JOSEF ŠKVORECKÝ

Fantastic anotimp

JOSEF ŠKVORECKÝ

FANTASTIC ANOTIMP

Text despre cele mai importante lucruri ale vieții

În românește de SANDA APOSTOLESCU

Editura „ATLANTIS“ Ploiești

I.S.B.N. — 973-95947-0-0

[C] Josef Skvorecký
„The swell season"
68 publishiers Toronto

In memoriam Pavel Bayerle

31 martie 1925 — 18 octombrie 1971

Un fluviu larg și leneș străbate acest oraș
Sub boltirea amplă a șapte poduri-nalte,
Fete frumoase-o mic se plimbă pe-ale lui maluri...
Și fiecare fată e altfel.

De la o inimă la alta treci, încălzindu-ți mîinile
La a iubirii lumină strălucitoare
Fete frumoase-o mic se plimbă pe-ale lui maluri
Și toate sînt la fel.

Jaroslav Seifert

Ei se așteaptă întotdeauna ca opera ta cea mai recentă să fie nouă din toate punctele de vedere. E imposibil. Îți petreci, de fapt, întreaga viață repetînd la infinit același lucru, de fiecare dată altfel spus.

Miloš Forman

Să fi fost născut într-o lume de frumusețe, să mori în mijlocul urîțeniei, iată soarta comună tuturor exilaților.

Evelyn Waugh

Faptele sublime, frumoase sînt mai bine înțelese atunci cînd, datorită depărtării, devin eterice.

Nathaniel Hawthorne

Fantasticul anotimp începe :

POVESTIRE DE IARNĂ

Prin orașu-ntreg, alene,
Vîntul lenes se strecoară
Nu rostesc ce-mi vine-n minte
Doar la ce mintea îmi zboară.

În ochii fetelor privesc
Și sub vraja lor răspund,
Nu gîndesc la ce rostesc,
Gîndurile mi le-ascund.

Josef Krátký, a 7-a b

Şedeam pe bancă, sub trambulină, şi mă prefăceam că mă uit la cei din bazin. Apa era verde şi transparentă, iar pe geamul lăptos al ferestrelor înalte goneau umbre micuţe şi dese — afară ningea şi felinarele din pasaj aruncau umbra fulgilor pe geam. Bazinul răsuna de ţipete, băieţii trăgeau fetele de picioare, pe sub apă. Irena şedea cu Zdeněk de cealaltă parte a bazinului, dar nu vorbeau. Îi priveam şi aşteptam să văd ce va urma. Irena lovea leneş cu picioarele apa verde, lăsîndu-se pe spate, rezemată cu coatele de faianţa albă. Coapsele ei bronzate erau astfel un pic turtite, dar nu arătau rău deloc, iar vîlceaua adîncă dintre sîni i se vedea cît se poate de bine. Zdeněk îşi muşca buza inferioară, aidoma eroilor din romanele de doi bani. Era clar că se certaseră.

În stînga mea, sub jocul umbrelor de pe fereastre, Marie Dreslerová tocmai ieşea din bazin, cînd cineva o prinse de picior. Căzu lată pe burtă şi încercă să se apuce de rosturile înguste dintre plăcile de faianţă. Costumul ei albastru de baie o strîngea între picioare, lăsînd să se vadă o bucată de piele albă din fundul de obicei ascuns. Striga, dar Kočandrle, care o ţinea de gleznă, nu-i dădea drumul; o trase uşurel peste plăcile de faianţă, pînă ce Marie căzu înapoi în bazin.

M-am uitat din nou spre Irena; Zdeněk nu mai era acolo. Am aruncat o privire spre cabine şi l-am văzut dispărînd într-una din ele, trîntind furios uşa în urma lui. Irena, părăsită, şedea singură pe

marginea bazinului, privind fix apa și scărpinîndu-și umărul stîng cu mîna dreaptă, în așa fel încît brațul îi presa sînii, accentuînd și mai mult fermecătoarea adîncitură dintre ei.

Am așteptat-o sub potralul Librăriei Municipale. Fulgii de zăpadă se cerneau des de conul de lumină albastră de deasupra intrării la baia publică și pe trotuare se depusese un covor alb, gros și pufos, sclipind de parcă ar fi fost pulverizat cu praf de diamante. Irena a apărut într-un palton verde, cu o basma cafenie pe cap și cu o servietă cafenie sub braț. S-a oprit un pic, să-și încheie pînă sus gulerul.

Am ieșit din umbră :

— Bună, scumpo, am spus.

Bună, Danny, mi-a răspuns, îndreptînd spre mine ochii ei mari, căprui. Erau, ca de obicei, plini de veselie. Ieșirea elegantă a lui Zdeněk de la bazin nu părea s-o fi întristat prea tare.

— Pot să te conduc pînă acasă ?

— N-ai decît, a spus. M-am alăturat ei și am pornit repede, prin zăpada învîrtejită, în timp ce troiene mici se depuneau pe umerii și pe creștetele noastre. Felinarele camuflate aruncau pe pavaj fantome palide cu sclipiri albăstrii, dar covorul alb de nea lumina strada.

— Irena, ești frumoasă, i-am spus îndrăzneț. Existase o vreme în care nu prea știam cum să încep astfel de discuții, dar cam prin clasa a patra descoperisem că, oricum, n-are nici o importanță. Așa că i-am trîntit-o direct : Irena, ești frumoasă.

— Ce urmărești, de fapt ?

— Ce vrei să spui ?

— De ce zici că sînt frumoasă ?

— Fiindcă-i adevărat.

— Nu, nu de-aia. Spune ce urmărești.

— Nimic, am zis și așa și era. În clipa aceea eram fericit fiindcă pășeam alături de ea, doar atît.

— Mincinosule, minți de-ngheață apele, a spus Irena. Te cunosc. Întotdeauna urmărești ceva.

— Întotdeauna ? Nu vreau decît să fiu lîngă tine, Irena. Asta-i tot.

— De distracție ! Ție nu-ți e niciodată de-ajuns.

Avea dreptate. Cine s-ar fi mulțumit cu atît ? Doar eu, am gîndit cu amărăciune. Pentru că nu aveam de ales.

— Nu, nu mi-e de-ajuns, am admis. Te iubesc, nu înțelegi ?

— Foarte frumos din partea ta.

— Din partea ta însă nu-i foarte frumos.

— Ce vrei să spui ?

— Păi... eu te iubesc și tu, tu...

— Și eu țin la tine.

— **Grozav.**

— Nu-i așa ?

— Nu, nu-i așa. Spui numai că ții la mine.

— Ba nu, e adevărat.

— Știi ce scrie în Biblie : „După faptele lor îi vei cunoaște".

— Că te las să mă conduci acasă nu-i o faptă bună ?

— Sigur că e, am rîs amar. O faptă plină de milostivenie. Numai că eu mă refer la alt fel de fapte.

— Aha, alea însă fac parte din Cele Zece Porunci.

— Și presupun că tu, Irena, le respecți.

— Tu nu ?

— Păi... nu chiar de tot. Mi-a venit o idee. Nu atunci cînd țin la cineva.

— Ei bine, eu le respect.

— Chiar și atunci cînd ții la cineva ?

Nu știa ce să-mi răspundă. La religie eram mai tare decît ea. Pînă într-a patra fusesem cel mai bun ministrant și venerabilul Părinte Meloun făcea adesea aluzii directe la intrarea mea în preoție. Ideea mi se păruse destul de ispititoare, pînă cînd, în clasa a patra, au început să mă intereseze fetele.

Între timp Irena a găsit un răspuns :

— Da, fiindcă nu vreau să duc pe nimeni în ispită.

— Dar o faci, fie că vrei, fie că nu, am spus. Și oricum nu te cred. Ce-i cu Zdeněk ?

— El e... el e altfel.

— Nu-i altfel decît mine.

— Ba este, în ce privește lucrul cel mai important.

— Zău ? Care-anume ?

— Nu aleargă după toate fetele.

— Și eu alerg ?

— Cam așa ceva.

Asta era reputația de care mă bucuram, n-aveam cum să neg. Și nici total nevinovat nu eram. Am încercat să-mi iau o figură tragică. Tocmai treceam pe lîngă hotelul Granada și sub felinarul albăstrui din colț stătea un soldat german. În spatele Granadei se întindea un teren viran, care ajungea pînă la gară. O flacără țîșni brusc pe coșul unei locomotive, luminînd zăpada deasă ce cădea din cer și se așeza ușurel pe stradă și pe capul mic, cu păr castaniu, al Irenei. Cît am trecut pe lîngă soldat, n-am scos o vorbă. S-a întors și s-a uitat după noi, dornic evident să vadă picioarele Irenei. Pașii mei scîrțîiau în zăpada proaspăt așternută.

— Cam așa ceva ? am repetat cu prefăcută amărăciune. Și bănuiesc că habar n-ai de ce, nu ? Tocmai tu.

— Fiindcă ești un fustangiu.

— Și nu știi de ce ?

— Nu, a spus. Așa ești tu. Unii băieți sînt așa. Nu zic c-ar fi vina ta.

— Nu e.

— Dar nici scuză nu e.

— Același lucru e valabil și pentru tine.

— Pentru mine ? De ce pentru mine ?

— Nu te preface că nu știi ce vreau să spun.

— Jur că nu știu.

— Minți de-ngheață apele, am maimuțărit-o. N-a spus nimic. Știa prea bine de ce sînt un fustangiu. Sau mai exact spus, credea că știe de ce. Irena era destul de ușor de dus. Cînd îi spuneam c-o iubesc, mă credea fără rezerve. Și chiar o iubeam. Numai că...

— Știi tu prea bine de ce, Irena. Uită-te la tine. Ești crudă și n-ai inimă. Știi prea bine ce vreau de la tine și cu toate astea de fiecare dată mă respingi.

— Greșești total, a spus Irena, cu o umbră de mister în glas. Numai că eu reușisem de-adevăratelea să mă cufund în durerea mea verbală și abia am auzit-o. Mergeam spre rîu, de-a curmezișul cîmpului alb și pustiu din spatele gării. Eram primii care treceam pe acolo și lăsam în urma noastră două șiruri de pași.

— De fiecare dată e la fel, Irena, am spus. Nu-ți pasă că sînt gata să mor, așa-i ?

N-a zis nimic.

— Așa e ? am insistat. Ești crudă și n-ai inimă, și te iubesc, și tu știi asta, și totuși mă respingi.

— Dar dacă nu te-aș respinge ?

Mi-a tăiat respirația.

— Ce ?

— Ai urechi de auzit, nu ?

M-am zgîit la ea, fără să pricep.

— Sigur. Dar cred că nu te-am înțeles, am spus, trăncănind ca să-mi revin din surprindere. Chiar ai zis „și dacă nu te-aș respinge ?"

— Îhî.

— Ai zis ! am rostit visător, savurînd implicațiile imorale ale concesiei ei. Am lovit imediat fierul, cît era cald. Dar unde, Irena ? Și cînd ? Mîine e bine ?

A căzut pe gînduri. Ajunseserăm la podul de peste rîu, aproape de casa ei. Rîul era înghețat și acoperit cu o pătură groasă de zăpadă. Un alt felinar albastru atîrna la colț și fulgii de zăpadă se roteau în lumina lui, într-un voal și mai des decît în fața Granadei. Părea că în curînd întreg orașul va fi îngropat sub zăpadă. Cotirăm pe strada ei. Nu-mi venea să cred în norocul meu ; poate că tehnica mea, pălăvrăgeala, dăduse pînă la urmă roade, chiar și cu Irena. Sau altceva să-i fi schimbat atitudinea ? Mi-am amintit că duminică aprinsesem, pentru Irena, o lumînare în capela școlii. Asta trebuie să fi fost : lumînarea. Înseamnă că e vorba de un adevărat miracol. După toți acești ani — aproape trei. I-am trimis Domnului mulțumiri tăcute și i-am spus Irenei :

— Ai vrea să mergi... vreau să spun că aș putea face rost de cheile de la cabana lui Pitterman și...

— Nu, asta nu. S-a întors spre mine și ochii ei veseli au privit din nou drept în ai mei. Fără cabane, Danny. Vino mîine, la trei, la noi acasă.

— La voi acasă ? am zis, speranțele mele destrămîndu-se pe loc. Au mai fost la voi acasă de șapte ori. E ca și cum m-ai respinge.

— Nu-i deloc așa, a spus. Ochii ei căprui aruncau scîntei încărcate de păcat. Pînă miercurea viitoare, tata trebuie să termine de calculat bugetul municipiului și nu vine acasă decît noaptea tîrziu.

— Și soră-ta ? am întrebat sceptic.

— Soră-mea are un meci de baschet după-masă, meci de ligă cu echipa Paka.

— Irena ! am strigat. Vorbești serios ?

— Cred că da. A scos o cheie mare din servietă. Cred că vorbesc cît se poate de serios.

A descuiat ușa, s-a întors și mi-a întins mîna. Am îmbrățișat-o și am încercat s-o sărut pe gură. S-a desprins din îmbrățișarea mea agilă ca un țipar și mi-a închis ușa în nas, încuind-o pe dinăuntru. În lumina albă a nopții învăluitè în zăpadă, am văzut-o cum se strîmbă la mine de cealaltă parte a geamului, am auzit un rîs alb, ca de fildeș. Mi-am apăsat nasul de geam și, îmbătat de atîta fericire, am sărutat ușa. Cu gura lipită de geam, am început să gesticulez năvalnic, arătîn mai întîi spre capul meu, apoi spre al ei. M-a privit fix și atunci am repetat gestul. A mai șovăit o clipă, apoi a priceput. Dinții ei albi au strălucit din nou în întunericul de dincolo de geam și și-a apăsat gura de sticlă, privindu-mă cu veselie în ochi. Dar capetele noastre erau prea aproape, așa că ochii ei se contopeau într-un singur ochi mare, căprui, caraghios, plin de veselie. Și ea vedea probabil același lucru, căci a izbucnit în rîs. M-a privit cu ochiul acela unic, căprui și vesel și apoi, cum sticla se încețoșa sub respirația noastră, a dispărut într-un abur. Căldura gurii ei a traversat o clipă sticla. A rîs încet și a spus :

— Pa, Danny, nu uita să vii mîine, și i-am auzit pașii urcînd pe scări.

M-am întors la noaptea de iarnă, amețit de fericire. M-am depărtat puțin de casă și am privit spre

fereastra ei. Era camuflată. Deasupra dealurilor împădurite, luna a scos o clipă capul de după un nor, învăluind pădurea într-o lumină romantică, ca în vechile picturi, şi făcînd să lucească geamul întunecat al Irenei. Era o noapte frumoasă, ca de Crăciun, în frumosul oraş Kostelec. Stăteam acolo în zăpadă ca un par, îndrăgostit pînă peste cap, iar zăpada cădea alene şi mă acoperea încet, în liniştea adîncă în jurul meu.

Apoi după colţ au răsunat paşi uşori, scîrţîind în zăpadă, şi în conul de lumină albastră a apărut Marie Dreslerová.

Am încercat iute să mă prefac că tocmai mă întorceam de-a lungul rîului, de la Biloves. Marie era îmbrăcată în paltonul ei bleumarin, strîns pe corp, cu capişonul bordat cu blană albă, astfel că obrazul îi era încadrat de un V de la Victorie, aşezat invers. Mai era încadrat şi de bucle de aur şi privea la întunecimea albă din jur cu ochi de numă-uita. Deşi eram plin pînă peste cap de dragoste pentru Irena, tot m-am simţit atras cu putere de ea. Ce oraş frumos şi ce viaţă fantastică ! Talia zveltă a Mariei şi picioarele ei lungi, în ciorapii vărgaţi şi cizme albe de postav pufos se conturau în lumina felinarului.

— Bună, scumpo, am salutat-o.

— Bună, mi-a răspuns, destul de distantă.

— Cum de eşti singură ?

— E cumva interzis prin lege ?

— Doar prin legea bunului simţ, am răspuns. Dă-mi voie să te conduc pînă acasă.

— Tocmai ai condus pe cineva, dacă nu mă înşel. Cel puţin aşa am impresia.

— Eu ? Ce te face să crezi asta ?

— Ce altceva ai căuta aici ? Nu stai pe-aproape,

nu-i așa ? Sau stai ?

— Am fost pînă la Biloves, după apă minerală.

— Nu mai spune ! Și unde-i apa minerală ?

M-a prins.

— Am lăsat-o acolo, am răspuns iute. Am uitat-o, fiindcă mă gîndeam la tine. Oriunde m-aș duce, tot la tine mă gîndesc.

— Vorbe goale, a spus.

Am intrat iute în pas cu ea și am pornit spre fabrica de bere și apoi, în sus, spre cartierul rezidențial, unde locuia. Luna lumina pantele albe ale Muntelui Negru, pe care se înălțau vile camuflate, fiecare cu cîte un secret numai de ea știut.

— E-adevărat, Marie, am spus. Ești grozav de frumoasă.

— Știi ce, păstrează-ți complimentele pentru alta, mi-a zis.

— Ca nimeni alta, spuneai ?

— Păi, ca nimeni alta din Kostelec, asta-i sigur.

— Și cu Irena cum rămîne ? m-a întrebat, clipind spre mine din ochii albaștri, căci pe genele ei negre aterizase un fulg de zăpadă.

— Irena ? Nu știu, nu m-am gîndit niciodată, am spus. Am cotit, luînd-o în sus pe deal, pe lîngă casa domnului Citron. Nu mă gîndesc decît la tine.

— Atunci cum se face că o inviți în oraș ?

Fir-ar să fe. Naiba știe despre ce discută fetele astea cînd sînt împreună. Mi-am ridicat sprîncenele a mirare și m-am uitat la Marie cu coada ochiului. Avea un fel de traistă din pînză groasă pe care o trăgea de-un fel de frînghie în urma ei, în zăpadă.

— Păi, i-am spus, trebuie să ies și eu cu cineva, dacă tu mă refuzi mereu.

— Hm, a zis Marie, exact ca în cărți. Și-a ridicat năsucul ; un alt fulg frumos de zăpadă a ateri-

zat drept pe el și ea și-a țuguiat buza inferioară trandafirie și l-a suflat în întuneric. N-a trecut cam mult de cînd m-aî invitat ultima oară ?

Dumnezeule sfinte ! Să fi fost oare ziua mea de naștere sau ceva cam în genul ăsta ? M-am gîndit apoi la luminare și mi-am amintit de clauza plină de prevedere pe care o anexam întotdeauna, pentru orice eventualitate, la rugăciunile mele : „Doamne Dumnezeule, fă să mă iubească Irena sau vreo altă fată drăguță !" Mai era și faptul că fusesem destul de cucernic în tot timpul slujbei. Poate că Dumnezeu mă răsplătea. Dar nu cumva era cam prea generos ? Toate astea pentru o singură lumînare ?

— Chestia asta o dreg eu imediat, i-am spus. Ce faci duminică ? Hai să schiem împreună.

— Hm, a spus din nou, în timp ce de noi se apropia, rostogolindu-se o bilă în blană de vizon. Era doamna Heiserová, soția directorului general de la fabrica de textile Mautner. „Bună seara, doamnă", a spus Marie cu o voce clară, puternică și eu mi-am revenit la timp, ca să repet salutul.

— Bună seara, bună seara, a rostit bila de blană și s-a rostogolit mai departe la vale. Ajunseserăm aproape de casa Mariei, cu veranda de sticlă de la intrare, între cele două coloane corintice. Înainte de război, veranda era întotdeauna puternic luminată serile. Acum, între coloane era întuneric. Zăpada continua să cadă egal. Marie intrase în omăt pînă la genunchi și eu înotam eroic prin el, în pantaloni lungi și ghete. Tot plin pînă peste cap de iubire eram, numai că acum iubrea se îndrepta spre fata asta în ciorapi vărgați. Dumnezeule, ce se petrece de fapt ?

N-aveam timp de gîndit. Ajunseserăm la poarta casei și Marie se opri.

— Ai spus „hm", i-am amintit iute.

— Hm.

— Ce înseamnă asta ? am întrebat.

— Hm, a spus Marie, înseamnă că, referitor la duminică, va trebui să mă hotărăsc.

Şi şi-a aşezat geanta în zăpadă, a început să scotocească în ea cum făcuse şi Irena şi a scos o cheie de poartă, şi mai mare decît a Irenei. Sfinte Sisoe, m-am gîndit în sinea mea, să fie oare un act cu-adevărat providenţal că amîndouă fetele au rupt-o cu prietenii lor în aceeaşi zi ? Şi dacă nu, atunci ce-i Providenţa ? Ardeam de o iubire dublă, mai-mai să luminez zăpada albă cu incandescenţa mea.

— Cînd ai să te decizi, Marie ? am insistat.

A descuiat poarta şi s-a oprit lîngă ea.

— Să vedem... sună-mă mîine seară, ce zici ? În caz că mai ai chef.

— Cum te poţi îndoi de mine, Marie ? am întrebat. M-am aplecat, i-am luat mîna în a mea şi am sărutat mănuşa albă tricotată.

— Pa, Danny, a spus şi a închis poarta, ca pe o barieră între noi. Era pentru a doua oară în aceeaşi seară, că eram lăsat afară, de fiecare dată însă încărcat de promisiuni. Poarta era din acelea din fier forjat, făcut să semene cu florile de crin ; domnului Dresler îi plăcea să se creadă descendentul unei familii de nobili francezi, numiţi D'Essleur. Era angrosist de textile şi aceeaşi floare de crin o avea gravată şi pe hîrtia de scrisori. Ştiam lucrul ăsta fiindcă uneori Marie răspundea misivelor mele de dragoste pe hîrtia cu antetul lui, în vacanţe de obicei, cînd stătea la bunica ei, deşi niciodată nu izbutise mai mult decît să descrie ploaia sau vremea minunată de care se bucurau, sau cum se duseseră ele să culeagă ciuperci şi găsise un hrib domnesc sau nu ştiu ce altă prostie. Nu prea era tare la poezie, cel pu-

ţin nu în scrisori. Mai era şi foarte credincioasă, poate cea mai bisericoasă fată din întreaga şcoală şi din cauza asta avea numai un singur prieten, Fanta Kočandrle. Acum însă părea gata să-l înşele.

— Noapte bună, Marie, am spus. A descuiat uşa casei şi s-a întors, iar ochii albaştri de sub V-ul de la Victorie au clipit spre mine.

— Danny, mi-a spus blînd.

— Marie, am răspuns.

— Danny, a şoptit şi pe urmă a dispărut în vila luxoasă a familiei Dresler.

—-Marie, Marie, Marie, mi-am intonat mie însumi, apoi m-am întors şi am luat-o la trap înapoi spre oraş. Dacă nu radiam, sigur aruncam raze de lumină de prea multă iubire. Era oare cu putinţă atîta noroc pe capul meu şi totul dintr-odată ? Poţi iubi două fete în acelaşi timp ? Bănuiam că da. La urma urmelor, lucrul ăsta mi se întîmpla chiar mie. Şi nu era chiar atît de rău. Nu era rău deloc. Cu toate că, probabil, era un păcat.

Croindu-mi drum prin zăpada ce încă se cernea deasupra frumosului oraş Kostelec, mă întrebam cum să potrivesc lucrurile ca fetele să nu afle una de cealaltă. Căci era clar ce va hotărî Marie : cînd o fată spune că trebuie să se mai gîndească la ceva, înseamnă că s-a gîndit foarte bine.

M-am întors anevoie în centru, în noaptea pustie, prin zăpada pînă la genunchi. O stea ce nu putea fi camuflată atîrna deasupra turnului castelului şi eu eram nebun de fericire. Părea că un anotimp fantastic stă să înceapă.

Cînd m-am trezit tot mai ningea, şi a nins aşa toată dimineaţa. La primele două ore, latină şi mate, a trebuit chiar să aprindem luminile. Iubirea îmi înceţoşase în asemenea măsură mintea, că abia mai

băgam de seamă ceva — nici măcar pe domnul Bivoj, care a dat şaptesprezece de patru într-o singură lecţie, din cauza unei ecuaţii exponenţiale, eu scăpînd ca prin minune. Totul datorită lumînării aceleia. În timpul recreaţiei mari însă, s-a ivit o problemă : clasa a cincea, clasa Mariei, şi a şasea, a Irenei, se aflau pe acelaşi coridor, ceea ce însemna că amîndouă fetele se vor plimba în sus şi-n jos, sub ochiul atent al profesorului de latină. Am rezolvat-o petrecîndu-mi toată recreaţia în spălătorul băieţilor, discutînd cu Harýk despre filmul suedez **Mai mult ritm, profesore !** cu Alice Babs Nilsson. O problemă similară — pe care dintre ele s-o conduc după şcoală — am rezolvat-o chiulind de la ultima oră şi ducîndu-mă la hotelul Beránek să beau un surogat de cafea. Cafeneaua era goală, cu excepţia domnului Lajtner, cocoşatul, care juca şah într-un colţ cu un pensionar. M-am aşezat lîngă fereastra cu vitralii, cu modele florale gravate la colţuri, şi la ora unu au început să treacă prin piaţă grupuri mici de puşti de la şcoala primară, în drum spre casă. Ninsoarea se oprise şi piaţa era acoperită cu o pătură albă afînată, atît de strălucitoare că mă dureau ochii. Băieţii, trecînd prin faţa mea cu ghiozdanele şi paltoanele lor ca la paradă, aruncau cu bulgări de zăpadă în fetele cele mai drăguţe. În cafenea era cald şi mă simţeam tare bine, stînd acolo ca la teatru. Zău că era un anotimp fantastic. Deodată am zărit-o pe Marie. Tocmai încerca să scape de o salvă de bulgări de zăpadă ; gluga îi alunecase de pe cap şi părul de aur îi atîrna pe spate. Purta tot ciorapii aceia vărgaţi. Trecură apoi în goană cîteva grupuri din clasele mici, gonind-o pe Irena cu o canonadă susţinută de bulgări de zăpadă şi Irena traversă piaţa singură, rîzînd la bulgării ce şuierau în jurul ei. Unul se zdrobi de statuia de gresie a martirului

castrat — venerabilul părinte Meloun încercase o dată să ne convingă că statuia reprezenta marcarea sclavilor cu fierul roşu, deşi un cîine de gresie stătea lîngă martir, cu testiculele lui între fălci. Totul părea ireal, ca un vis. Fiecare dintre cele două fete, amîndouă imposibil de drăguţe, făcuse un gest de deschidere, un preludiu la păcat şi infidelitate, fiecare ştia ce face şi eu ştiam ce face fiecare, dar nici una nu ştia de cealaltă, iar nimeni altcineva nu ştia nimic... cu siguranţă nici unul dintre băieţii care le goneau acum de-a curmezişul pieţii cu bulgări de zăpadă şi cel mai puţin nătărăiu de Zdeněc Pivonka şi Franta Kočandrle, care nu bănuiau, niciunul, ce perspective minunate mi se deschideau mie. Procesiunea trecu şi în piaţă nu se mai petrecu nimic interesant, aşa că am plătit surogatul de cafea şi am plecat. Sub vraja dublei mele iubiri, m-am îndepărtat spre casă ca un somnambul.

La ora trei am intrat precaut pe strada Irenei şi am privit în jur ca din întîmplare. Era o după-amiază somnoroasă şi nu se vedea ţipenie de om. Dacă legea coincidenţelor ar fi fost valabilă şi ar fi apărut Marie, aş fi putut să-i spun că mă duc la Brynych. Locuia în acelaşi bloc, la etajul patru. Dar mai bine nu riscam.

Am urcat la etajul trei şi am sunat la uşa galbenă cu vizor de alamă. Era liniştă, nu auzeam decît bătăile propriei inimi. Muream de frică. Părea că acum o să se întîmple cu-adevărat. Nu-mi puteam închipui că ne vom opri la sărutări şi mîngîieri. Nici vorbă. De cealaltă parte a uşii domnea o tăcere adîncă şi, de fapt, întreaga clădire era cufundată în linişte. Foarte probabil că toţi erau plecaţi. Îmi trecu prin minte că exact acest fel de linişte trebuie să domnească şi în toate casele din

romanele lui Bedřich Böhnel, în care amorezii — piraţi suavi — se duceau să seducă soţii infidele, ai. căror soţi erau la lucru. Numai că asemenea bărbaţi erau specialişti în arta seducţiei. Eu eram mai degrabă genul care face conversaţie. Poate şi un gen tactil, pentru a folosi expresia venerabilului părinte Meloun. Acum însă, cînd părea că treaba devine serioasă, începură să-mi tremure picioarele. Deodată Irena deschise , foarte încet, uşa. Nu-i auzisem paşii şi iat-o în faţa mea, într-o bluză în carouri şi o fustă gri. Purta papuci roşii cu pompon.

— Bună, Danny. Intră, a spus şi ochii ei veseli rîdeau la mine. Părea foarte în largul ei.

Am păşit nervos în vestibul. Irena a luat-o înainte, conducîndu-mă prin tăcerea apartamentului. Prin fusta strîmtă îi zăream contururile fundulețului, iar părul castaniu fusese atît de periat, că lucea ca o castană lustruită. Dumnezeule, am mormăit pentru mine însumi, urmînd-o de-a lungul preşului roşu din fibre de cocotier, pe coridorul lung şi întunecos, hipnotizat de şoldurile ei unduitoare.

Irena a deschis uşa camerei ei şi am urmat-o înăuntru. Aici totul părea teribil de special, doar fiindcă aparţinea Irenei. Lîngă perete se afla o canapea verde, în faţa unei ferestre mari, ce dădea spre blocul acoperit de zăpadă de vizavi. În colţ era un şifonier mic, cu o mică oglindă venețiană pe peretele de lîngă el, iar alături se afla un birou cu un trofeu, cîştigat vara trecută la crosul pentru fetele din clasele mari. Sub birou se înşirau mai multe caiete deschise. Irena mi le-a arătat cu un deget bronzat.

— Dacă vine cineva, mă ajuţi la mate, bine ?

— La mate, ai ? am făcut un efort supraomenesc ca să-mi înving nervozitatea şi să vorbesc cu

ironie rece. Trimestrul ăsta abia am scăpat la mate, iar anul trecut am avut o corijență.

— El nu știe, a spus Irena, referindu-se la prost-informatorul ei tată. M-am întrebat cît de multe altele nu le mai știa despre ea. Și cîte nu știam eu.

Am privit în jur. Acoperișurile blocurilor de vizavi parcă erau niște reflectoare orbitoare de zăpadă, sub un cer plumburiu, cu un nor negru tîrîndu-se de-a curmezișul lui. Părea că va ninge din nou. În cameră domnea întunericul, dar nu mă deranja deloc. Încetul cu încetul am început să mă destind.

— E frumos aici, am spus.

— Lasă prostiile, doar ai mai fost la mine.

— Sigur, dar... mi-am adunat curajul și i-am dăruit Irenei privirea cea mai seducătoare de care eram în stare... dar nu singur cu tine, am întins mîna după ea.

— Stai puțin, Danny, nu de-asta te-am chemat.

— Nu ? am gemut. Atunci de ce ?

— Vrei un ceai ?

— Ceai ?

— Da, ceai de tei.

— Nu, am spus hotărît.

— Ești sigur ?

— Sigur.

— Atunci ce să-ți dau ? a spus Irena, așezîndu-se pe canapeaua verde, picior peste picior. Fusta era scurtă și i se vedeau genunchii. Erau goi și foarte frumoși și dintr-odată m-am simțit în elementul meu. Discuția demarase, sau cum s-o spune. M-am apropiat de canapea, m-am așezat pe vine pe un covoraș pufos, lîngă genunchii Irenei și am început să privesc, cu un devotament de cîine, la această regină a crosului.

— Vreau să te văd, am spus, la obiect.

— Ce-i cu tine, nu mă vezi ?

Mi-am așezat mîna pe pomponul unuia dintre papucii roșii.

— Vreau să te văd din creștet pînă-n tălpi, dulcea mea. Privește numai picioarele astea ! am spus și m-am uitat fix la genunchiul mic din fața mea. Nu purta ciorapi, așa că probabil nu avea nici jartiere, mi-a trecut prin minte, căci acum mă simțeam destul de îndrăzneț. Și cu toate că avea un păr des, lucios, picioarele ei erau netede ca pielea de șarpe.

— Netede ca pielea de șarpe, am spus cu voce tare.

— Nu-mi place comparația, a zis Irena. Șerpii sînt alunecoși și dezgustători.

— Și lungi, foarte lungi, am continuat, neperturbat, mi-am trecut ușor mîna peste piciorul ei neted, spre genunchi, și mi-am vîrît puțin degetele sub tivul fustei. Eram atît de excitat și începuse să-mi fie greu să stau pe vine, așa că m-am mutat pe genunchi. Irena mi-a prins mîinile înainte de a putea să le strecor mai sus.

— Uite ce-i, Danny, mi-a spus, n-ai decît să mă descrii, dar cum nu ești orb, nu-i nevoie să mă și pipăi.

— Vreau să te percep cu toate simțurile, Irena, i-am replicat, mirosindu-i genunchiul. Mirosea a săpun. Ești la fel de parfumată ca un trandafir, i-am spus, și am sărutat genunchiul.

— Destul, a hotărît. Fii băiat bun și stai aici, pînă fac un ceai.

M-am ridicat fără chef. Aș fi vrut să continui, nici măcar nu mă apropiasem de aspectele cele mai interesante ale anatomiei ei, dar Irena mi-a spus aspru :

— Stai jos.

— Lasă ceaiul, am răspuns și i-am luat mîna. Se întunecase ; norul cel negru acoperea acum cerul deasupra blocurilor albe de vizavi. Irena s-a desprins din îmbrățișarea mea.

— Irena !

— Fii cuminte.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce anume vrei să fac ?

— Să stai jos și să vorbim.

— De-aia m-ai invitat aici, ca să vorbim ?

— Sigur.

— Am fi putut să mergem la Beránek la o cafenea, am spus și am adăugat cu amărăciune : surogat.

— Nu te bucuri că ești aici cu mine ?

— Ba da, dar...

— Dar ce ?

— E pierdere de timp.

— Mulțumesc frumos. Dacă vrei, poți să pleci acasă. Nu te ține nimeni cu forța.

Am tresărit. Norul negru devenise și mai negru și în camera Irenei totul era cufundat în umbră. Efectul era nespus de frumos.

— N-am vrut să spun asta, Irena. Chestia e că putem vorbi oriunde, dar dacă sîntem singuri aici... ei bine... Devenea de nesuportat. Doream s-o sărut, iar întunericul și liniștea din cameră erau copleșitoare. Speram c-o să putem...

— Taci din gură, Danny.

— N-ar trebui să tac.

— Zău că nu de-aia te-am chemat.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce ai făcut-o? Ca să-ți rezolv temele la mate sau de ce ? Și mi-ai mai și spus că n-o să fie nimeni acasă.

— Ce-i cu tine, nu te bucuri că ești aici, singur cu mine ?

— Sigur că mă bucur că pot vorbi cît vreau eu de tare. Dar aș prefera să... știi tu.

— Te rog încearcă să te stăpînești, mi-a zis jenată. Mai bine mi-ai spune niște lucruri frumoase despre mine.

— Lucruri frumoase... am oftat. Am sta aici pînă mîine dimineață.

— Nu poți să stai decît pînă la opt. Tata nu se întoarce mai devreme. Ai timp berechet să spui toate lucrurile frumoase pe care le vrei.

Furia, amestecată cu o dorință disperată și cu tandrețe, mă scoase din fire. Așa sînt bestiile astea, te-înnebunesc de tot și pe urmă „jos mîinile!" Mă întrebam dacă și cu Zdeněk juca același joc. Pariam că nu. Ajunge s-o apuce cu labele alea ale lui de alpinist și... M-am uitat la ea. Aproape că dispăruse în umbra întunecată din colțul canapelei. Fusta îi alunecase puțin în sus, peste genunchi, și ochii ei aruncau, din întuneric, sclipiri provocatoare. Firar să fie! Fetele vor întotdeauna ca treaba asta să aibă o prefață, o introducere, asta-i tot. Fiecare lucru la timpul potrivit. Undeva, deasupra noastră, cineva dădu drumul la radio și prin plafon se auzi încet vocea lui Irmanov, cu inflexiunile lui calde de Jazz. **Azi mă voi încuia în sipetul meu cu vise.** Plînsetul saxofonistului nu făcea decît să accentueze liniștea din apartament.

— Să continui cu descrierea ta? am întrebat.

— Dar s-o faci frumos, a murmurat.

— Numai că va trebui să trec la partea tactilă, fiindcă nu te mai pot vedea în întuneric, am spus și, cu un gest expert, am întins mîna spre talia ei. Prin bluză îi puteam simți căldura pielii. Am lăsat mîna să-mi alunece în jos, pe fusta gri ce-i acoperea șoldurile și nici măcar n-a încercat să mă oprească. Deci asta e, m-am gîndit și creierul mi s-a cam în-

cețoșat la acest gînd. Apoi am auzit-o rîzînd și o lumină galbenă orbitoare m-a zăpăcit de tot. Ochii ei de culoarea chilimbarului mă priveau batjocoritori.

— Asta ca să mă poți vedea, a spus. Bestia! Aprinsese lumina de deasupra canapelei. Mi-a luat din nou mîna și mi-a așezat-o în propria mea poală.

— Viperă! am explodat.

— N-aș zice că-i prea frumos.

— Scorpie mică și ipocrită!

— Așa mai merge. Dar nu sînt ipocrită.

— Tu, am șuierat. Am privit-o de la pompoanele roșii pînă la ochii rîzători. Desfizi orice descriere.

— Vai, vai, s-a văitat sarcastic. Și cînd te gîndești că ești dat întotdeauna ca exemplu. Ce prostie!

— Ce exemplu?

— Vojta nu contenește cu laudele despre ce compuneri frumoase scrii. La ultima oră ne-a și citit una: **Pădurea toamna.**

— Nemernicul.

— La drept vorbind, era frumoasă. Și tocmai tu spui că nu poți descrie o elevă oarecare din clasa a șasea.

— Extraordinar.

— Hai, dă-i drumul.

— Extraordinar de rea. Extraordinar de crudă.

— Ziceai că-mi spui lucruri drăguțe.

— Și frumoasă, am continuat. Să luăm, de exemplu, picioarele. Dac-aș putea numai, Irena, să le văd un pic mai sus de genunchi, ți-aș da o adevărată descriere. Și am prins tivul fustei între degetul mare și arătător.

— Nu am numai picioare. Mergi ceva mai sus cu descrierea.

I-am privit, flămînd sînii. Mi-a urmărit privirea și a spus.

— Poți să sari peste ei. Fața e lucrul cel mai interesant la o persoană.

Așa că m-am uitat la fața ei. Era frumoasă și-mi plăcea grozav dar, drept să spun, m-ar fi interesat mai tare să văd și alte lucruri. La fața ei mă puteam uita în orice zi. I-am recitat :

— Ochii tăi sînt ca un fagure de miere. Miere de culoarea ambrei, mierea albinelor de pădure. Să vedem dacă miros la fel de dulce. Mi-am apropiat fața de a ei și i-am mirosit ochii. După cum era firesc, am fost atras de gura ei, care mirosea într-adevăr dulce, a lapte sau așa ceva... poate a ceai de tei. Mi-am apăsat buzele de ale ei, dar m-a apucat de umeri cu amîndouă mîinile și a încercat să mă împingă, cu dinții strîns încleștați. Mi-am trecut buzele peste obrajii ei fierbinți și apoi în jos, spre gît, pe care l-am sărutat. Părea că s-a mai destins și am început să-i sug pielea, pînă ce am avut impresia că simt sîngele ei dulce pe vîrful limbii. Cu mîna stîngă i-am căutat fermoarul fustei și tocmai trăgeam de el, cînd Irena a reușit să se elibereze din strînsoarea mea și să sară de pe canapea.

— Dumnezeule — fereastra !

M-am uitat, ca un prost, cum trage storul de camuflaj. L-a tras pînă jos și-a închis iute și fermoarul. S-a întors spre mine și în ochii ei veseli se citea brusc teama.

— Dacă se uită cineva...

— Pe fereastră ?

— Păi era lumina aprinsă.

— Nu eu am aprins-o.

— Dar din vina ta.

— Ce vrei să spui ?

— Nu erai cuminte, așa c-a trebuit s-o aprind.

— Asta numești tu să fii cuminte.

— Păi nu erai.

S-a dus pînă la mica oglindă venețiană de lîngă șifonier. Bluza îi ieșise din fustă și cînd a băgat-o la loc, i-am zărit în treacăt pielea cafenie, bronzată. S-a uitat apoi în oglindă.

— Danny, a scos un strigăt, mi-ai lăsat un semn.

— Zău ? Ia să văd.

Și-a întors puțin capul spre stînga și și-a descheiat gulerul bluzei cel mult cu un centimetru. M-am apropiat de ea pe la spate și am privit în oglindă. Pe gîtul bronzat, un pic mai jos de gulerul bluzei, se întindea o minunată pată purpurie.

— Ai dreptate, am spus.

— Vezi, mi-a zis nervoasă.

— Dă-mi voie să dreg eu lucrurile, m-am oferit și am cuprins-o cu brațele pe la spate, dar mi-a alunecat din îmbrățișare și s-a dus spre șifonier.

— Lasă-mă în pace, m-a repezit. A deschis un sertăraș și a început să scotocească prin el.

— Irena...

— Te rog să nu vorbești cu mine.

— Dar nu-i nimic.

— Nu ? Și asta ce-i ? A arătat cu degetul spre frumoasa urmă roșie, ca o căpșună. O s-o observe toți.

— Toți ? Tata și sora, vrei să spui ?

— Cine altul ?

— Nu-mi pot imagina cine altul, i-am replicat prompt. Eram furios, căci mă simțeam, dintr-odată gelos. De ce se necăjește atît pentru ce ar putea gîndi tatăl și sora ei ? Irena își dădu seama ce era în mintea mea.

— Ei bine, și Zdeněk o să bage de seamă, a admis.

— Măcar o să vadă ce fel de fată ești.

— N-ai vrea să-mi spui ce fel de fată sînt.

— Felul ăsta de fată. Umbli cu el și aici, cu mine, doar...

— Tu ai vrut să fii cu mine.

— Da, dar cu tine cu-adevărat.

— Nu pot să fac una ca asta.

A scos un batic verde de mătase din sertar și și l-a legat în jurul gîtului, după care s-a dus la oglindă să se uite dacă urma se mai vede.

— De ce nu, Irena ? am spus, răguşit, din colțul camerei.

— Nu pot, pentru că nu vreau.

— Atunci de ce m-ai chemat aici ?

— Voiam să fiu drăguță cu tine, fiindcă tot repeți că mă iubești. Ce văzu în oglindă o mai liniști un pic. Își înfoie baticul sub bărbie și mă privi tot în oglindă.

— Irena, nu te supăra pe mine. Zău că te iubesc mult de tot.

— Mă iubești mai mult de-o groază. Tot ce urmărești e... știi tu ce.

— Nu e adevărat, am spus. Dacă nu vrei, n-o facem. Te iubesc și fără asta.

S-a privit din nou în oglindă, și pe urmă s-a uitat la mine. S-a întors apoi și s-a dus să se așeze pe canapea.

— Acum ai să fii cuminte ?

— Da, am răspuns, prea puțin convins.

— Atunci vino și stai lîngă mine. Dacă mă iubești.

M-am supus.

— Ești ca o șopîrlă ! a spus Irena. Dacă află tata, mă bate de mă rupe. Nu puteai să ai mai multă grijă ?

— Mi-am pierdut controlul, am răspuns. Dintr-odată, totul mi se părea ușor ridicol, cum ședeam amîndoi pe canapea, unul lîngă celălalt, singuri,

Irena îngrijorată din cauza unei pete roșii. Probabil eram un prost, dar mi se părea caraghios.

— Va trebui să spun că mă doare în gît, a zis Irena. Tata e teribil de pudic. Se vede foarte tare?

Gîtul ei catifelat era înfășurat în baticul verde, care nu se asorta deloc cu bluza în carouri și părea și el caraghios.

— Irena, am spus, oricum e grozav că sînt cu tine.

— Vezi, a zis. Chiar și fără chestia aia. Și tu care mă tot întrebai de ce te-am chemat aici. Numai fiindcă voiam să fac ceva drăguț pentru tine.

— Și pentru tine ? am întrebat-o trist.

— Păi... sigur că și pentru mine. Puțin, a spus, pipăindu-și gîtul. Dumnezeule, poate ar trebui s-o acopăr cu un bandaj.

M-a privit întrebător și se vedea că e tare îngrijorată. Nu m-am mai putut abține. Am început să rîd și Irena, după ce o clipă s-a uitat la mine fără să înțeleagă, a izbucnit și ea în rîs. Am căzut unul în brațele celuilalt și, rîzînd cu hohote, mi-am pus capul în poala ei moale și brațele în jurul mijlocului ei, cu urechea mea dreaptă apăsată pe burta ei tare. Și-a așezat o mînă pe capul meu și cu cealaltă a luat ceva de pe masa de lîngă canapea. O oglindă de buzunar, iar se uita la pata de pe gît. Acest lucru mi s-a părut și mai caraghios și aproape că m-am înecat de rîs. Din burtă i s-a auzit un chiorăit. Mi-am așezat buzele acolo unde fusese urechea, am sărutat-o pe burtă și am rîs un pic, după care, încetul cu încetul, ne-am calmat. Am închis ochii și n-am mai rîs decît în sinea mea. Era grozav să fii cu Irena în zilele alea de demult. Și nici măcar nu știam.

Cu ochii închiși, i-am prins brațul și l-am strîns. Deasupra cotului era moale și cald. Mi-am lăsat

mîna să urce pe acest braț moale, peste mîneca bluzei în carouri, spre gît și în părul ei.

— Fii cuminte, mi-a spus, dar fără convingere. Cu amîndouă mîinile de data asta, am strîns-o ușor de umeri.

— Fii cuminte, a repetat, stins de tot. Fii cuminte, mă auzi ?

— Mi-am așezat gura peste a ei. Am auzit un bîzîit slab, parcă încerca să spună ceva, dar am făcut-o să tacă cu gura mea, după care și-a întredeschis din nou buzele și a urmat un sărut ca la carte, umed, cald, care a durat mult timp și tocmai începepuse să se îndrepte rapid spre triumful total cînd, deodată, liniștea apartamentului tăcut a fost spartă de zgomotul rece al unei chei în broască.

Irena a sărit de pe canapea ca de pe trambulină. Am căzut pe jos și m-am lovit groaznic în cot. Ușa de la vestibul s-a deschis și în hol s-a auzit scîrțîitul unei perechi de pantofi grei.

— E tata ! a șoptit Irena îngrozită. Era o reacție clasică.

— Ziceai că stă la birou pînă la opt, am șuierat și m-am adunat repede de pe jos. Cotul zvîcnea dureros. Irena arunca priviri disperate prin cameră. Nasturii bluzei îi erau în parte descheiați și i se vedea sutienul roz, dar de-al naibii nu i-am spus nimic. Poate că era, din partea mea, o formă de sadism, nu știu, sau poate creierul mi-era atît de încețoșat, că mă simțeam flatat că provocasem acest dezastru.

— Iute, a șoptit Irena. Acolo. Prefă-te că mă ajuți la mate.

M-a apucat de mînă, dar în cameră nu exista decît un singur scaun, detaliu care ne scăpase. S-a așezat iute la birou și eu, în picioare, în spatele ei de parcă aș fi fost un preceptor, la o lecție particu-

lară. Grozavă lecție. Deodată însă nu mi-a mai păsat de nimic. Eram furios pe ea că aranjase totul atît de prost și aproape că-mi doream să încaseze bătaia la care era clar că se aștepta. Pe caietul deschis se lăfăia un exemplu de ecuație :

$$\sqrt{2(x+y)} + \sqrt{x^8y^8 \cdot 2xy+5}$$

— În regulă, i-am spus calm, scrie repede ceva sub ea, ca să pară că lucram.

— Ce să scriu ? a șoptit disperată. Era sincer speriată. Tot furios eram, dar în același timp mi-era și ușor milă de ea. Părea dintr-odată mică și nefericită.

— De unde să știu ? am șoptit cu maliție în glas. Ți-am spus că de-abia am trecut la mate.

Irena scrise iute :

$$\sqrt{2(x^2+y)^2} - \sqrt{x+y}\ \sqrt{xy^2+5}$$

Și în clipa aceea s-a deschis ușa și ajutorul de primar a intrat în cameră.

Speriată cum era, Irena a reușit să se prefacă total absorbită de fascinanta problemă pusă de fascinata ecuație, în timp ce eu m-am întors și, mimînd o surprindere plăcută, l-am salutat.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, mi-a răspuns ajutorul de primar foarte iritat și s-a îndreptat spre birou. Acum s-a prefăcut surprinsă și Irena.

— Oh, bună seara, tată.

— Ce faceți aici ? a întrebat ajutorul de primar, pe un ton cu totul potrivit situației, care începea să-mi placă din ce în ce mai mult. Așa meriți, Irena. Iată ce-ai pățit fiindcă te-ai codit atît și pînă la urmă ai stricat totul. Am aruncat o privire spre fața cu păr castaniu și am constatat cu încîntare că

nu băgase de seamă că e descheiată la bluză și i se vede sutienul roz. Poate că tot lumînarea de duminică era cauza, căci justiția divină tocmai se pregătea să pogoare asupra Irenei. Începuse să transpire.

— Încercăm să rezolvăm o ecuație foarte grea, tată, a spus, înghițind în sec. Danny mi-a promis că mă ajută... Vocea i s-a stins.

— Așa ? a zis ajutorul de primar. S-o văd și eu.

O făcu pe Irena să-i întindă caietul. Ecuația mîzgălită de ea în grabă nu putea să aibă vreun sens.

— Cîte necunoscute are ecuația asta ? a întrebat el.

— Are... A spus Irena... are... dar n-a fost în stare să continue.

Ajutorul de primar mi-a întins mie caietul. În ecuație erau un x și un y, atîta lucru știam și eu.

— Are două necunoscute, am răspuns.

— O asemenea ecuație poate fi rezolvată așa cum ai scris tu, Irena ? a întrebat ajutorul de primar. Trecea la represalii. Irena descoperi brusc că e descheiată la bluză și începu să se încheie. Era atît de încurcată, că nu băgă de seamă tonul tatălui ei, care arăta cît se poate de clar că ecuația nu putea fi rezolvată cum scrisese ea. Nu nimerea butonierele.

— O asemenea ecuație... a început să se bîlbîie. Ajutorul de primar s-a uitat la mine. Am strîns fără milă din umeri și el și-a întors privirea spre fiică-sa.

— Păi eu... și-a înghițit ea saliva, eu nu pot s-o rezolv, tată, tocmai asta-i problema.

— Hm, a răspuns ajutorul de primar. Ochii i s-au oprit pe baticul verde și a întrebat, cît se poate de la obiect :

— Te doare-n gît ?

— Da, a răspuns Irena cu o voce mică.

— Atunci vino cu mine. Ajutorul de primar s-a întors și a ieșit din cameră, fără să mai rostească vreun cuvînt.

M-am strîmbat la Irena și m-a lovit peste fund, ca să-i arăt ce-o așteaptă odată ieșită din cameră. Irena a scos limba la mine și și-a urmat tatăl.

M-am strîmbat la Irena și m-am lovit peste fund, aud pe Irena plîngînd. Mie nu-mi era frică. Ajutorul de primar nu mă putea pedepsi pe mine, cel mult putea să-i raporteze tatii purtarea mea, or părinții mei nu mă mai băteau de mult. Am privit prin camera Irenei. Toate cele petrecute îmi provocau o încîntare malițioasă. Irena, această prințesă îndărătnică, umilită în fața mea de către tatăl ei, era certată în camera de alături, în timp ce eu stăteam tolănit pe canapea. Apoi mi-am adus brusc aminte de Marie și am început să mă simt și mai bine. Cu ochii pe jumătate închiși, am făcut să-mi apară în față părul de aur strălucitor al Mariei Dreslerová, așa cum îl văzusem lîngă biserică, în piață, în ziua în care băieții o fugăreau, aruncînd în ea cu bulgări de zăpadă. Mi-am imaginat apoi cum va fi a doua zi, cum voi aluneca la vale pe schiuri, în urma ei, pe pantele Muntelui Negru pînă-n Valea Iadului — dacă n-o să cad — spre vila ei luxoasă, special construită pentru păcat, exact ca în romanele lui Böhnel. Marie era o adevărată pisicuță. O pisicuță blondă. Ea va ști să aranjeze lucrurile mai bine decît Irena.

S-a deschis ușa și ajutorul de primar a intrat din nou în cameră. M-am ridicat de pe canapea. M-a privit prin ochelari și eu am zîmbit insolent.

— Domnule Smiřický, a spus, știi, desigur, că ecuația asta nu poate fi rezolvată așa cum e scrisă acum.

— Zău ? am întrebat cu surprindere batjocoritoare. Vreţi să spuneţi, domnule, că nici dumneavoastră n-o puteţi rezolva ?

— Nu, a spus primarul, nici eu şi nici Albert Eistein n-am putea s-o rezolvăm aşa cum e scrisă acum. Pentru ca dumneata sau oricine altcineva s-o rezolve, e musai sa adaugi ceva. Şi-a scos stiloul şi a adăugat la ce scrisese Irena :

$$\sqrt{\frac{x+y}{2}}+\sqrt{\frac{x-y}{2}}=\sqrt{x+\sqrt{3}}$$

Acum rezolv-o, mi-a spus, după ce a terminat.

M-am uitat la el, nu ştiam dacă vorbea serios. Faţa lui rotundă, cu ochelarii cu rame aurii, era lipsită de orice expresie. Părea cît se poate de serios.

— Foarte bine, am spus şi m-am pus pe treabă.

Bineînţeles, n-am reuşit să fac nimic. La meditaţii, domnul Stařec era acela care rezolva întotdeauna ecuaţiile în locul meu. Ajutorul de primar şi-a adus un scaun şi a început să mi se uite peste umăr, în timp ce scriam rînduri şi coloane de cifre, cum îmi veneau în minte. Adevărul e că nu-mi veneau prea multe şi curînd i-am dovedit totala mea nepricepere. Mă simţeam ca un prost. Ajutorul de primar mă corecta, trăgînd linii peste ce scrisesem şi scriind alceva în loc, dar mă lăsa de fiecare dată să mă descurc eu cu cifrele cele noi. Am auzit cum bate undeva o pendulă şi am început să mă lupt cu problema pînă am simţit că mă fac din ce în ce mai mic. Cînd, în fine, am terminat prima problemă, mi-a dat alta, şi mai al naibii de grea, şi am redevenit elev de şcoală primară. Ajutorul de primar s-a întors, a controlat ce făcusem, a constatat că mă împotmolisem rău de tot şi m-a ajutat. Am avut

brusc senzația clară că ajutorul de primar este un spirit puternic, nu prea favorabil mie și n-am găsit în mine puterea să-i rezist — am rămas pe scaun, în timp ce el a dispărut din nou. Și iar a bătut ceasul, de data asta de zece ori. Și tot așa, mereu de la capăt. Cineva a descuiat ușa de la intrare tocmai cînd ajutorul de primar se afla lîngă mine și sora Irenei, în trening, venită direct de la meciul de baschet, a aruncat o privire în cameră și a holbat ochii de mirare. Ajutorul de primar s-a ridicat și a ieșit cu ea din cameră — le puteam auzi vocile înăbușite — apoi s-a întors. Disperat, i-am spus că trebuie să mă duc acàsă, că ai mei or să se îngrijoreze.

— Stai jos și rezolvă problema, mi-a răspuns calm. Mîine e duminică și poți să dormi cît vrei. L-am anunțat pe tatăl tău, la telefon, că-i arăți Irenkăi noastre cum să rezolve ecuații exponențiale.

Așa c-am rămas proțăpit acolo, încercînd, scîrbit la culme,, să rezolv ecuații. Simțeam cum, încetul cu încetul, iubirea mi se evaporă, pînă ce aproape c-am început s-o urăsc pe Irena. Cred că rezolvasem destule ecuații să-mi ajungă tot anul, în timp ce ajutorul de primar tot intra și ieșea, însoțit de bătăile ceasului, iar noaptea înainta încet. O dată, cînd ajutorul de primar nu era în cameră și tocmai mă gîndeam că probabil are diaree, Alena și-a vîrît din nou capul pe ușă. Era deja în pijama. Mi-a șoptit :

— Cum naiba ați putut să fiți amîndoi atît de proști ! ? De ce n-ați tras storul ?

— Ce ?

— Cineva i-a telefonat tatii la serviciu și i-a spus că-i seduci fata. Pe soră-mea, vreau să spun, nu pe mine, a adăugat cu prefăcută părere de rău.

— Știi cine era ?

— Cineva, nu știu cine. Zdeněk are idee despre ședința asta de pipăială ?

— Știi ce, draga mea ? i-am spus. Ce-ar fi să te duci tu și să-ți conjugi verbele la latină, de-acord ?

În hol s-a auzit scîrțîit de pași, Alena a dispărut și eu m-am concentrat asupra problemei :

$$\sqrt{\left(\frac{a}{2}+b\right)\cdot\left(b-\frac{9}{2}\right)\cdot\frac{a}{2}\cdot\frac{a}{2}}=12$$

$$a+2b=16$$

După calculele mele, „a" era egal cu 3 859. Primarul însă a aruncat o privire asupra rezultatului și a întrebat încet :

— De unde ai scos prostia asta, domnule Smiřický ?

A tras două linii în formă de X peste rezultatul meu anevoie obținut și a spus :

— Mai încearcă, domnule Smiřický, mai încearcă.

După care a ieșit iar din cameră, să se ducă la closet sau unde naiba s-o fi dus de fiecare dată.

Am aflat unde se ducea atunci cînd ceasul a bătut miezul nopții și ajutorul de primar m-a lăsat, în sfîrșit, să plec. În hol, prin ușa deschisă am zărit-o pe Irena, stînd cu ochii roșii la masa din bucătărie, aplecată și ea peste o ecuație. Ajutorul de primar făcuse tot timpul naveta între noi doi. Mai bine i-ar fi tras o mamă de bătaie. Taică-su era un sadic a-ntîia !

Normal că n-am mai sunat-o pe Marie în noaptea aia. Desigur că dormea în patul ei alb, în vila luxoasă de sub Muntele Negru și de sub stele, cu mult înainte ca eu să ajung acasă și să descopăr că

și părinții mei erau, senini, și ei în brațele lui Morfeu. Ajutorul de primar nu minți se : îi telefonase tatii ca să-i spună c-o ajutam pe Irena să se pregătească pentru extemporalul la mate. Normal că tatii i s-a părut ciudat că meditam pe cineva la matematică, odată ce eu însumi luam ore particulare cu domnul Stařec, bănuiesc însă că ajutorul de primar a fost destul de convingător.

Duminică dimineață, imediat după micul dejun, am încercat să dreg greșeala din seara trecută. Numai că Marie, ca și Irena, nu era nici ea singură la părinți. Dumnezeu o binecuvîntase cu un frate mai mare care acționa, vizibil, conform ordinelor primite.

— E în baie, mi-a zis, dar eu trebuie să spun c-a și plecat la capelă.

— Ce-nseamnă asta, bărbate ? am întrebat, ca un indiot.

— De unde să știu ? Probabil că tu știi mai multe decît mine. Eu nu fac decît să-ți spun că Mařenka e în baie și, pentru tine, a plecat la biserică. Nici eu nu pricep nimic.

Eram groaznic de încurcat.

— Mulțumesc frumos, i-am spus și am închis.

Mi-am luat paltonul și pălăria și, ca un prost, m-am îndreptat, pentru orice eventualitate, spre capela școlii. Orașul arăta ca o iesle de Crăciun. Zăpada îmi ajungea pînă la genunchi, căci nimeni nu bătătorise cărare atît de devreme. Am înotat prin ea pînă la școală și am luat-o la goană în sus pe scară, la etajul întîi. Am deschis ușa capelei. Normal, Mařenka era în baie.

M-am așezat pe un scaun în primul rînd, pregătit pentru cei din clasa întîi, uitîndu-mă cu tristețe la draperia ce ascundea altarul. Care să fie, pentru numele lui Dumnezeu, explicația ? Singura

ce-mi venea în minte, ținînd seama de firea Mariei, era că începuse să aibă mustrări de cuget. Era fata cea mai bisericoasă din toată școala — asta o știa toată lumea. În același timp însă nici călugăriță nu era — și asta o știa toată lumea. Kočandrle însă o monopolizase din vacanța de vară și asta de asemenea, am recunoscut cu amărăciune, o știa toată lumea. Un mic păcat împotriva poruncii a șaptea n-ar deranja-o, în mod normal, prea tare, dar datorită legăturii ei cu Kočandrle a păcătui împotriva celei de-a șaptea porunci însemna să păcătuiești totodată și împotriva celei de-a doua, or asta era, probabil, mai mult decît își putea permite. Asta trebuie să fie cauza. E clar că lumînarea mea nu avusese destulă putere. La urma urmelor, nu aprinsesem decît una.

Draperia s-a mișcat ușor într-o parte și venerabilul părinte Meloun și-a vîrît capul în capelă.

— Ah, Smiřický, a spus cu vocea lui blîndă. Binecuvîntat fie Domnul nostru Isus Cristos.

— Binecuvîntat fie Domnul nostru Isus Cristos, domnule, am răspuns.

— Părinte, m-a corectat blînd. Venerabilul părinte Meloun preda religia și geografia, dar elevilor lui nu le permitea să-i spună „domnule" decît la orele de geografie, pentru că în clasă erau și elevi de alte credințe. Altminteri insista să-i recunoaștem calitatea de preot. Trăia în casa parohială din piață. Cu un an în urmă, nemții îl băgaseră pe paroh la pușcărie și părintele Meloun îi ținea locul. Era un preot cumsecade, cam simplu la minte și era clar că avea el ceva în gînd.

— Da, părinte, m-am corectat politicos.

— Šmiřický, vino-aici, mi-a spus, ieșind de după draperie. Era înalt, destul de corpolent, cu un

cap chel care arăta exact ca un pepene [1] de vreo cinci kilograme. Smiřický, a repetat. Tocmai a sunat domnul Linke să-mi spună că Arnošt are gripă. La fel şi Rudolf Chrastina. Iar clasele a treia şi a patra sînt în excursie la Hradec. Pe vremuri ai fost ministrant, Smiřický, crezi c-ai putea să le ţii azi locul ?

Asta îmi mai lipsea : dacă aş sluji în altar, Marie ar pleca din capelă înainte s-apuc eu să mă schimb.

— Dar, părinte, am... am uitat unele dintre răspunsuri, am...

Chipul i s-a lungit şi ochii lui albaştri m-au privit rugător.

— Îţi suflu eu, a spus, pe un ton care mi-a stîrnit milă. Vino.

— Bucuros, părinte, am zis, încercînd să scap, deşi ştiam că nu voi putea spune nu acestor ochi albaştri de ţăran cumsecade. Dar nu m-am mai spovedit de la Paşte, aşa că, zău, n-aş putea...

Părintele Meloun s-a uitat la ceas.

— Mai avem timp. Poţi să te spovedeşti acum.

Era clar că evenimentele erau mai puternice decît mine. Am încercat, anemic, să obiectez că n-am timp să-mi examinez conştiinţa, dar venerabilul părinte a eliminat şi acest argument.

— Mai întîi ne vom ruga şi apoi vom purcede la spovedanie după cele zece porunci. Vino cu mine.

A dispărut. Fir-ar să fie ! Era clar că n-aveam de ales. O s-o pierd pe Marie. Dar nu-l puteam refuza pe venerabilul părinte, fără să am necazuri cu Dumnezeu. În orice caz, era foarte probabil ca tocmai mîna providenţei să fi făcut ca idioţii ăia dintr-a doua să cadă la pat cu nenorocita aia de gripă.

[1] Meloun = pepene (ceh).

Poate era o încercare. Mi-am amintit că Marie mai rămîne de fiecare dată cel puțin zece minute după plecarea celorlalți, îngenuncheată în fața altarului. Asta o să-mi dea timp. Cu siguranță era mîna providenței. Unde mai pui și faptul că voi merge la întîlnirea cu ea curățat de toate păcatele. Crin, nu altceva. De fapt, Dumnezeu îmi deschidea drumul. Mînat de un elan pios și plin de bucurie am trecut de draperie, am îngenuncheat lîngă altar și am început să mă rog.

Capela nu avea confesional, astfel că venerabilul părinte Meloun s-a așezat pe un scaun obișnuit iar eu, cam încurcat, am îngenuncheat ca o buturugă în fața lui.

Mi-am enumerat păcatele obișnuite, după cele zece porunci, pînă am ajuns la destul de problematicul număr șapte. Am retrăit în gînd după-amiaza de ieri, cu Irena — mîna mea alunecînd în sus pe piciorul neted, desculț și sub tivul fustei — urma de sărut de pe gît. Am înghițit în sec și am spus, plin de îndrăzneală :

— Am căzut pradă preacurviei, și am continuat iute cu celelalte porunci, ca nu cumva pe părintele Meloun să-l intereseze detaliile referitoare la obiectul acestei preacurvii. La biserică, unde mergeam cu școala la spovedanie, parohul ne întreba întotdeauna dacă o făcuserăm singuri sau cu altcineva și dacă numai prin „mijloace tactile", sau și prin alte căi. Venerabilul părinte Meloun era însă tare cumsecade și mai degrabă rușinos. Nu m-a întrebat nimic, mi-a ținut obișnuita predică, spunînd că l-am ofensat grav pe Dumnezeu prin purtarea mea păcătoasă, el însă nu era deloc ofensat și tot ce mi-a cerut a fost, ca, în viitor, să evit asemenea păcate. Și m-a absolvit.

M-am întors lîngă altar și am îngenuncheat din nou.

— Tatăl nostru, am început încet și deodată, ca lovit de trăznet, mi-am dat seama că valabilitatea iertării depindea numai și numai de hotărîrea mea cinstită. O încurcasem. Era peste puterile mele să mă hotărăsc să evit să cad pradă preacurviei cu Marie după sfînta împărtășanie, chiar dacă va fi, probabil, doar prin „mijloace tactile". Am decis, neconvins, s-o las în pace, dar nu mi-a folosit la nimic. Știam că nu voi fi în stare. M-am întrebat cum reușea Marie să-și respecte hotărîrile. Probabil că și ei îi era la fel de greu. Poate că de-aia se ruga întotdeauna atît de mult timp după spovedanie, de parcă ar fi fost Maria Magdalena de curînd pocăită. Ce să mă fac ? Stăteam în genunchi lîngă altar, cei cinci **Tatăl nostru,** pe care părintele Meloun mi-i dăduse ca penitență nespuși încă, și o picătură de transpirație rece ca moartea începu să-mi alunece pe spinare, din ce în ce mai rece, pe măsură ce cobora. Dincolo de fereastră ningea din nou și o lumină albă, curată inunda altarul. Răspunsul nu era ușor. Am privit prin fereastra gotică zăpada care plutea în jos în fulgi mari, frumoși, generoși, de un alb virgin. Fulgi frumoși peste frumosul, desfrînatul oraș Koštelec: Plin de fete frumoase. M-a cuprins din nou sentimentul că trăiesc un anotimp fantastic. Proștii, am spus și sfîntul Ignatius, acest valoros patron al înșelătoriilor pioase, mi-a șoptit brusc la ureche o soluție pur teologică. Bineînțeles că nu voiam să **păcătuiesc** cu Marie, nu doream decît să-i intru în grații și cum aș fi putut s-o fac altfel decît mîngîind-o, sărutînd-o și așa mai departe ? O iubeam. De îndată ce va fi posibil, mă voi însura cu ea. Și atunci toate păcatele mele vor fi

iertate așa că, retroactiv, nici nu vor mai fi păcate. Deci intenţiile mele **erau**, de fapt, curate, cele mai curate — iar dacă Marie se va hotărî să nu se mărite cu mine, nu va fi din vina mea.

Am reînceput să recit cu sinceră fervoare :

— Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, dar n-am ajuns decît pînă aici. Nu era, deci, adevărat, că nimic din toate astea nu-i un păcat ? Nici chiar ce făcusem cu Irena, deşi ne mîngîiaserăm ? Şi nu ar fi păcat nici dacă aş face-o cu Marie, pentru că o iubeam. Iar ieri o iubisem pe Irena şi făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să-i intru în graţii şi m-aş fi însurat şi cu ea, dacă ar fi vrut — în genunchi acolo, în faţa altarului, nu mai eram sigur că n-o iubesc şi pe ea, aşa că şi dacă mă duc la schi cu Marie, tot neprihănit aş fi. Deodată am priceput: le iubeam pe amîndouă — doar că în clipa aceea o iubeam mai mult pe Marie, din nou mîna divinei providenţe, căci aşa şi trebuie să fie, date fiind perspectivele mai mari de a păcătui — sau învinge — din după-amiaza aceea. Odată slujba terminată, va trebui să acţionez cît mai inteligent, ca s-o mai prind pe Marie în faţa şcolii. Dacă are vreo îndoială la gîndul că asta ar fi infidelitate, o să-i explic eu totul. La urma urmelor, Kocandrie nu-i e bărbat şi nu făcea decît să iasă fără el. Mă simţeam minunat acolo, în faţa altarului, exaltat pînă la o stare de extaz total şi plin de beatitudine spirituală. Poate că s-a ascuns de mine azi dimineaţă, dar va merge cu siguranţă la schi cu mine azi după-amiază, cînd o să-i prezint astfel lucrurile. Tot ce speram era că n-o să cad pe schiuri. Aşa ceva nu mi-ar servi deloc planurile.

— Ai terminat penitenţa ? Şoapta discretă. înceată a venerabilului părinte Meoun m-a trezit din

meditație și mi-am dat seama, tresărind, că în loc să spun **Tatăl nostru** mă gîndeam din nou la fete. Dar venerabilul părinte aștepta învestmîntat în stihar, cu epitrafilul pe braț. Mi-am zis că-mi voi termina rugăciunile mai tîrziu, m-am sculat și m-am dus spre dulap, unde se aflau albele. Am tras-o peste cap pe cea mai mare. Era cam strîmtă. În capela școlii, bineînțeles, numai băieții din clasele mici slujeau ca ministranți.

Curînd pășeam spre altar, sub privirile întregii capele, plină ochi : în timp ce Josef Špork cînta a orgă o variantă majestuoasă a melodiei **Bot Cats.** Mergeam în ritm și bănuiam că arăt destul de caraghios. Am auzit un murmur străbătînd capela, ceea ce m-a convins că așa și era. Alba era strîmtă pe piept și pe șolduri și prea scurtă și cînd am îngenunchеat, am simțit cum cedează materialul, probabil la o cusătură. Am sunat din clopoțel și am privit spre stînga orgii, unde stăteau fetele din clasele mari. După cum mă așteptam, unele aveau un rînjet suspect pe față. Am zărit obrajii trandafirii ai Mariei, dar expresia ei era pioasă, iar buzele ca o căpșună strînse, în timp ce privea în cartea de rugăciuni. Cînd privirile ni s-au întîlnit pentru un scurt moment, și-a lăsat ploapele în jos, aidoma Sfintei Tereza.

Am simțit cum crește iubirea în sufletul meu. Nu, Marie nu. Ea n-ar rîde de mine din cauza albei prea strîmte, chiar dacă arătam caraghios în ea, pentru că alba este o parte a veștmintelor preoțești. Și oricum, dacă azi dimineață mă ocolise, de vină era numai conștiința ei. Un minunat fior de emoție mi-a străbătut corpul. Părintele Meloun a intonat :

— **Introibo ad altare Dei** [1] și eu am răspuns, ceremonios, jubilant, și cu o voce foarte tare, nu mormăind, așa cum fac de obicei ministranții :

— **Ad Deum qui laetificat juventutem meam** [2] și am privit spre fața cu gura ca o căpșună a Mariei. Josef Špork trecu de la **Bob Cats** la **Dinah** și mi-am amintit încîntat că mai degrabă fetele și nu Dumnezeu erau acelea **qui laetificant juventutem meam**, dar fetele erau probabil — nu probabil, desigur — o încarnare a Domnului, căci El era prezent în toate, așa cum ne învățase venerabilul părinte Meloun, cel mai mult în lucrările Lui de mare frumusețe, și ce lucrare a Domnului poate fi mai frumoasă decît buzele frumoase, țuguiate, de culoarea căpșunii ale Mariei ? Așadar atunci cînd, în timpul penitenței, mintea mea hoinărise spre cele două fete, de fapt la Dumnezeu mă gîndeam. Ideea m-a cam descumpănit ; nu cumva era blasfemie ? Venerabilul părinte Meloun a intonat însă :

— **Judica me, Deus, et discerne causam meam** [3] și eu am răspuns cu fervoare :

— **Quia tu es, Deus, fortitudo mea !** [4], apoi din nou, plin de bucurie, m-am uitat la Marie. Gura ei era într-adevăr ca o căpșună așezată pe o prăjitură cu frișcă. Avea un frumos păr blond deschis și un ten cum e smîntîna, era o minunată operă a lui Dumnezeu. Am început să visez cu ochii deschiși la această minune a creației. Eram convins c-o pot despovăra pe Marie de mustrările ei de conștiință. După-masă îi voi da o formidabilă lecție de slalom

---

1) Introdu-mă în altarul lui Dumnezeu (lat.)

2) Spre Dumnezeu care a hrănit tinerețea mea (lat.)

3) Judecă-mă, Dumnezeule, și hotărăște soarta mea ! (lat.)

4) Ceea ce ești tu, Dumnezeule, puterea mea ! (lat.)

— asta în cazul că nu bușesc — iar luni — gîndul mi-a venit cît se poate de firesc — îi voi da o altă formidabilă lecție de ecuații exponențiale Irenei, pentru că ajutorul de primar lucrează la raportul lui anual pînă miercuri și de data asta vom trage storurile. Și pe urmă... Din paradisul Kostelec-ului în viitorul apropiat am revenit brusc la realitatea prezentă, căci venerabilul părinte Meloun îmi șuiera în ureche :

— **Deus tu conversus vivificabis nos** [1] și mi-am dat seama că fetele, deși fără îndoială încarnarea Domnului, nu trebuie să-ți ocupe gîndurile în altar. Am răspuns prompt :

— **Et plebs tua laetabitur** [2]. Mă simțeam atît de minunat, încît eram convins că intențiile mele nu pot fi păcătoase, chiar dacă, la prima vedere, păreau că îmbină bigamia cu preacurvia.

Nici n-apucase venerabilul părinte să-și scoată patrafirul, că mă și aflam în fața școlii, gata pentru o dispută teologică cu Marie. Toți ceilalți plecaseră. Băieții din orchestră o purtau pe scări în jos pe Lucie, care-și luxase o gleznă la schi ; se deciseră apoi s-o ducă pe sus pînă acasă, căci asta însemna că vor trece și pe strada principală și vor atrage atenția tuturor. Am rezistat tentației de a merge cu ei și am rămas să aștept ; mă simțeam ușor caraghios, dar tot plin de mari speranțe. Marie, cum prevăzusem, a ieșit ultima. Stăteam la picioarele scării și cînd a coborît i-am putut vedea picioarele puțin deasupra genunchilor ei în ciorapi vărgați. Eram copleșit de atîta fericire.

— Bună, Marie.

---

[1]) Dumnezeule îndreaptă Tu spre noi cele trebuincioase traiului ! (lat.)

[2]) Și hrănește poporul Tău ! (lat.)

A coborît treptele, genunchii îi jucau sub tivul fustei într-o mișcare absolut îmbătătoare, și a trecut pe lîngă mine de parcă aș fi fost invizibil. Am fugit după ea, gîndind în continuare că nu-i decît un joc.

— Marie, ce s-a întîmplat ?

Dar și de data asta s-a prefăcut că nu mă aude, deși urechile ei trandafirii nu erau acoperite, căci gluga cu bordură de blană albă era lăsată pe spate. Umbla cu năsucul mîndru pe sus, de parcă ar fi purtat sfînta cuminicătură, și nici nu mă băga în seamă. S-a zis cu argumentele mele teologice.

— Marie, ai înnebunit ? m-am jeluit. Ce-i cu tine ?

— Nimic, mi-a răspuns sec și și-a tras gluga peste buclele blonde. Puteam vedea sub paltonul albastru conturul sînilor ei frumoși, o minunată lucrare a lui Dumnezeu. Simțeam însă apropierea dezastrului.

— Ce vrei să spui prin nimic ? Ți-am telefonat azi-dimineață și n-ai vrut să vii la telefon.

— Așa e, n-am vrut.

— De ce nu ?

— De-aia.

Un asemenea răspuns de la o frumoasă elevă dintr-a cincea m-a scos din fire.

— Marie, nu vorbi prostii. De ce ?

— De-aia, ăsta-i răspunsul, a rostit cît se poate de apăsat. Ce voia să spună ? Am început să analizez răspunsul. Să fi însemnat oare că voia să-i rămînă credincioasă lui Kočandrle ? M-am hotărît să introduc teologia în joc.

— Te simți vinovată ?

Ochii ei albaștrii, încadrați de gene negre, s-au deschis mari.

— Eu ?

— Da, tu.
— De ce eu ?
— Fiindcă eu n-am pe nimeni.
— Nu, tu n-ai pe nimeni, nu-i aşa ?
— Nu, nu am.

A zîmbit cu vădită ironie. Prin minte mi-a trecut un gînd groznic : să fi aflat cumva despre episodul de ieri cu Irena ? Dar cum, pentru numele lui Dumnezeu ? Tatăl ei îl cunoştea pe ajutorul de primar, era însă puţin probabil că se lăudau unul altuia cu aventurile fiicelor lor. Absurd. Am izgonit această idee din minte.

— E din cauza lui Franta ?
— Ce să fie din cauza lui Franta ?
— Că n-ai venit azi dimineaţă la telefon ?
— Chiar crezi că am făcut-o din cauza lui Franta ?
— Atunci din cauza cui ?

Pentru a doua oară de cînd începuse această conversaţie, s-a uitat la mine şi şi-a săltat nasul în sus. Şi din nou, ca acum două seri, un fulg mare şi frumos a aterizat pe el. Şi din nou şi-a ţuguiat buza de jos, roşie, şi a suflat bietul fulg în aer.

— Ghici.

Nu eram în stare. Tocmai treceam pe lîngă depozitul lui Skočdapole şi Přema stătea în faţa lui, cu o şapcă pe cap, îmbrăcat cu o haină de tăietor de lemne şi fuma o ţigară. În ciuda certei cu Marie, îmi părea bine că Přema mă vede cu ea, nu voiam însă să observe că ne certam, căci ar fi putut deduce că Marie n-avea chef de mine. Přema duse un deget la şapcă şi spuse :

— Bună.

Cum am trecut de el şi nu ne mai putea vedea, am strigat la ea, disperat :

— Eşti cumva supărată pe mine ?

În loc de răspuns, Irena a suflat încă un fulg.

— Ți-am făcut ceva ?

Nimic.

— Sau ești speriată de ceva ?

Mergea alături de mine de parcă ar fi fost la o paradă a modei, doar că nu zîmbea. Nu spunea o vorbă și ici-colo, fulgi singuratici, scînteietori, se așterneau pe frumosul covor de nea.

— Ce-i rău dacă mergem să schiem împreună ?

Nimic.

— Marie, am pledat, de ce mă faci să sufăr ? Sînt nebun după tine și tu mergi lîngă mine ca un sloi de gheață. Spune-mi ceva, pentru numele lui Dumnezeu.

Tot nimic. Fulgii de zăpadă aterizau de obrazul ei și erau suflați, asta era tot, se roteau în jurul acestui altar în miniatură, ce strălucea în ger.

— Spune ceva, Marie, am insistat, sau mă arunc în rîu. Stratul de gheață de deasupra e subțire și...

A strîns din umeri și a făcut un gest disprețuitor cu mîna în mănușă albă, ca și cum ar fi vrut să spună „Dă-i drumul". Încercările mele de conversație deveneau din ce în ce mai prostești.

— Marie, am început grav. Mă înnebunești, jur că-i așa. Ce-am făcut, pentru numele lui Dumnezeu?

Nimic. Nimic. Tăcea, mergînd lîngă mine, genunchii ei vărgați dansînd sub fusta scurtă. Era fermecătoare. Și nu spunea nimic. Ce să fac ? În cele din urmă m-am retras și eu în tăcere.

Mergeam cu greu alături de ea de-a curmezișul terenului viran din fața bisericii protestante. Zăpada se adunase în troiene și Marie ridica sus picioarele în cizme, ca să nu-i intre zăpada în ele — genunchii ei în ciorapi vărgați erau de-ajuns ca să mă scoată din minți. Ghetele mele musteau deja,

pline de apă înghețată. Puțin îmi păsa. Pe zăpada albă, Marie părea albastră. Era proaspătă, și viguroasă, și curată și gluga care-i atîrna pe spate desena un V de la Victorie. Iar fulgii continuau să roiască în jurul nostru — cernuți din cer, poate din cauza ei — și se roteau în jurul ei ca niște efemeride trezite, din greșeală în toiul iernii ; de după coama unui nor frumos apăru soarele și părul ei de aur sclipi ca într-o vitrină și soarele aprinse toate diamantele împrăștiate pe cîmpul alb, aproape orbindu-mă și dintr-odată un vîrtej de diamante sclipitoare o înreligioasă și în nefericirea mea se strecură ceva ca conjură pe Marie, o apariție orbitoare dintr-o pictură un fel de umilință. Am mers mai departe și mă simțeam nenorocit ca un cîine cu botniță, în timp ce în jurul nostru domnea o adîncă liniște duminicală.

Am ajuns la drumul spre rîu și ne-am apropiat de podul unde se afla blocul Irenei. M-am gîndit că s-ar fi potrivit de minune cu norocul meu dacă ne-am fi ciocnit de Irena, dar, în fond, ce importanță ar mai fi avut ? Am hotărît, din disperare, că după ce o voi conduce pe Marie la vila ei cu coloane corintice, o s-o caut pe Irena. Dacă are nevoie de meditații, o să le capete. Măcar una din aceste două fete frumoase trebuie să cedeze, altfel toată frumusețea asta intangibilă din jurul meu mă va ucide.

Am ajuns aproape de pod. Îl trecem și pe urmă o luăm la deal, dincolo de fabrica de bere, acel vechi drum făcut în noapte, de data asta pe lumină. Sub pod, rîul se transformase într-un covor pe gheață, lăsînd urme asemănătoare unor schelete de pești.

— Marie, spune-mi ceva, am implorat-o fără prea multă convingere, întrerupînd meditația noas-

tră, dar în clipa aceea am simțit că nu prea aveam ce să ne mai spunem și, cu coada ochiului, m-am uitat la fereastra Irenei. Era deschisă, în ciuda gerului ; se antrena să reziste la frig.

Fără să mă gîndesc, m-am întors s-o iau peste pod, spre fabrica de bere, și ne-am ciocnit. Marie nu se întorsese odată cu mine, cum mă așteptasem, mersese mai departe și cînd m-am lovit de ea s-a împiedicat, gata să cadă. Dar n-a scos o vorbă ; păși cu îndărătnicie drept spre ușa Irenei.

M-a cuprins groaza. Să fi fost oare cu putință ca Irena și Marie să fi făcut schimb de informații ? Să fi fost totul o capcană perfectă, întinsă mie de înșelătoarele frumuseți din Kostelec ? Am alergat ca s-o ajung, strigînd neajutorat :

— Marie, unde te duci ?

Nimic. Ajunsesem lîngă ușa blocului Irenei și părea că vrea să intre, cînd a cotit-o brusc spre stînga și a pornit, pe strada acoperită de zăpadă, spre trotuarul de vizavi. Nespus de ușurat, am urmat-o, pășind ca un elefant.

— Unde te duci ?

Pentru prima dată de cînd trecuserăm de depozitul lui Skočdopole, a catadicsit să-mi dea un răspuns.

— La mătușa mea, mi-a spus.

— Mătușa ta stă aici ?

— Da.

S-a oprit în fața blocului ce se ridica exact vizavi de al Irenei și, cu un deget în mănușa albă, a arătat în sus.

— Acolo, la etajul patru. Pricepi, băiețaș ?

Am ridicat ochii, ca prostul. Totul devenea limpede. Fără vreun motiv aparent, Marie a spus :

— Asta-i motivul, și cînd am reușit să-mi smulg privirea de pe acea fațadă interesantă și să mă uit

la fața ei ca smîntîna — a mea devenise între timp purpurie — în ochii ei albaștri dansau drăcușori care nu se potriveau deloc cu o fată bisericoasă.

— De-aia, mi-a spus cu o voce ca mierea și a repetat — destul ca să mă scoată din minți : Pricepi, băiețaș ?

Cred că în clipa aceea eram roșu ca focul, ca o căpșună pe fondul zăpezii albe. Marie a făcut, elegant, o piruetă. V-ul de la Victorie a dispărut în holul întunecos al blocului, și am rămas singur pe trotuar. Ca la comandă, soarele s-a ascuns după un nor și a început din nou să ningă. Mă simțeam victima unei mari nedreptăți. Așa-i, Marie, pricep de ce te-ai supărat cînd ai văzut ce se petrecea vizavi. Dar n-ar fi trebuit să-i telefonezi ajutorului de primar. N-ar fi trebuit să strici totul. Nu ai voie să fii invidioasă. Iar un bun creștin n-ar trebui să nege dreptul altora la bucurie. Nu e o trăsătură prea frumoasă pentru un catolic, Marie, nu e frumoasă deloc. Stăteam în fața blocului Irenei, țeapăn ca un stîlp, exact cum stătusem și acum două seri, numai că de data asta mă simțeam îngrozitor de prost. Apoi m-am întors și am luăt-o din loc încetișor. Acum ningea zdravăn și strada era cumplit de tăcută, tăcută cum fusese apartamentul Irenei. Nu zăreai țipenie de om.

Și atunci am auzit de după colț niște pași înăbușiți, apropiindu-se prin lumina crepusculară. Din umbra înzăpezită a apărut Zdeněk. Pe umeri ducea o pereche de schiuri și era îmbrăcat într-o canadiană, cu ecusonul Clubului drumeților pe el. S-a oprit în fața casei Irenei. Nici nu m-a observat în semiobscuritate. Și-a scuturat crusta de zăpadă de pe bocanci, fulgii de pe umeri, de pe ecusonul acela stupid și de pe schiuri, apoi a dispărut în coridor.

Deci s-au împăcat.

Am făcut stînga-mprejur și am început să-mi croiesc drum, spre gară, prin zăpada pînă la genunchi. Foarte bine, Doamne, foarte bine, dar zău că n-ar trebui să fii atît de crud. La urma urmelor, n-am făcut cine știe ce. Toate astea pentru cîteva mîngîieri. Știu, ar fi trebuit să aprind două lumînări. Cred că m-am așteptat la prea multe numai pentru una. Dar la catehism nu-ți spune nimeni chestiile astea. De unde să le știi ? Mergeam, trist și dezgustat pînă în adîncul sufletului, în timp ce neaua pură, dulce, virgină se cernea în fulgi uriași pe frumosul oraș Kostelec. La colț m-am întors și am privit cele două ferestre față în față, una la etajul trei, alta la etajul patru, amîndouă deschise și atrăgîndu-mă spre ele, amîndouă goale. N-am ce zice : fantastic anotimp !

Fantasticul anotimp ia amploare :

O, VRĂJITOARE A LUNII MAI !

Acum orașul s-a culcat
Puterea zilei s-a pierdut
Luna mă-ndeamnă la plimbat
Prin umbrar tainic, întunecat
Unde prințese cu chip mut
Ore secrete-au petrecut

Josef Krátký, a 7-a b

— Hei, Danny, ia gîndește-te un pic aici ! a spus Benno.

Nu vedeam la ce anume voia să mă uit. Stăteam în fața marii vitrine a domnului Burdych și nimic nu părea schimbat. Un saxofon alto Tone-King, care zăcea acolo de două luni și un clarinet în mi bemol ce se cocea la soare cel puțin tot de atîta timp. Enfoniumul din colț nu avea decît două săptămîni, în rest mai erau cîteva viori, o mandolină, vreo două muștiucuri, o concertină purpurie și cîteva cutii cu sacîz și tuburi de trestie pentru saxofon. Ultima cutie era goală, era lipsă de tuburi de trestie și domnul Burdych păstra pentru noi cîteva ascunse sub tejghea. Și, în sfîrșit, mai era acolo un teanc de cărți de popularizare, despre cum să cînți la orice instrument sub soare, de la armonica de sticlă la harfa evreiască.

— Ce vezi tu și eu nu văd ? l-am întrebat.

Benno stătea cu nasul turtit de geam și mi-a dat prin minte că s-ar putea să facă mișto de mine. Benno era mare amator de bancuri, și le făcea de jurai că erau pe bune. Numai că acum stătea aici, cu nasul turtit de vitrina domnului Burdych, zgîindu-se înăuntru, deși pentru mine rămînea un mister ce ar fi putut găsi interesant la saxofonul ăla alb, la care ne uitaserăm de-atîtea ori. Noi, toată orchestra, ne opream aproape zilnic în fața prăvăliei lui Burdych. Nu prea găseam ceva ce să nu fi știut pe de rost, dar oricum era o adevărată încîntare să te uiți la clapele de sidef ale saxofonului

sau să vezi tuburile de alamă strălucitoare, încolăcindu-se în burta tubei mari. Parcă eram drogați. Instrumentele muzicale pur și simplu, ne vrăjeau. Împrumutasem **Istoria instrumentelor muzicale** de la biblioteca municipală și izbutisem, după numai o citire, să învăț toate instrumentele pe dinafară, inclusiv scara lor tonală. La științe exacte eram zero. La matematică mă lăsa corijent cam la doi ani. Nu puteam să reținînici măcar o dată istorică sau o formulă chimică, iar doamna Ulrychová mă asculta zilnic cuvintele la latină, doar ca să dea clasei motiv de distracție. Instrumentele muzicale însă le puteam memora. Flautul basset, oficleidul, sarrusofonul, castofonul. Încercasem s-o uluiesc pe Irene cu erudiția mea, dar nici n-o interesase, nici n-o impresionase.

— Uite-acolo, omule, vezi ? I-am găsit poza în Burian. Benno apăsă cu un deget scurt și gros în geam, cam în dreptul urechii. Cum îi zice ?

Și atunci l-am văzut.

— Pe toți sfinții ! Un flexaton !

— Asta-i, asta-i !

Am privit cu respect la bucata aceea de metal. Arăta exact ca poza din vechea carte despre jazz a lui Burian — o foaie triunghiulară de metal, suspendată într-un cadru triunghiular de metal, cu un mîner de lemn. Foaia de metal avea, de o parte și de alta, două bile de lemn, pe arcuri fixe de sîrmă.

— Cînd îl scuturi, scoate un fel de șuierat, am spus. Mă simțeam ca Apollinaire — posesor și el al unor cunoștințe inutile. Bilele lovesc metalul și tu îl apeși cu degetul mare, ca să reglezi tonul.

Lui Benno, cu nasul turtit în continuare de vitrină, părea că-i pierise cheful de glumă. Stăteam lîngă el, zgîindu-mă la flexaton.

— Îl cumpăr, a spus Benno.

— Strașnic. O să putem cînta **Dinah** la el. Surorile Boswell o cîntă, pe disc, la flautul hawaian.

— Pe naiba, a răspuns Benno. Nici vorbă de surorile Boswell, e un disc vechi al lui Whiteman. Așteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

A intrat în prăvălie și clopoțelul de la ușa domnului Burdych a scoș un clinchet armonios. Am rămas uitîndu-mă la flexaton. Afară era cald, cald ca în iunie, deși eram încă în mai. În alama lustruită a eufoniumului am văzut caricatura unui băiețel, care tocmai se îndopa cu ceva. M-am întors. Puștiul ținea în mînă un cornet cu înghețată de căpșuni, iar o parte din înghețată se și topise și se prelinsese pe tricoul lui alb. Prăvălia cu dulciuri a domnului Chmelař era chiar alături și m-am hotărît să-mi fac și eu o poftă. Dar exact cînd întindeam mîna spre clanța ușii de sticlă ce dădea în prăvălie, în vitrină a apărut domnul Burdych, s-a aplecat peste concertina purpurie, a apucat cu mare grijă flexotonul cu mîinile lui durdulii și l-a ridicat de parcă ar fi fost sfintele moaște. Metalul — probabil oțel lustruit — a reflectat o rază de soare drept în ochii mei și, pentru o clipă, m-a orbit, căci trecuse de ora patru și soarele coborîse mult deasupra turnului castelului. Am încercat, privind acest ceremonial, să apuc clanța ușii de la prăvălia de dulciuri, dar, nu știu de ce, n-am reușit să dau de ea. Părea că se află undeva adînc în ușă și, bîjbîind în continuare, am simțit cum mă prinde ceva de degete. Era ceva mătăsos și moale, ca o lăbuță de pisică și o voce mătăsoasă, torcătoare, tot ca de pisicuță, a spus :

— Îmi dați voie ?

Am sărit în sus. Cum eram orbit de reflectarea soarelui în flexaton, peste ochii mei s-a lăsat brusc un fel de ceață neagră, sau mai degrabă de culoarea bronzului. În fața mea se afla o fată complet ne-

cunoscută, minunată, într-o rochie verde cu buline portocalii. Părul ei, proaspăt ieşit de sub mîna coaforului era la fel de lucios ca iarba ce creştea în luminişul din pădurea din spatele castelului, căruia noi îi spuneam crîngul pipăitului şi de un bronz identic cu cel al vaselor de aramă ale unui tîlhar la drumul mare, ce se aflau deasupra căminului din castelul milionarului Domanin. De sub easca de bronz, ochii verzi, ca de pisicuţă, captau soarele şi reflectau o lumină aurie, de smarald şi cristal, de parcă erau doi scarabei iridiscenţi. Într-o mînă ţinea un cornet mare de îngheţată de vanilie, iar în cealaltă o ţinea pe a mea şi, din poziţia degetelor mele, se vedea clar că, bîjbîind după clanţa uşii, apucasem în direcţia sînilor ei. Dacă nu m-ar fi oprit, întîlnirea ar fi fost jenantă. Sub bulinele portocalii puteam distinge doi sîni frumoşi.

— Scuzaţi-mă, am spus neconvingător.

Fata a rîs, dînd la iveală dinţi albi şi două gropiţe de-o parte şi de alta a gurii făcute parcă să te chinuie. A trecut pe lîngă mine, mirosind a violete şi a traversat plutind parcă piaţa, cu picioare zvelte, frumoase şi în pantofi de balerină verzi, fusta scurtă lovindu-i genunchii în briza blîndă a lunii mai. Cînd şi cînd, briza îi încreţea fusta la spate, dezvelind o pereche fermecătoare de gropiţe în spatele genunchilor şi, mai sus, un petec de piele frumoasă, cafenie, atît de netedă că părea glasată.

Uşa de sticlă a prăvăliei de dulciuri m-a lovit în spate şi clopoţelul a emis un clinchet vesel. Nu cunosc formula exactă, dar conform legilor mişcării, impactul n-ar fi fost suficient ca să pună în mişcare un corp de dimensiunile mele. În cazul acesta însă o făcu. Am alergat de-a curmezişul pieţii, părăsit de orice urmă de bun simţ şi de prudenţă, Benno şi flexatonul lui complet uitate şi, într-o clipă,

eram din nou alături de misterioasa frumusețe, zgîindu-mă fără jenă la profilul ei. Era fără pereche.

S-a uitat la mine. Scarabeii de aur nu păreau neprietenoși și am simțit cum mă inundă un val de bucurie. Mi-am dat seama chiar în clipa aceea că nu se va purta așa cum se poartă, în situații similare, tinerele bine crescute.

— Credeam că vă duceți să vă cumpărați o înghețată, a spus.

Am emis un sunet de genul :

— Grlf, cel mai inteligent răspuns de care am fost în stare în acel moment.

A părut că pricepe situația dificilă în care mă aflam, a întins o mînă cu unghii trandafirii sidefate și cu un cornet de înghețată, ce părea coada albă și bogată a unui pui de găină, și mi-a spus :

— Vrei să lingi și tu un pic ?

Nu era din oraș. Cunoșteam toate fetele din Kostelec din vedere, pe cele drăguțe pe nume, și îmi încercasem norocul cu majoritatea celor frumoase, în general cu rezultate neglijabile. Benno pretindea că starea mea e patologică și se străduia să-i găsească un nume în latină, numai că era și mai slab decît mine la latină.

Eram încă pe jumătate orbit de lumina aceea de bronz. Printr-un caleidoscop de sclipiri fabuloase am văzut coada micuței gîsculițe albe, bătută în patru stele perlate, ca Sfîntul Ioan Nepomuk, înotînd spre chipul meu. Am simțit aroma de vanilie și de violete, am scos limba și am lins zdravăn rățușca.

— Ești un porc, a spus fata. Ar trebui să te trimit să-mi cumperi alta.

N-am putut să-i răspund, căci mă înecasem cu înghețată. Dar prin strălucirea de lumină verde, de culoarea bronzului, portocalie și perlată am văzut-o

pe fată, privind tristă la cornetul aproape gol. Asta m-a readus în simțiri.

— Într-o clipă sînt înapoi, am spus, graiul aproape că-mi revenise, și am fugit înapoi la prăvălie.

Cînd am ieșit în goană din magazin cu două cornete duble în mînă, fata nu mai era acolo. Turnurile castelului se înălțau întunecate deasupra pieții, cu soarele drept în spatele lor și o potecă de piatră șerpuia printre lilieci în sus, pe panta abruptă a dealului, spre grupul acela magic de clădiri.

Am alergat pînă la prima cotitură și deodată piața s-a desfășurat la picioarele mele, ca și cum aș fi privit-o dintr-un balcon. Benno tocmai ieșea din prăvălia domnului Burdych, cu o cutie în mînă. S-a oprit și a privit în jur. Dar în loc să-i dau de veste unde mă aflu, am cotit a doua oară, ca Nuvolari. Era acolo, așezată la umbra liliecilor. Ședea picior peste picior, cu un genunchi gol îndreptat spre mine și din umbra aceea purpurie scarabeii de smarald păreau să înoate misterios în direcția mea, cercetîndu-mă.

— Doamne sfinte ! a spus. Nu era nevoie să aduci o asemenea cantitate. La urma urmelor, n-ai luat decît un pic, cel mai mult am mîncat eu.

Vorbele ei sunau ca un poem tradus după un minunat original. Am îngenunchiat lîngă ea, dintr-odată, mi-am revenit la normal.

— Ce altceva pot face pentru tine ?

— Nimic a spus.

— Nu, te rog, trebuie să mai fac ceva pentru tine.

— De ce ? Există vreo lege în sensul ăsta ?

— Dacă vrei să știi, există. Și încă una foarte aspră.

— Nu mai spune. Și e în vigoare în tot Reich-ul, sau numai în Protectorat ?

— E o lege universală, am răspuns, recunoscută de toți beligeranții. Dacă n-o respect, mă pot aștepta la o pedeapsă.

— Ar fi păcat, nu-i așa ? În cazul ăsta cred că-i mai bine s-o respecți.

— Atunci spune-mi ce ți-ar face plăcere ?

— Ce dorești.

— Ar fi mai aproape de spiritul legii dacă mi-ai spune tu ce vrei.

M-a privit cu ochii ei aurii și a spus :

— Cunoști cimitirul militar de pe domeniul castelului ? Cresc acolo trandafiri sălbatici. Adu-mi unul. N-o să te aștept, și s-a uitat la ceasul ce-i atîrna, de un lanț, în jurul gîtului, exact între sîni — trandafiri albi email erau pictați pe capac — decît cinci minute, nici o secundă în plus. Cînd spun „acum"...

— Cinci minute ? Dar e al naibii de departe.

— Credeam că legea se bucură de mare importanță în ochii tăi, mi-a spus, ridicîndu-și privirea de pe trandafirii albi. Se-nțelege că va trebui să alergi. Ia-o ca pe un cros, ceva mai scurt. S-a uitat la mine și în ochi i-a apărut dezamăgirea. Oh ! Credeam că vorbești serios. Dar tu glumeai, ca toți ceilalți.

— Nu glumesc, am spus. O să fug ca un alergător de maraton.

— N-aș vrea să mori.

— Dacă nu-ți împlinesc dorința, oricum va trebui să mor.

— Atunci du-te, a spus. Acum !

Am țîșnit ca Fikejz, campionul la alergări al școlii noastre, și am gonit în sus, pe panta abruptă, spre turn. Soarele coborîse acum cu mult în spatele lui și arunca o umbră lungă peste iarba verde ca otrava. Abia peste vreo două zile mi-am dat seama

că trebuie să fi fost un fel de punte a umbrelor, aidoma aceleia pe care Kepler, cu sprijinul spiritelor, traversase spre lună — un truc magic sau cam așa ceva. Am trecut în galop peste umbre. Și după cum era de așteptat, în dreapta turnului se zărea o lună rotundă, perlată, o lună de mai și am alergat spre ea, încă inconștient că experiența lui Kepler ar fi putut fi mai mult decît pură fantezie. Continuam să discut în gînd cu fata aceea ciudată și minunată și dintr-odată totul a devenit la fel de simplu ca improvizarea unui solo la saxofon tenor la **Sweet Georgia Brown**, melodia grozavă care ne plăcea atît de mult în acel moment. Cîntasem solo-ul din **Sweet Georgia Brown** cel puțin de cincizeci de ori, probabil și mai mult, așa că, practic, o știam și de la coadă la cap, dar de fiecare dată reușeam să înfrumusețez altfel frazele, în funcție de fata care se afla în cafenea. Aceste douăzeci de fete diferite cu care-mi încercasem norocul mă învățaseră și ele cîte ceva. Cu fiecare dintre ele încercasem cel puțin de cîte trei ori, iar în cazul Irenei și al Mariei, cel puțin de trei ori pe lună, ceea ce dădea cam o sută de conversații pe aceeași temă, fiecare cu o ornamentație ușor diferită. O să fiu în stare să găsesc ceva original și pentru fata asta.

Am ajuns la cimitir cu inima bătînd gata să-mi spargă pieptul. Cimitirul fusese construit ca să semene cu ruinele unei catedrale gotice ; șiruri de trandafri sălbatici se încolăceau printre pietrele zgrunțuroase, așezate așa ca să sugereze zidurile căzute. În aer plutea un miros de pin și de rășină, iar veverițe roșcate țopăiau peste mormintele soldaților morți pentru Împărat și Țară în 1866. Mie însă veverițele mi se păreau de bronz.

Am descoperit iute un vrej de trandafiri roșii, încolăcit în jurul unei pietre de mormînt acoperite

de mușchi. Nu de mult, **Verein der alten Frontsoldaten** [1]) din oraș aurise vechile inscripții strălucitoare, cum ar fi **Hier ruhet Karl von Weber Leutnant des k. u. k. XVIII Hulanenregiment. Der Heldentot gestorben für Kaiser und Vaterland, nie wird er vergessen** [2]). N-aveam însă timp să observ așa ceva, am smuls cu cruzime un braț de trandafiri sălbatici din locul unde locotenentul von Weber își găsise odihna veșnică și am pornit în goană înapoi, prin pădure, cu inima bătîndu-mi nebunește în gît. Alergînd, am aruncat trandafirii care mi s-au părut prea mici, lăsînd în urma mea, pe potecă și pe puntea de umbre ce traversa întinderea malefică de iarbă o dîră de flori, pînă ce am rămas cu una singură : cea mai mare, cea mai mătăsoasă și cea mai roșie, un trandafir de grădină învolburat. Cu el în mîna întinsă și abia trăgîndu-mi sufletul am ajuns în umbrarul cu liliac, exact cînd frumoasa fată se uita la ceas.

A ridicat ochii spre mine și mi-a spus.

— Patru minute și cincizeci și șase de secunde, și în clipa aceea am auzit un sunet ciudat.

Am observat în același timp ceva greu de explicat.

Sunetul era un fluierat îndepărtat ce se înălța peste tufele de liliac și copaci, părea vrăjit, șoptind și unduindu-se în briza de mai. Venea de undeva de jos, din oraș — un fluierat straniu, plin de dor — și fata a devenit și ea atentă. Fluieratul a crescut în intensitate, apoi s-a stins și dintr-odată, Dumnezeu știe de ce, mi-am amintit de puntea de umbre pe care tocmai o presărasem cu flori. Am aruncat

[1]) Uniunea veteranilor de război (germ.)

[2]) Aci zace Karl von Weber, locotenent în Regimentul XVII Ulani al armatei Cezaro-Crăiești. Eroul mort pentru Împărat și Patrie mamă nu va fi niciînd dat uitării. (germ.)

o privire spre luna perlată. Fata a oftat, s-a ridicat și sunetul s-a întrerupt deodată în melodia cunoscută... dar la fel de magic, de plin de farmec, de vrăjit ca mai înainte... **Dinah, is there anyone finer, in the state of Carolina, if there is...**[1]). Fata a dat deoparte cu mîinile ramurile de liliac, a privit în jos spre oraș și a rostit, uluită :

— **Ach ! Der Rattenfänger von Kostelec** [2]).

N-a spus-o cum ar fi făcut o fată de la noi, doar ca să pară deșteaptă. A spus-o ca o nemțoaică, deși nemțeasca ei era destul de diferită de cea a **Regierungskommissar**-ului [3] Hort Herman Köhl.

Mi-am vîrît capul lîngă al ei și am privit printre lilieci, parfumul lor amestecîndu-se... cu ce, pentru numele lui Dumnezeu ? Cu ceva asemănător aromei de portocală. În razele soarelui în apus, **der Rattenfänger von Kostelec** pășea de-a curmezișul pieții jos, sub noi, cîntînd la flexatonul strălucitor : **Dinah, I'd wander to China...** [4]

— **Das ist ganz magisch** [5]), a spus fata. **Aber wo hat er din Flöte ?** [6])

M-am uitat la ea și ea la mine.

— Domnișoară, am spus.

— Ah, scuză-mă, a zis în cehă, am uitat, și ceha ei era o cehă a-ntîia.

— Domnișoară, eu...

Uitîndu-mă la ea, am avut din nou senzația că mă aflu pe lună, că am ajuns acolo traversînd umbra prelungă aruncată de turnul ce fusese, cîndva, o temniță.

---

[1]) Dinah există oare în statul Carolina fiindă mai frumoasă dacă există... (engl.)

[2]) Ah Cîntărețul la flaut din Kostelec. (germ.)

[3]) Comisar guvernamental. (germ.)

[4]) Dinah aș pleca în China. (engl.)

[5]) E o adevărată minune (germ.)

[6]) Dar unde-i flautul ? (germ.)

— Ce-i ? a întrebat într-o cehă ca mierea.

— Eu... sau sînt complet... dar, acum cinci minute aveai...

O cască de păr mătăsos de culoarea bronzului, ochi ca smaraldul, în care înotau luni miniaturale perlate. Un trandafir alb de majolică între sîni. Resturile unui cornet între degete, unghii trandafirii. Genunchii de catifea cafenie, și o fustă scurtă, ce-i lovea în briza de mai — o fustă albastră ca și cerul de mai, noaptea. Cu buline de culoarea smaraldului. Să mă fi orbit înainte soarele ? Sau ochii ei ? De frică, am simțit un fel de împunsătură, nu tocmai neplăcută. Poate că, într-una din viețile ei anterioare, fata fusese cameleon.

— Ce era acum cinci minute ? a întrebat.

— Aveai o rochie verde, am izbucnit. Cu buline portocalii.

— ...**I'd hop an ocean liner** [1])... îl puteam auzi pe **Rattenfänger** din Kostelec în depărtare, la flexaton.. **just to be with Dinah Lee...**[2])

— **Ach das** [3]), a spus fata.

Și cum se face că dintr-odată vorbești nemțește?

— Am uitat că înainte ți-am vorbit cehește.

— Dar, în **general,** de ce vorbești nemțește ?

— Vorbesc nemțește cu **Vati** [4]) și cehește cu mama.

— **Vati** e neamț ?

Fata și-a plecat ochii, genele negre acoperind ca un văl aurul și smaraldul. Apoi i-a ridicat din nou, aruncînd sclipiri aurii :

— Îmi pare rău, dar **Vati** nu e neamț, a spus, e austriac.

---

[1]) Am să mă urc pe-un transoceanic (engl.)
[2]) Numai ca să fiu cu Dinah Lee (engl.)
[3]) Ah asta e (germ.)
[4]) Tăticul (germ.)

— Dar...

...no gal made has got a shade on sweet Georgia Brown... [1] Benno ajunsese acum departe și deodată luă o notă falsă.

— **Ach,** a oftat fata, un flaut.

— E un flexaton, am spus.

— Oh, a zis. Ce-i aia ?

I-am explicat și m-am mai destins. În depărtare, Benno a reluat melodia de unde greșise și a repetat, minunat, întreaga frază, de parcă ar fi fost o sirenă a swing-ului... **since she came, it's a shame how she cools'em down...** [2]

Am revenit la problema fustei.

— Probabil n-ai băgat tu de seamă ce purtam înainte, a spus fata.

— Imposibil.

— De ce ? a întrebat și m-a hipnotizat din nou cu ochii ei de aur. Cu mine, totul e posibil.

— Dar cum aș fi putut... vreau să spun, rochia aia...

— Nu-i decît un amănunt prostesc, a zis. Dacă asta ar fi tot ce sînt în stare să fac, n-ar fi mare lucru de capul meu, nu ?

— Și e ?

— Nu crezi ? mi-a tăiat-o și, înainte să pot răspunde, a continuat. Dac-ar fi așa, n-ar fi mare lucru de capul tău, ce zici ? Să alergi atîta ca să aduci un trandafir unei fete oarecare.

— De ce nu ?

— Singurii care fac chestii de-astea pentru fete oarecare sînt — cum le ziceți voi ? **Schürzenjäger** [3].

---

[1] Nici o fată de pe lume nu se aseamănă cu dulcea Georgia Brown (engl.)

[2] De cînd a venit, îi răcorește de mai mare rușinea (engl.)

[3] Vînător de fuste (germ.)

Era un cuvînt pe care-l știam. Îl folosise și Irena, în cehă, cînd voise să mă descrie și, cu același cuvînt, să explice de ce avea rețineri atît de puternice în ce mă privea.

— Nu sînt așa. Sînt...

— Tipii de felul ăsta nu mă interesează deloc. Adu-mi aminte cum li se spune în cehă.

— Fustangii, am răspuns posomorît. O undă de briză adusese cu ea un miros ciudat de pucioasă, ce se pierdu imediat în parfumul de portocale.

— Ai dreptate, am zis încet. Nu poți fi... oarecare. Cred că ai puteri magice. Pariez că poți face orice. Pariez că să transformi o fustă verde în una albastră nu-i pentru tine decît un mizilic, ca transformarea apei în vin.

Mirosul se simțea acum cît se poate de clar. Să fie pucioasă ? Sau numai fumul de la centrala termică ? Poate că briza de mai...

— Vezi ? a spus fata și s-a uitat la ceas.

— Nu pleca încă.

— Trebuie, a spus. La ora asta unchiul se așează la masă.

— Cine e „unchiul" ?

Mi-a arătat cu degetul o vilă așezată ceva mai sus, dè o parte a cărării.

— Ești domnișoara... Obdržalková ?

A dat din cap că nu.

— Păi acolo locuiește domnul Obdržálek, directorul băncii.

— Numai că eu nu sînt domnișoara Obdržalková.

— Cum te cheamă ?

M-a privit cu severitate, ridicînd din sprîncenele negre, filigranate cu bronz.

— Nu am făcut cunoștință, a spus. Apropo, tu cine ești ?

— Sînt cel care ţi-a adus înghețata, am zis, încercînd să lungesc cît mai mult conversaţia.

— **Tu**, mi-ai adus **mie** înghețată ?

Am arătat spre restul de cornet pe care-l ţinea în mînă. S-a uitat şi ea la el, apoi l-a băgat în gură şi şi-a lins buzele trandafirii cu vîrful trandafiriu al limbii.

— Eu am cumpărat-o.

— Pe cea dinainte.

— Care dinainte ?

— Pe-aia pe care am mîncat-o, sau aproape am mîncat-o eu.

S-a încruntat, furioasă, scrutîndu-mă cu ochii ei verzi.

— Ai putut să fii atît de obraznic ?

— Dacă m-ai dat gata.

— Am şi uitat, a spus într-o doară.

— Ai memorie foarte scurtă.

— Chiar că-i foarte scurtă, a zis. Mi-ai mai cumpărat şi altceva ?

— Nu. Ţi-am adus trandafirul din cimitirul militar.

— Asta îmi aduc aminte, a spus, mirosind floarea. E foarte frumos. Miroase a mușchi.

— Mă bucur că-ţi place, am zis. Dar cum te cheamă ? Trebuie să ai un nume foarte frumos.

— Cum te cheamă pe **tine ?**

— Danny Smiřický.

— Aha ! a spus — Daniel. A pronunţat numele nemţeşte. Poţi să-mi spui sau Karla, sau Marie. E totuna.

— Ce vrei să zici ? Ori eşti Karla, ori eşti Marie. Amîndouă numele sînt foarte frumoase.

Pe mine însă mă cheamă Karla-Marie. Împreună.

— Şi numele de familie ?

— Weber, a spus, nemţeşte, şi a adăugat, ceheşte, Weberová.

— Karla-Marie Weberová ?

...**it's been said**...[1]) puteam auzi flexatonul cîntăreţului din flaut, ajungînd la noi de la mare depărtare... **she knocks em dead** [2])... şi în jurul lunii perlate, pe un cer albastru ca rochia vrăjită a acestei vrăjitoare de mai, stelele perlate aruncau priviri fugare... **when she lands in town** [3])...

— Karl-Maria von Weber ! am oftat.

— Fără **von,** a spus. N-am nevoie de un **von** ca să fiu deosebită. La revedere domnule Danny.

S-a întors cu spatele şi din nou am avut impresia că pluteşte deasupra ierbii verzi, spre vila domnului Obdržálek, directorul băncii.

— Stai ! Nu pleca aşa repede, Karla-Marie.

— Trebuie să mă duc la cină. Unchiul s-ar supăra.

— Atunci întoarce-te după cină.

— Serile exersez întotdeauna la pian. Cînd e lună.

— În cazul ăsta o să vin să ascult sub fereastra ta.

A rîs. Ajunsese destul de departe, dar lumina aurie a ochilor ei reflecta luna de sidef şi luna explodă.

— Mîine va trebui să-mi cumperi o înghepată, drept plată că m-ai ascultat.

— Te-am înţeles oare bine, domnişoară Weberová ? am strigat.

— Sper. Mîine la trei la cimitirul militar, a spus domnişoara Weberová, s-a întors pe călcîie, a plutit

---

[1]) Se spune (engl.)
[2]) Îi lasă laţi (engl.)
[3]) Cînd aterizează în oraş (engl.)

spre poarta vilei lui Obdržálek și a dispărut înăuntru.

Simțeam încă acel miros înecăcios, probabil de la centrala termică. Și de portocale. Sau liliac. Sau violete. Sau cine știe ce.

Pe Benno l-am găsit mîncînd. Ședea în camera lui de la etajul al treilea al vilei familiei Máňes și se îndopa cu cartofi și brînză de burduf. Pereții camerei erau acoperiți de fotografii ale unor muzicieni de jazz — Louis Armstrong la pian, lîngă el Surorile Andrews și deasupra mesei, în colțul unde mînca Benno, Jiří Traxler și Emil Ludvík. Benno plescăia și, la cartofi, bea lapte. Flexatonul zăcea lîngă cana cu lapte, așa că l-am luat și l-am scuturat.

A scos un sunet vrăjit.

— Benno, îl știi pe domnul Obdržálek, directorul băncii ?

— Sigur, a răspuns.

— Are vreo neapoată pe jumătate vieneză ?

— Iar te-a făcut vreuna praf, ai ?

— Pe dracul !

— E grav, nu ? De data asta o să dureze două săptămîni.

M-am uitat la Louis Armstrong, pe urmă la portretul făcut de Rosta frumoasei surori a lui Benno, Eva, și am scuturat flexatonul. Din nou același sunet vrăjit. Benno a văzut încotro mă uitam și a spus :

— Dacă-mi aduc eu bine aminte, după sor-mea mai mică ți s-au aprins călcîiele cam o săptămînă. Zicea că i-a pleznit breteaua de atîta pasiune. Pasiunea ta, se-nțelege.

— A vorbit și ea ca să nu tacă.

— Vînătaia de la ochi din 28 octombrie anul trecut... cică ea ți-ar fi făcut-o.

— Soră-ta mănîncă rahat.

— Ba e-adevărat ce spune, nu-i așa ?

— Are gura cam mare. Chestiile astea ar trebui să le țină pentru ea.

— Să nu-i spună nici propriului ei frate ?

— Da' **tu** cui i-ai spus ?

— Nimănui. Adică, Helenei.

— Ea e nimeni, ai ?

— I-o fi spus cel mult Járinkăi Dovolilová — și poate, în cel mai rău caz, Rachelei Sommernitzová și Mariei Dreslerová.

O perioadă foarte dură, din toamna trecută, în relațiile mele cu Marie Dreslerová a devenit, brusc, limpede. Numai că atunci nu eram chiar atît de interesat de Marie și de șansele mele la ea. Am scuturat flexatonul. Din nou același sunet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, încearcă să cînți ca lumea. Sună de parcă ai fi un nenorocit de fachir.

Un fachir ? Am scuturat flexatonul.

— Deci nu știi nimic despre vreo nepoată de la Viena sau cam așa ceva ?

— Știu că se zice că sora lui Obdržálek s-a măritat cu unul de la Linz, a spus Benno. Te rog, pentru numele lui Isus, folosește degetul mare. Cîntă și tu ceva.

...it's been said she knocks' em dead, am cîntat sacadat și sunetul tremurător al flautului fermecat a umplut camera și cîntecul ca de fachir și-a luat zborul pe fereastră, în seara de mai.

— Au copii ? am întrebat.

— Cred că da, a răspuns Benno. Deci te-a pocnit o boală de copii, așa-i ?

...when she lands in town...

— Nu-i copil, am spus. E vrăjitoare.

— Sigur, a zis Benno. Cred că numele surorii e Weberová. Se bănuiește că bărbat-su a intrat în rahat pînă-n gît. Nu s-a alăturat naziștilor, a dat din gură pe chestia asta și acum, după cîte știu eu, e într-un fel de colonie penitenciară.

...how she cools'em down...

— Karla-Marie Weberová, am rostit visător și am imprimat flexatonului o vibrație născută dintr-un spasm brusc de pasiune lirică, așa încît a sunat ca o violă, sau un oboi acordat în registrul cel mai grav.

...they all sigh and wanno die [1]

— Bine, bine, a spus Benno.

...for sweet Georgia Brown...

— Vasăzică Weberová asta te-a prins rău de tot, ai ? a zis Benno. Ultima oară cînd ai mai fost așa era după ce o văzuseși pe Judy Garland pentru a șasea oară în **Jocheul roșu.**

Dragostea însă își țesuse firele delicate în jurul meu și nu-mi dădea pace, așa că era musai să vorbesc cu cineva despre ea. Și, ca de obicei, mare parte din emoțiile mele s-a revărsat asupra lui Benno care, tot ca de obicei, mă lăsa să-l folosesc pe post de confesor.

Jos, în bucătărie, i-am găsit pe Rachel Sommernitzová și pe Tonda Kratochvíl stînd și bînd vin de afine cu doamna Mánesová.

— Bună seara, doamnă Mánesová, am salutat-o și am rînjit la Rachel. Bună, Sommernitzová.

Rachel s-a arătat surprinsă, la fel și Tonda. Era clar că erau împreună, frumos din partea lui Tonda că umbla cu o evreică. Rachel era evreică de gradul întîi, sau cum i-or fi spus... oricum, era evreică pur sînge. Vreau să spun pur-sînge în sensul cel mai bun

[1] „Toți oftează și vor să moară (engl.).

al cuvîntului. Era o adevărată regină din Saba. S-ar putea ca Tonda să fi auzit ceva despre noi doi. Poate că-i mărturisise chiar ea. Aproape că m-am simțit vinovat, căci Tonda era un tip grozav. Ei bine, și eu aș fi un tip la fel de grozav, dacă aș avea prilejul, numai că Rachel nu mă vrea. Era una din cele vreo douăzeci de fete din Kostelec pe care le asediasem, în zadar, cu amorul meu. Clar că Tonda avusese mai mult succes. Numai că, în zilele noastre, n-avea nici un rost să iubești o evreică și preferam să nu mă gîndesc la urmări. Și doamna Mánesová era evreică, dar soțul ei era arian, și asta, pentru moment, o salva. Deci Benno și Eva erau evrei de gradul doi, sau cam așa ceva. Cît despre mine, gradul meu era total lipsit de însemnătate. Străbunica tatălui meu se numise Ohrenszweigová, asta însă era tot, așa că eram aproape la fel de arian ca și ceilalți arieni. Doamna Mánesová, cel puțin, îl avea pe bărbat-su. Rachel avea doar șaptesprezece ani, era nemăritată și părea puțin probabil să se mărite acum — cu siguranță nu cu Tonda, care era arian get-beget. Nu se putea să fi existat vreun Ohrenszweig în trecutul lui, căci avea nasul cît un nasture și urechile atît de clăpăuge, că dacă te uitai la el din față, urechile tot din față le vedeai. Iar nemții interziseseră de mult căsătoriile între arieni fără cusur și reginele din Saba.

Am pornit încet spre gară. Cerul de mai spînzura deasupra Kostelec-ului ca un baldachin pastelat, cu luna de sidef și cu steluțele ca niște perle. Am spus :

— Ai văzut ce urît s-a uitat Tonda la mine, cînd i-am spus Rachelei „Sommernitzová" ? Nu voiam să zic nimic special. Era un fel de glumă între noi. Și ea îmi spune întotdeauna „Smiřický". Între noi

n-a fost niciodată nimic, așa că Tonda n-are motiv de gelozie.

— Nu era gelozie, îîmpitule, mi-a răspuns Benno. Crezi că toți sînt geloși pe tine, da' nici gînd de-așa ceva. S-au prins că numai gura-i de tine.

— Foarte bine, am spus, nu toți au fermecătoarea ta personalitate. Da' dacă nu era gelos, de ce s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să-mi înfigă un cuțit în spate, cînd i-am zis „Bună" Sommernitzovei ?

— Fiindcă n-o mai cheamă Sommernitzová, omule. S-au luat.

— Glumești ! Cînd ? Cum de eu n-am...

— Știi și tu cum e. N-o să umple orașul, în zilele noastre, a ripostat Benno.

Brusc mi-am dat seama că Tonda era într-adevăr un tip grozav. Dar asta însemna... Am înșirat iute în minte cele vreo douăzeci de frumuseți pe care le pisasem cu iubirea mea. Era o poveste încurcată, așa că amănuntele nu veneau ușor în amintire... trebuie să se fi căsătorit înainte ca nemții să aprobe legea după care arienii cu nasul cît un nasture... sau să fi fost cam atunci cînd Sommernitzová mi-a dat un brînci cu brațul ei musculos, atletic de m-am împiedicat de o rădăcină și era să cad în rîu. Cred că atunci s-a întîmplat, căci spusese ceva de genul : „Prieteni pe vecie, Smiřický dar nimic mai mult". Cred că în momentul ăla erau deja căsătoriți. Tot nu puteam pricepe.

— Benno, cînd s-au căsătorit ?

— Nu știu. Cîndva, a spus Benno și a scuturat flexatonul... **Georgia claimed her...** Da' ție ce-ți pasă ? N-o ai pe Weberová ? Ce-i Sommernitzová în comparație cu Weberová ?

...Georgia named her...

— Asta așa-i, Benno, am zis. Ai văzut vreodată o fată cu ochi de aur ?

— Eu, nu. Dar, după tine, Helena Teichmanová, Marie Dreslerová și Zuzka Princová au toate ochi de aur, a spus Benno, numărînd pe degete. Și Irena.

— Stai puțin, l-am întrerupt. Fetele astea par să aibă ochi de aur. Karla-Marie chiar îi are.

...Sweet Georgia Brown...

În mîna lui Benno, flexatonul suna în piață ispititor și amăgitor. Domnișoara Weberová îl numise **der Rattenfänger von Kostelec...**

— Problema cu tine, tîmpitule, a spus durduliul flautist, este că suferi de un fel de daltonism foarte special. Nu te-am auzit să fi întîlnit încă vreun băiat cu ochi de aur.

Mai tîrziu stăteam, Benno și cu mine, în iarba înaltă, la marginea pădurii din spatele vilei domnului Obdržálek. Prin fereastra deschisă se auzea clincănit de tacîmuri și, din cînd în cînd, de fapt destul de des, acesta se amesteca cu clinchetul vocii dulci a Karlei-Marie Weberová.

— Bărbate, am oftat. Știi, Benno, zău că-i vrăjitoare.

— Același lucru l-ai mai spus o dată despre Althammerová, a zis Benno cinic. Asta înainte să te lase corijent la germană.

Credeam că motivul corijenței mele la germană e un secret pentru toată lumea. Atunci frumoasa profesoară nouă de germană îmi răscolise în asemenea hal sentimentele, că pînă la urmă era să-mi dea un zero la limba Reich-ului, desi era una din puținele materii la care eram destul de bun. Bănuiesc că, de fapt, nu prea fusese un secret.

— Numai că acum vorbesc serios, am spus și i-am povestit despre minunea cu rochiile.

— Dacă-i așa, bărbate, a spus Benno, îi dau cam trei săptămîni. Cînd o femeie are ochi de aur, plus rochii care-și schimbă culoarea, mai rău nici că se poate pentru tine.

— Ție, prostule, n-are sens să-ți explic ceva, am replicat.

M-am gîndit la vrăjitoare și la trucurile cu rochia. Poate că era reversibilă — verde pe o parte și albastră pe cealaltă — și pe cînd eu goneam după trandafirul sălbatic ea, pur și simplu, a tras-o peste cap și a întors-o pe dos.

Nu-i era teamă că s-ar putea ca domnul Obdržálek să se uite pe fereastră și s-o vadă ?

Pentru o clipă am avut viziunea acestei fermecătoare fete cu pielea bronzată, cu părul ca arama și cu nimic pe ea decît chiloții și sutienul, trăgînd peste cap o rochie cu două fețe. Am păstrat-o în ochiul minții cît am putut de mult. Am uitat brusc de vila domnului Obdržálek, și de stele, dar am auzit **Eine Kleine Nachtmusik** cîntată la pian și am văzut-o pe Karla-Marie Weberová, în chiloți și sutien, întinzîndu-se voluptos în umbrarul cu lilieci...

— Bărbate, a zis Benno, ea cîntă ?

Am revenit la iarbă înaltă și la mirosul de pădure. Tonurile metalice ale pianului lui Obdržálek, un Petrof, se revărsau asupra noastră, blînde și chinuitoare, printr-o fereastră deschisă de la etajul al doilea al vilei. **Eine Kleine Nachtmusik,** apoi un rondo de Beethoven, energic, precis ca un exercițiu matematic, dar la fel de fermecător ca o doamnă **fin-de-siècle,** în toaleta ei de la Paris... Apoi Schumann, **Träumerei** — Benno, care pînă atunci stătuse întins în iarbă, s-a ridicat și a început să asculte cu gura căscată, pe cînd briza nopții purta aceste mici note feminine prin aer, spre coșurile de

fum ale țesătoriei de bumbac a lui Mautner... oare de acodlo să fi venit mirosul de pucioasă ?... spre dealul pe care se afla hotelul Port Arthur, unde Benno cînta versiuni nestilizate și magnifice din **Struttin'With Some Barbecue...**

— Gagica le vede la muzică, bărbate, a spus admirativ. **Träumerei** s-a terminat, urmată de o sonată minunată, spumoasă, împlinită, cu basi gravi în rubato și triolete fine ca un fir, în acut.

— Tu ai zis-o, am oftat.

— Și el la fel.

Parcă mi-ar fi tras un pumn în nas.

— Ia stai puțin. Ce vrei să spui prin „el" ?

— Obdržálek, a spus Benno, ascultînd în continuare. Și atunci mi-am dat seama că frazele magice la pian proveneau de la un duet la patru mîini. Știam că-i bun, a spus Benno, dar ascultă-mă, bărbate, de data asta s-a depășit pe sine.

Am oftat.

— Dac-aș sta lîngă ea, am spus cu o voce de vițel, aș cînta Sonata lunii ca Paderevski...

— Ba bine că nu, a zis Benno. Pînă una-alta n-ai fost încă în stare să înveți „Degete suple" de Czerny. Și, apropo, asta nu-i Sonata lunii. E Weber...

Weber ! Domnișoara von Weber... Karla-Marie... acele melodii frumoase, obsedante, țîșnind ca niște reflexii ale lunii perlate, ca unghiile perlate de la mîinile domnișoarei Weberová și Marte, în apropiere, făcînd cu ochiul, totul de bronz, ca părul domnișoarei Weberová. Lumea întreagă aparținea domnișoarei Weberová.

Au terminat de cîntat. Benno, la fel de uluit ca și mine după ce o auzise pe domnișoara von Weberová cîntînd, a bîjbîit prin iarbă și a ridicat flexatonul de argint spre cerul albastru închis. Scînteia

ca apa într-un mic eleşteu şi luna se reflecta în el. Benno a făcut să tremure reflecţia lunii şi în liniştea aceea, plin încă de amintirea lui Karl-Maria von Weber şi a cornilor lui francezi, pe care ea, printr-o vrajă, reuşise să-i imite pe Petrof, a răsunat tonul minunat, încîntător, de neuitat al acestui instrument nou în mîna sigură a cîntăreţului de flaut din Kostelec, vrăjitor şi el în cercul dublu vrăjit al celor două muzici diferite, şi din acel ton a dat naştere, la miezul nopţii, unei frumoase melodii... **every star above, baby, knows the one I love...** [1]

Dinspre fereastra ce se căsca neagră în lumina lunii venea spre noi tăcerea, spartă de rîsul cristalin al domnişoarei Weberová, ca dintr-odată totul să amuţească din nou. În dreptunghiul negru al ferestrei a apărut umbra lucioasă a capului ei de bronz.

...Sweet Sue, just you... [2]

Capul a dispărut, lăsînd în urma lui doar tăcerea şi vraja creată de flexatonul lui Benno... **and the moon on high, baby, knows the reason why** [3], cînta luna, captivă în eleşteul micuţ de oţel... **Sweet Sue, it' s you...**

Şi apoi, chiar înainte ca Benno să facă tranziţia la partea centrală, s-a auzit un rubato încet, încărcat de sunet de coarde : vocea limpede ca cristalul, luxuriantă a Petrofului...

...no one else it seems ever shared my dreams [4] cîntau mîinile sigure, feminine ale vrăjitoarei lunii mai — **without you, don't know what I'd do...** [5]

---

[1]) Orice stea de pe cer, iubito, o' cunoaşte pe cea care o iubeşe (engl.).

[2]) Dulce Sue, chiar tu (engl.).

[3]) Iar luna de sus, iubito, ştie de ce (engl.).

[4]) Se pare că nimeni nu mi-a împărtăşit vreodată visele (engl.).

[5]) Fără tine, nu ştiu ce-o să mai fac (engl.).

Benno s-a alăturat, pe mica lui lună, la ultima frază și aveam impresia că sunetele sînt cu o octavă mai sus. Pe flexaton era imposibil... numai că domnișoara Weberová era vrăjitoare și ce erau rochiile ei de cameleon în comparație cu acest măreț, lent, nocturn foxtrot ?

...in this heart of mine you live all the time...[1]

Concertul pentru pian și flexaton a luat sfîrșit. La fereastră a apărut silueta domnișoarei Weberová.

— **Ist das der Rattenfänger von Kostelec ?**

Înainte să apuc să răspund, Benno a spus :

— Ați ascultat, domnișoară, o serenadă din partea unui oarecare Smiřický.

Și am auzit clinchetul amețitor al unei voci pline de stele și de mici ducați de aur.

A doua zi, la trei fără un sfert, stăteam în genunchi la mormîntul locotenentului von Weber și, cu coada ochiului, supravegheam cărarea din pădure, pe care urma să apară vrăjitoarea. Mă dureau tare genunchii, dar continuam să stau îngenuncheat, depunînd această durere ca pe o ofrandă la picioarele ei.

A apărut, umbrele aurii ale pădurii scînteind în părul ei de bronz, și s-a apropiat plutind în felul ei specific peste covorul de ace de pin. Purta balerini albaștri și o rochie albă, cu o panglică albastră lată în talie și o alta frumoasă, tot albastră, în păr.

M-am prefăcut că nu-i observ prezența, adînc cufundat în rugăciune. Nu auzeam decît acele de pin scîrțîind vesele sub tălpile pantofilor ei albaștri și simțeam mirosul de violete.

O voce dulce a rostit :

— Ce frumos.

---

[1]) În inima mea, tu trăiești tot timpul (engl.).

M-am prefăcut surprins și am privit în sus.

— Oh !

— Ești atît de pios. Îmi place. Pentru ce te rogi?

— Mă rog strămoșilor tăi să intervină pe lîngă tine, în cer, în favoarea mea.

— Păi eu nu sînt moartă.

— Știu, dar cînd nu ești cu mine, nu poți fi decît în cer. Femeile ca tine nu aparțin acestei lumi.

A rîs.

Și asta îmi place, a spus și s-a uitat la literele proaspăt aurite de pe mica piatră de mormînt din gresie. Bietul **Leutnant von Weber.** Era atît de... s-a oprit.

— Ce ?

— A murit atît de tînăr, a spus. S-a așezat pe o piatră de mormînt din fața mormîntului locotenentului, dar mai întîi și-a ridicat fusta largă, așa că-ședea pe fundul gol și pe chiloți. Cu rochia umflată în jurul ei, arăta ca un trandafir mare alb, doar că mirosea a violete.

— Azi ce-ai de gînd să mai faci pentru mine ? m-a întrebat.

— Depinde de tine. Poate-ți mai aduc o floare.

— N-ar fi mare lucru.

— Ieri era să-mi dau duhul de oboseală.

— Patru minute și cincizeci și șase de secunde nu-i mare scofală, a spus, strîmbîndu-se.

Chestia asta m-a ofticat.

— Singura persoană care ar fi putut să alerge mai repede e Fikejz, și el e campion județean.

Domnișoara Weberová a cules un trandafir roșu, a rupt ghimpii cu dinții ei albi și l-a strecurat între sîni. Tulpina lungă a dispărut în vîlceaua dintre ei, lăsînd afară doar floarea roșie. Rochia ei albă avea un decolteu foarte adînc.

— Dacă așa stau lucrurile, a spus, nu-i cine știe ce de capul alergătorilor de la voi din județ. Eu pot alerga distanța asta în trei minute.

— Ești sprinter ? am întrebat, examinînd silueta domnișoarei Weberová. Ar fi putut foarte bine să fie. Cu siguranță nu părea să stea toată ziua tolănită pe perne moi.

— Nu chiar, mi-a spus. Dar se pare că ai uitat — sînt vrăjitoare.

— Da, desigur. N-am uitat.

Și-a trecut degetele prin iarba verde de pe mormîntul strămoșului ei.

— Zău că sînt. Serios. În alte timpuri, aș fi fost demult arsă pe rug.

— Ce noroc că nu te-ai născut atunci, am zis sarcastic.

— Nu mă crezi. Pot să-ți dovedesc.

— O să-ți schimbi din nou culoarea rochiei ?

— Poate, dacă o să am chef. Dar pot să alerg de două ori mai iute decît tine.

— Nu poți. Nu de două ori.

— De trei ori mai iute, dacă vreau.

— Hai să-ncercăm.

Perspectiva unei goane prin pădure după acest fluture alb mă umplu de o energie fără margini.

— Bine, a spus domnișoara Weberová. Nu departe de aici e o alee de călărie. O știi ?

Am dat din cap că da.

Atunci hai să mergem. S-a ridicat, fusta albă i s-a adunat în jurul fundului și am pornit spre crescătoria de fazani.

— Tu alergi spre stînga și eu alerg spre dreapta, a ordonat cinci minute mai tîrziu. Stăteam pe aleea de călărie, pe care crescuse iarbă deasă. Din cînd în cînd o vedeam pe contesa Schaumburg-

lippe, împreună cu bunicul ei bătrîn de o sută de ani, trecînd în galop lent de-a lungul aleii, aşezaţi în şei cu un blazon decolorat, brodat într-o parte. Azi nu erau aici. Aleea urma o elipsă prelungă în jurul crescătoriei de fazani des împădurite şi se întorcea de unde plecase. Contele şi contesa călăreau în cerc, ca doi asteroizi uitaţi printre fazanii aurii.

— Hai să stabilim unde ne întîlnim. În felul ăsta putem spune care dintre noi aleargă mai repede.

— Bineînţeles că tu, Karla-Marie, am spus. Dar nu de trei ori mai repede decît mine.

— De patru ori mai repede, a răspuns. Şi dacă te gîndeai să pariezi, renunţă. Stai spate-n spate cu mine.

Am ascultat-o.

— Mai aproape, mi-a comandat. Spinările noastre trebuie să se atingă.

Am ascultat-o din nou. I-am simţit fesele calde apăsîndu-le pe ale mele şi omoplaţii ni s-au atins. Între noi nu erau decît straturi subţiri de pînză.

— Cînd o să spun start, fugi cît poţi de repede, a zis. Pe locuri, fiţi gata — start !

Trupurile noastre s-au desprins. Alergam cît puteam eu de repede, deşi mă cam încurca faptul că anatomia mea reacţionase firesc la atingerea poponeţului ei. Dar ce-am văzut două minute mai tîrziu, cînd alergasem cam o şesime din drumul în jurul traseului eliptic, şi tocmai trecusem de prima turnantă , nu ptuea-fi explicat prin nici un handicap.

Acolo, pe o buturugă, şedea domnişoara Weberová, cu respiraţia uşor tăiată, ştergîndu-şi sprîncenele fine cu o frunză de brusture — iar în jurul buturugii se înfoia, ca un clopot, fusta ei de un albastru deschis. Talia îi era încinsă de o panglică lată albă şi purta o fundă frumoasă albă în părul

de bronz, pe care se așezase un fluture-dragon verde ca smaraldul.

M-am oprit, holbîndu-mă la această incredibilă apariție. Tot ce mi-a venit în minte a fost :

— Trebuie s-o fi luat pe-o scurtătură.

Rochia, panglicile, totul — ce să fi spus ?

— **Ach,** a răspuns — **Sie glauben nicht an meine Zauberai.** [1]

— E imposibil, am strigat.

Domnișoara Weberová s-a întristat foarte tare.

— M-ai dezamăgit, a spus. Teribil. Ești un Toma teribil, teribil de necredincios.

— Nu sînt, am răspuns temător. Te cred. Dar cum faci ? E-n ordine, alergi repede și eu nu sînt Fikejz. Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum faci cu rochiile ?

Referința la stăpînul cerurilor, al cărui nume tocmai îl luasem în deșert, i-a provocat Karlei-Maria o reacție vizibilă.

— Ce rochii ? a întrebat jucăuș.

Fluturele-dragon de culoarea smaraldului a părut că sărută funda albă, apoi a dispărut în pădurea aurie.

— Și panglicile ?

— Ce panglici ?

— Înainte erau **albe.**

— Și nu mai sînt, a spus, imitîndu-mă, **albe ?**

— Nu vreau să spun că purtai o rochie albă și panglici albastre. Acum rochia e albastră și panglicile sînt albe, am zis cu glas plîngăreț.

Domnișoara Weberová s-a uitat la panglica albă din jurul taliei ei subțiri și și-a aranjat funda fantezi de pe șold.

---

[1]) Nu crezi în vrăjile mele (germ.).

— Cred că te-ai zăpăcit de tot, a spus. Toată ziua am purtat o rochie albastră și panglici albe.

— Minți. Rochia era albă și panglicile erau albastre.

— Jur că nu mint ; domnișoara Weberová a ridicat două degete și le-a îndreptat spre vîrfurile copacilor. Să pic moartă, dacă nu-i adevărat.

Am privit-o, ea s-a uitat la mine, și scarabeii erau nespus de serioși, verzi cu puncte aurii. Și-a ridicat din nou degetele pentru jurămînt. Și n-a picat moartă.

— Mă dezamăgești din ce în ce mai mult, a spus. Crezi că știu atît de puțină vrăjitorie, încît să cobor pînă într-acolo și să repet ce-am făcut și ieri?

— Iartă-mă, Karla-Marie. Poți face un alt miracol ?

— Depinde ce fel.

— Orice vrei tu.

— Ai vreo dorință specială ?

— Eu... de fapt, aș avea o dorință, dar nu știu dacă poți s-o îndeplinești.

— Iar mă întristezi, a spus. N-ai deloc încredere în mine.

Aș dori să te îndrăgostești de mine.

— **Sonst nichts** [1] a spus, ca și cum ar fi fost dezamăgită.

— Din păcate nu-ți pot îndeplini dorința, mi-a zis ceva mai tîrziu, pe cînd mergeam alene spre satul Kramolna. Nu că forțele mele vrăjitorești n-ar fi destul de puternice. Dar am avut în viață o unică iubire și am jurat atunci că nu mai iubesc niciodată.

— Niciodată ?

---

[1]) Doar atît ? (germ.).

— Oh, poate într-o zi. Dar nu încă, cel puțin încă o mie de ani.

În jurul meu plutea un parfum de portocală. Acum totul părea firesc, chiar și pînza de păianjen în care intrase domnișoara Weberová și pe care o trăgea în urma ei, cu păianjenul urît și gras cu tot.

O broască țestoasă traversa neîndemînatic poteca.

— Asta înseamnă că n-o să fiu eu acela, am spus cu amărăciune în glas.

M-a luat de mînă.

— Nu înseamnă însă că, dacă o să faci ce-ți cer, n-o să fiu bună cu tine. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Ce vrei să spui ?

— O să fiu atît de bună cu tine, că numai dac-aș fi de-adevăratelea îndrăgostită de tine aș putea să fiu mai bună.

— Oh !

Aveam un sentiment ciudat, eram parcă lipsit de griji, slab, și am prins-o de mînă. O insectă de smarald a țîșnit spre noi prin umbrele întrețesute de lumini. Era un fluture-dragon și a rămas plutind în aer, în fața noastră, aruncînd flăcări de foc pe trompă. Catifeaua mătăsoasă mi-a alunecat din palmă.

— Nu-i neapărat nevoie ca o fată să fie îndrăgostită de cineva, ca să fie bună cu el, **nicht wahr?** [1]

— Oh ! am oftat din nou. Dar cînd ? Cînd vei fi bună cu mine ?

— Poate că poimîine, a spus Karla-Marie ca într-o vrajă. Unchiul pleacă la Hradec pentru două zile.

Mergeam spre sat într-un caleidoscop de verde și auriu. Mai eram încă uluit, mă simțeam în stare

[1] Nu-i așa (germ.).

să merg în mîini de atîta bucurie, dar am învins iute această tentație — abia dacă aveam notă de trecere la educație fizică. Apoi un fel de teamă a pus din nou stăpînire pe mine. Poate era spaima, o spaimă frumoasă, excitantă, dar oricum spaimă. Am simțit o nevoie bruscă să aflu cîte ceva despre predecesorul meu, cel care se bucurase de cel mai mare noroc de pe lume — dragostea Karlei-Marie.

— Vrei să-ți vorbesc despre el ? m-a întrebat.

Da, vreau.

— Acum e mort, a spus, fără urmă de regret. Era chelner la barul Schwarzweiss din Viena.

— Chelner ? am exclamat, uluit de gusturile ei democratice.

— Din asta trăia, a spus. Altfel însă era un vrăjitor foarte priceput.

— Înțeleg. Așadar Belzebut l-a luat la el în iad, nu ?

— Mefisto, Daniel, m-a corectat. Același care l-a cumpărat pe doctorul Faust.

— Înțeleg. A semnat cu sînge vreun pact pentru sufletul lui ?

— Cu sîngele **meu**, a spus Karla-Marie cu amărăciune. Credea că Mefisto o să fie destul de prost ca să mă ia pe **mine** în locul lui. Bineînțeles, s-a înșelat. Mefisto l-a luat pe el.

— Vorbești despre el ca și cum nu l-ai fi iubit cine știe ce.

— Și totuși l-am iubit. Groaznic de mult. Dar era un ticălos. **Ein Halunke** [1]. Așa se întîmplă cînd o fată iubește un bleg și un **Halunke**, chiar dacă ea e — extraspecială.

— Eu nu sînt **Halunke**, am spus trist.

---

[1] Un escroc (germ.).

— E prea devreme ca să-ţi dai seama. Dar dacă eşti, o să-ţi pară rău.

Printre copaci, în pădure, apăru hanul numit **Ciuperca.**

— Domnişoara Weberová, pot să vă ofer ceva răcoritor de băut ?

— **Răcăritor ?**

— Altceva nu vînd aici. Doar în cazul în care nu vrei să transformi limonada în vin.

— Nu huli, a spus. Te-ai gîndit vreodată că **der Böse ist bloss ein Gottespolizist ?** [1]

N-am înţeles ce voia să spună. Tot mai eram copleşit de amestecul ciudat de iubire şi teamă, nerăbdare şi slăbiciune. Am intrat în restaurant. Înăuntru era răcoare şi o penumbră plăcută. Trei muncitori forestieri pensionari şedeau la o masă din colţ, la o bere apoasă, şi jucau mariaj. Au ridicat privirile, s-au zgîit la Karla-Marie, care şi-a înfoiat fusta, în felul ei graţios şi intim, şi s-a aşezat pe banca grosolană.

Am comandat două limonade. Iar vrăjitoarea, cît se poate de normal, a spus :

— **Verzeihen Sie einen Moment !** [2], s-a uitat în jur şi a dispărut pe o uşă marcată cu două siluete mici.

Singur lîngă limonada mea, am început să visez la ziua de poimîine. Pensionarii, în colţ, reluaseră zgomotosul lor joc de cărţi. Lumina verde de afară era atît de strălucitoare, de parcă acolo, afară, ar fi ars un foc cu flăcări verzi. Ce anotimp fantastic începea cu fata asta misterioasă de la Linz, cu vrăjitoarea asta ! M-am destins, şi aşteptarea plină de fericire a şters amintirea broaştei ţestoase ce se

[1]) Răul nu-i decît poliţistul Domnului (germ.).
[2]) Scuză-mă o clipă (germ.).

tîra de-a curmezişul cărării. Simţeam însă cum ochii aceia ca nişte scarabei de smarald mă observă de undeva. Nu puseseră egiptenii antici scarabei în sînul lui Nefertiti şi-i îngropaseră odată cu ea în piramidă ? Nu, îngropaseră pisici sacre. Cu ochi verzi. M-am cutremurat.

S-a auzit o uşă scîrţîind. Mi-am îndreptat ochii febrili în direcţia aceea şi, de uimire, am răsturnat limonada. Era verde, dar băltoaca de pe masă părea roz. Sau era doar o iluzie optică ?

Pe uşă a intrat Karla-Marie Weberová, într-o rochie verde cu buline portocalii. Parfumul de violete se simţea clar prin mirosul de pucioasă şi foc. În mintea mea nu mai era nici un dubiu. La mijloc era mîna diavolului.

Mă simţeam rău. Cred că mă şi înverzisem, căci Karla-Marie m-a întrebat, îngrijorată, ce s-a întîmplat. În restaurantul întunecat ochii ei luceau ca ai dracului de carton presat, cu becuri acoperite cu celofan portocaliu în loc de ochi, pe care Bertie Moutelík îl pusese în vitrina magazinului **London City** de Sfîntul Nicolae.

— Eşti sigur că nu s-a întîmplat nimic ? a întrebat Karla-Marie. Ţi-ai cam schimbat culoarea.

Gata să leşin, am simţit cum se învîrte totul cu mine.

— Poate-ar trebui să ieşim puţin la aer, a spus Karla-Marie, de parcă mi-ar fi citit gîndurile.

Am ieşit.

Am mers prin pădure, pe aleea acoperită de iarbă, înapoi spre crescătoria de fazani şi de undeva s-a auzit chemarea unui cuc. Numai de două ori. Karla-Marie putea foarte bine să însemne moartea mea. Exact peste două zile. Poimîine. Şi nici

n-aveam chef să mă opun. În mine creștea un fel de oroare stranie. M-am gîndit la doctorul Faust și la vechea problemă cu care mă luptasem în timpul orelor lungi de religie, cînd venerabilul părinte Meloun ne explica, plin de seriozitate, că Iona fusese înghițit de un pește mare, nu de o balenă, astfel că nu mai exista nici un conflict între această istorisire și diagramele anatomice ale esofagului balenei, pe care domnul Stařec le desena pe tablă, la ora de zoologie. Problema care mă frămînta era una psihologică : cum de a putut Faust și toți ceilalți practicieni ai magiei negre să schimbe cincizeci sau șaizeci de ani de viață în plus pe o eternitate în iad ? Ce mai proști au fost și Faustii ăștia, să renunțe la șansele lor firești, date de Dumnezeu de a ajunge în rai și de a se bucura pe veci de plăcerile lui, în schimbul unor experiențe care, oricum, nu aveau în ele nimic deosebit ? Dac-aș fi fost Faust, orice bucurie mi-ar fi fost stricată la gîndul iadului inevitabil. Un condamnat la moarte, căruia, înaintea execuției, i se permite să mănînce după pofta inimii timp de un an.

— Nu spui nimic, a anunțat Karla-Marie. Cucul a mai cîntat de două ori și mi-am dat seama că nu-mi era cine știe ce frică, chiar dacă fata asta diabolică de lîngă mine avea să-mi scurteze, într-un fel sau altul, viața — și existau toate motivele să cred că o va face. Sau mi-era, dar mă cuprinsese un fel de amorțire extatică, și dacă mi-ar fi cerut să-mi vînd sufletul, aș fi făcut-o, semnînd actul de vînzare cu sîngele meu. Dintr-odată l-am înțeles pe Faust. Pădurea vuia, coroanele pinilor și lăstarii se ondulau ca o mare întunecată și eu pluteam deasupra tuturor, cu capul în jos, în timp ce petece de lumină verde și aurie dansau pe acele de sub pi-

cioare și bulinele portocalii ale Karlei-Marie ardeau de parcă cineva ar fi aprins cîte un mic foc în interiorul lor. Satana. Un Diavol. Diavolul știe. Fluturele-dragon a țîșnit din nou ca o săgeată din pădure și din nou s-a oprit pe părul ei de bronz. M-am prefăcut că vreau să-l prind și și-a luat zborul. Mi-am așezat iute mîna pe capul Karlei-Marie, dar n-avea coarne. Nici măcar niște cornițe mici.

— Chelnerul tău te-a învățat ? am întrebat-o

— Ce ?

— Vrăjitoria.

— Ah, nu, a spus. Iubitul meu m-a învățat.

— Păi asta te întrebam și eu.

— Am crezut c-ai spus „chelner".

— Era chelner, nu-i așa ?

— Iubitul meu ?

— Da. Cel căruia i-ai jurat că nu vei mai iubi vreodată pe altcineva. Cel pe care l-a luat Mefisto.

— A, ăla, a spus Karla-Marie. **Daș war ein anderer** [1]. Cel la care mă refer era fagotist la **die Wiener Philharmoniker** [2]. Era stră-strănepotul lui Paracelsus.

— Pe el l-ai iubit ?

— Normal, a spus domnișoara Weberová. El a fost unica mea iubire.

Începea să aibă cam multe unice iubiri. În speranțele mele se amestecă un pic de gelozie.

— Chelnerul, și el tot unica ta iubire a fost ?

— Chelnerul ? a rostit Karla-Marie pe gînduri, dar se pare că n-a reușit să ajungă la nici o concluzie.

— Sigur, îți aduci aminte, **Halunek.**

— Ce ?

---

[1]) Era altcineva (germ.).

[2]) Filarmonica din Viena (germ.).

— **Halunek.** Sau **Halunke.** Nu știu, cel care a semnat cu sîngele tău.

— **Naja der** [1]... a spus și s-a mai gîndit un timp. L-am iubit și pe el, se-nțelege.

— Spuneai că a fost unica ta iubire. Iar acum pretinzi că unica ta iubire era fagotist la Filarmonica din Viena. Nu te înțeleg, domnișoară Weberová.

— Observ, a zis. Nu înțelegi că o fată ca mine poate avea cu ușurință **două** unice mari iubiri ?

Mergeam prin iarba înaltă și Karla-Marie a călcat în niște urzici.

— Au, a strigat, ridicîndu-și tivul fustei. Chiar deasupra genunchiului gol apăruse o urticarie roșie. Și-a umezit degetul în gură și a frecat locul acela. M-am uitat să văd dacă, sub tivul ridicat, fusta era la fel de verde ca deasupra. Era. Karla-Marie se dovedea o vrăjitoare desăvîrșită.

S-a uitat la mine, ținînd încă tivul fustei în mînă.

— Sau trei ? a spus provocător.

Bulinele portocalii au explodat în flăcări. Domnișoara Weberová era ca o elegantă sobă Franklin, cu focul arzînd în spatele grilei de tiraj și scarabeii aurii ai ochilor ei făceau din mine un Faust teribil de imprudent.

— Domnișoară Weberová, am spus, există vreo speranță că aș putea deveni cea de-a treia unică iubire a ta ?

— De ce nu ? a răspuns. Oricine poate.

— Oricine ?

— Oricine, cu condiția să-l iubesc.

— Și o să mă iubești ?

— Dacă tu o să mă iubești.

---

[1]) Da, ăla (germ.).

— Păi eu te iubesc !
— Numai pe mine ?
— Numai pe tine.
— Pe nimeni alta ?
— Pe nimeni alta. Niciodată.
— Nu mă aştept chiar la atît din partea ta.
— Eu însă da.
— Asta nu-i important, a spus Karla-Marie. Tot ce vreau e să mă iubeşti acum, în mai.
— Te iubesc, jur. Şi...
— Asta însă nu e totul, a spus Karla-Marie.
— Jur să te iubesc numai petine şi o să...
— Nu-i deajuns doar **să spui** că mă iubeşti.
— Dacă vrei, ţi-o şi dovedesc.
— **Wirklich** [1] **?** a spus Karla-Marie. Cum ?
— Păi... aş putea să-ţi mai aduc trandafiri.
— Trebuie să-mi dai în scris. Ai o bucată de hîrtie ?

Asta e, m-am gîndit şi un val de resemnare totală mi-a inundat fiinţa. Am scos un carneţel din buzunarul de la spate al pantalonilor şi l-am deschis cu grijă, ca să evit mijlocul, unde scrisesem cîteva fraze elocvente pentru a fi folosite în viitoarele scrisori către Marie Dreslerová, percum şi un stilou din buzunarul cămăşii.

Mi-a oprit mîna cu mîna ei cu unghii perlate.
— **Ein Moment** [2], a spus. Aşa n-ar avea nici un sens.

Am înţeles încă o dată. Am închis carneţelul.
— Dar n-am cuţit. Ai tu vreun ac sau aşa ceva?
— Mai întîi varsă cerneala ! Karla-Marie a privit în jur. Printre copaci, un iaz verde scînteia în

[1] Zău (germ.).
[2] O clipă (germ.)

soare. Karla-Marie m-a apucat de mînă și am lăsat-o să mă conducă.

— Golește stiloul și clătește-l, a ordonat. M-am lăsat pe vine la marginea apei. Iazul era, în cea mai mare parte, acoperit de alge verzi și, aproape automat, cu un sentiment de nepăsare și fericire, am scuturat cîteva picături de cerneală albastră în apa calmă. Gîze de apă și-au luat zborul în toate direcțiile, traversînd suprafața iazului.

— Clătește-l, a spus vocea Karlei-Marie, brusc imperioasă.

Ascultător, am tras pîrghia înapoi și înainte și un nor negru a țîșnit din stiloul meu în apa clară a iazului. Un mormoloc a înotat pînă la el, a băut o parte din nor, s-a zbătut cîteva clipe și apoi a început să plutească la suprafață, cu burta în sus. M-am întors și nu m-aș fi mirat dacă, între timp, domnișoara Weberová s-ar fi prefăcut într-o hoașcă bătrînă, cu un neg mare pe nas, dar ea stătea pe malul iazului în rochia ei verde, cu bulinele în flăcări. Era infernal de frumoasă.

— L-ai clătit bine ? m-a întrebat.

— Da.

— Vino aici.

M-am apropiat ascultător de ea și am îngenuncheat. Domnișoara Weberová mi-a luat mîna și a spus :

— O să te doară. Mă iubești cu adevărat, pe mine și numai pe mine și mă vei iubi toată luna mai ?

— Înțeapă-mă ! am spus plin de curaj, fără să strîng măcar din dinți. Mi-am lăsat supus mîna în mîinile Karlei-Marie și ea m-a apucat de degetul mic. Pentru prima dată am observat că unghia sidefie de la arătător îi era ascuțită ca un stilet. A atins cu vîrful ei buricul degetului meu mic și a apăsat

tare. Durerea a fost pură desfătare. Ochii diabolici ai Karlei-Maria s-au scufundat în ochii mei, mi-a strîns degetul și în vîrful lui a apărut o minunată picătură rubinie. A luat stiloul și a aspirat picătura, apoi mi-a strîns iar și iar degetul și fiecare nouă picătură a dispărut în stilou, pînă cînd, în cele din urmă, lichidul purpuriu a început să apară la capătul rezervorului transparent.

N-am scos un sunet.

— **Sie lieben mich** [1], a spus. **Das kann ich sehen** [2] și și-a vîrît degetul meu golit în gură. Am simțit cum îl suge și vîrful limbii mi-a atins rana. Apoi a scos degetul din gură și a spus : **jetzt schreiben Sie !** [3]

— Ce să scriu ?

— Scrie după cum urmează, a rostit pe un ton profesoral. O iubesc și în acest mai o voi iubi numai... și pe urmă scrie numele persoanei pe care o vei iubi în luna mai.

Am luat stiloul și am deschis carnetul. Dar, scos din minți de evenimentele ultimelor cinci minute, l-am deschis la pagina acoperită de cuvîntul „Marie", scris pe vremea cînd încercam cel mai elegant „M" cu putință. Marie, Marie, Marie, Marie, Marie și așa mai departe. Am început să scriu.

— **Halt** [4] a spus domnișoara Weberová. Ce scrii acolo ?

M-am uitat la rîndurile însîngerate, destul de palide de altfel. Pe măsură ce sîngele se usca, cuvintele păreau scrise cu rugină. **O iubesc și în această lună mai o voi iubi numai pe domnișoara Marie...**

---

[1] Mă iubești (germ.)
[2] Se vede (germ.)
[3] Și acum, scrie (germ.)
[4] Stop ! germ.)

— Rescriu imediat totul, am zis iute.

— Poți să lași și-așa, dacă vrei, a spus Karla-Marie. Marie-Karla, Karla-Marie... nu poate fi prea mare deosebirea.

— Serios ?

— **Na klar** [1], a spus. Tot eu, **fräulein** Weber, sînt.

Am terminat certificatul în felul următor : **O voi iubi numai pe domnișoara Márie-Karla Weberová. Daniel Smiřický.**

— Arată-mi și mie.

Pe cînd scriam, aveam impresia că sufletul mi se dizolvă în timp, locul lui fiind luat de ceva ca o lavă fierbinte. Domnișoara Weberová a citit angajamentul meu, a suflat asupra lui, l-a fluturat în briza ce adia blînd, după care l-a făcut sul și l-a vîrît între sîni. Rochia cu buline nu avea buzunare.

În noul meu rol, ca unul promis diavolului, am dat s-o cuprind, cu răsuflarea tăiată.

A sărit deoparte și s-a retras spre iaz.

— Nu mă atinge ! a spus. Nu pînă mîine.

— Te vreau azi.

— Nu se poate.

Am prins-o de talie, am închis ochii — un manierism învățat din filme — și am început să-i caut orbește gura, gura care, doar cu cîteva minute în urmă, îmi supsese sîngele. N-am găsit-o. Domnișoara Weberová și-a întors capul într-o parte și de undeva, probabil din decolteul ei, s-a răspîndit în aer parfumul de violete. Am mîngîiat cu buzele pielea caldă, netedă de pe gîtul ei lung și pe urmă am supt, pînă am simțit gust de sînge. Domnișoara Weberová se zbătea sălbatic, în timp ce ne împleticeam pe malul iazului și, brusc, picioarele mi-au

[1]) Bineînțeles (germ.)

luat-o la vale. Am căzut în apă, cu domnișoara Weberová în brațe.

— **Verflucht nocheinmal !** [1] am auzit vocea ei dulce, tocmai cînd înghițeam o gură zdravănă de alge dezgustătoare. Cînd mi-am revenit, am văzut-o pe domnișoara Weberová ieșind din iaz, cu rochia ei verde lipită de corp, astfel că se vedea totul. Coafura de bronz se stricase în apă și șuvițele ude de păr atîrnau și se lipeau de chipul ei încîntător.

Mi-a zîmbit.

— N-ai voie să mă săruți niciodată pe gură, a spus. Dacă o faci, mor.

— Karla, iartă-mă.

— Karla-Marie.

— Karla-Marie, te rog iartă-mă, nu știu ce...

— Asta-i fiindcă mă iubești, nu ? a spus. Numai că nu trebuie să mă săruți pe gură. Zău că aș muri. E ca un fel de blestem.

— N-am știut... n-am vrut, dar cred că...

— Ce anume ?

— Pe gît. Ți-am făcut o...

A dus mîna la gît, spre spate, unde o pată se contura rapid, urmare a pasiunii mele infernale.

— **Ach, das macht nichts** [2]. Dispare cît ai zice peşte.

Cît de diferită era de celelalte fete din Kostelec ! Și era clar că nu se supărase deloc pe mine. Poate că diavolii nu se supără pe oameni, odată ce aceștia au semnat sentința privind trupul și sufletul lor.

— Chiar așa ?

— Da. Pînă diseară, probabil, n-o mai am.

— Dar... nu pe gură ?

---

1) Fir-ar să fie ! (germ.)
2) Nu face nimic (germ.)

— **Da würde ich sterben** [1].

Va fi foarte greu, acum cînd începuse să fie bună cu mine, așa că am condus-o pînă la vila lui Obdržálek, sărutîndu-i doar palmele, care miroseau a pădure, a violete și a alge.

Eram la Port Arthur și cîntam **Muscat Ramble,** cînd bătrînul Bárta a apărut din bucătărie, tîrîndu-și picioarele, și mi-a spus că mă caută cineva la telefon. Am lăsat saxofonul și m-am dus după el.

— Alo.

— Karla-Marie, a spus o voce mică.

Am scos un sunet eare-ar fi putut să exprime foarte bine explozia emoțiilor din sufletul meu.

— Va trebui să scrii un alt certificat, a spus vocea Karlei-Marie. Pe primul l-am pierdut.

— Dumnezeule, unde ? eram sincer speriat la gîndul că una din cele aproximativ douăzeci de fete cărora le declarasem dragoste, deși nu în acest mai, ar putea să găsească hîrtia și s-o arate celorlalte, care o vor copia și...

— Probabil în iaz, a spus Karla-Marie.

— Ești sigură că l-ai pierdut ? Nu se poate să fi alunecat în jos... undeva ? M-am oprit. Încă nu eram destul de intimi ca să-i pot vorbi despre sînii ei, mai ales că nici măcar n-aveam voie s-o sărut pe gură.

— Nu, n-a alunecat. Mi-am scos totul de pe mine, dar nu l-am găsit.

— Probabil l-a distrus apa.

— Cu siguranță l-a distrus pînă acum.

— Îți scriu altul. Cum termin, vin la tine.

Vocea ei a devenit șoaptă.

---

[1] Aș muri (germ.)

— Nu poți veni aici. **Onkel** e acasă.

— Atunci te aștept undeva.

A urmat un moment de tăcere, după care Karla-Marie a spus, cu hotărîre :

— Nu, vin eu la Port Arthur.

Și a închis. Am pus receptorul în furcă și cînd m-am întors în restaurant, stătea deja la o masă. De la vila lui Obdržálek și pînă la Port Arthur era o jumătate bună de oră pe jos și chiar dac-ar fi avut o mașină, tot i-ar fi trebuit cel puțin zece minute. Dar nu m-am mirat deloc. Purta o rochie neagră ca tăciunele, cu o panglică lată de saten în jurul gîtului ei lung, astfel că pata nu se putea vedea și bătrînul Bárta tocmai se retrăgea, hipnotizat, de lîngă ea, cu fundul lui mare înainte. Băieții din orchestră se prefăceau că cîntă după note, dar ochii lor erau fixați asupra chipului și altor părți remarcabile ale anatomiei domnișoarei Karla-Marie Weberová.

M-am așezat imediat la masa ei.

— Ai o bucată de hîrtie ? m-a întrebat. Am uitat să aduc eu una.

Am privit-o în față. Prinsă de panglica de saten din jurul gîtului purta o broșă galbenă de porțelan, ca un trandafir negru. În spatele meu, Harýk cînta în glumă începutul **Poemului,** iar Venca Štern a scos un sunet grosolan din trombon. Lexa a chicotit.

— Ia hîrtia și scrie, a spus Karla-Marie.

I-am întins degetul.

— Tot n-am cuțit.

S-a uitat la rana abia vindecată de pe buricul degetului meu mic, și-a mutat privirea asupra orchestrei din spatele meu și a spus :

— E bună și cerneala, mai ales că nu-i decît o copie.

Numai că în stiloul meu nu era decît sînge uscat.

— Împrumută unul, dragoste, a spus domnișoara Weberová pe un ton posesiv. Era cît se poate de adecvat. M-am ridicat și m-am îndreptat spre orchestră.

— Domnilor, are vreunul dintre voi un stilou ? Lena a scos imediat unul.

— Pentru ce-ți trebuie ?

— Ca să-mi vînd sufletul domnișoarei Weberová, am răspuns și, cu stiloul în mînă, m-am întors la cea ce mă ducea la pierzanie. Sub privirea ei am scris cu cerneală verde a lui Lexa : **O iubesc și în acest mai o voi iubi numai pe Karla-Marie Weberová.** Și am semnat.

— Văd că de data asta nu te-ai mai încurcat. Sînt Karla-Marie Weberová.

— Știu. O știu prea bine, Karla-Marie.

— Dumnezeu știe dacă știi.

— Diavolul știe.

— Așa e, a spus. El știe foarte bine.

M-am uitat la ea. Să fi fost doar contrastul cu rochia neagră, panglica neagră de satin și trandafirul roșu care o făcea să pară dintr-odată ca din ceară albă ? Palidă ca un cadavru ? Un cadavru foarte frumos ? Aș fi vrut să știu dacă cei doi kilometri de la vila lui Obdržálek îi parcurgeau pe o măturică. Iar mîine... dar n-o puteam săruta pe gură. Sufletul meu, sau ce anume o fi fost în momentul acela, s-a cutremurat cînd mi-am imaginat toate eventualitățile. Domnișoara Weberová tăcea, zîmbea numai și ochii ei verzi se întunecaseră și aruncau fulgere verzi, ca un vasilisc.

Deodată, din spatele meu, l-am auzit pe Lexa spunînd :

— Bună seara, domnișoară. Benno spune că sînteți o maestră a claviaturii.

Fulgerele verzi au spintecat aerul deasupra capului meu.

— Așa e, a spus. Cînt bine.

— N-ați vrea să cîntați ceva frumos și pentru noi ? și-a arătat Lexa toți dinții într-un zîmbet.

— Dar nu Jazz.

— Puteți cînta orice doriți, domnișoară, a spus Lexa.

Karla-Marie s-a ridicat și s-a îndreptat spre pian Purta ciorapi negri și balerini din antilopă neagră, cu o baretă în jurul gleznei. S-a așezat la pian și, aproape fără preliminarii, a început să cînte Bach.

N-aș fi crezut niciodată că pianul vechi al lui Bárta e în stare să cînte o asemenea muzică sau că o veche fugă de Bach poate cuprinde atîta infern, căci el fusese un organist pios. Aveam impresia că pe pian ard lumînări negre, în timp ce mîinile fetei, albe în mijlocul avalanșei de negru, parcurgeau clapele negre, în jos spre basul tunător și în sus, spre acutele fine, în tremolo. Întreaga orchestră se adunase în jurul domnișoarei Wéberová și a ritualului negru al muzicii ei și toate bancurile obișnuite încetaseră. Benno rămăsese din nou cu gura căscată, iar degetele lui Haryk alergau, involuntar și în tăcere, în sus și în jos, pe gîtul chitarei. Brynych și-a scos periile de sîrmă și a început, foarte încet și foarte ușor, să lovească tobele în ritmul acestei fugi demonice. Domnișoara Weberová, cu mîneci lungi negre, cînta ca un dinam fantastic. Muzica nu venea din cer, venea din altă parte, știam eu de unde, dar nu spuneam. Aidoma Budincii uriașe din poveste, se revărsa din ceaunul vrăjit, fără fund, mirosind a portocale și a iad, pînă cînd a înghițit toată orchestra. Periile lui Brynych dansau acum în ritmul perlat al unghiilor de pe claviatura neagru, Haryk cînta ba pe o coardă, ba pe alta și deși vră-

jitoarea nu intenționase să cînte jazz, chiar asta tăcea. Am apucat saxofonul-tenor, mi-am ciulit urechile, pe care le simțeam ciudat de lungi și de ascuțite, am privit în jur și l-am văzut pe Benno punînd surdina la trompetă ; apoi și Venca a făcut la fel și amîndoi și-au băgat mușcurile de aramă între buze, Fonda a ridicat degetul, mîinile domnișoarei Weberová au coborît pe claviatura aceea neagră spre iad cu o viteză înspăimîntătoare și o altă domnișoară Weberová, eul celălalt al domnișoarei Weberová a început brusc să se întoarcă pe claviatura albă, la lumina registrului superior, în timp ce Fonda a dat din capul lui cu păr buclat și a șuierat, aproape șoptit „unu-doi", și, foarte ușor, am suflat și eu o frază în surdină, frază ce s-a stins treptat și la care domnișoara Weberová, în ambele ei încarnări, a revenit rostogolindu-se în josul claviaturii, mîna stîngă puțin în fața celei drepte, unghiile sidefii sclipind deasupra clapelor, iar pe degetul mijlociu al mîinii stîngi un inel galben cu un trandafir negru, Fonda a inspirat adînc și am trecut lin la altă frază, în timp ce prietenul domnișoarei Weberová m-a apucat cu duritate, mirosind a portocale, ah, deci el mirosea a portocale, iar ea a violete și au luat fiecare deget al meu între două de-ale lor și m-am ridicat deasupra frazei pe care tocmai o suflam și, cu un timbru ca un behăit de capră, m-am smuls din adîncuri în strălucirea focurilor iadului, degetele mele au apăsat clapele de sidef ale saxofonului și am auzit cum domnișoara Weberová lovește foarte încet o coardă pe care n-o mai auzisem niciodată și am trecut în zigzag printre măsuri spre altă frază emisă de orchestră, sus, sus, cît se poate de sus, și m-am rostogolit înapoi în jos, spre baza registrului, spre mi, re, re bemol, o capră behăitoare, un taur strănutînd, Venca a executat cîteva glis-

sandо-uri aspre și degetele delicate ale domnișoarei Weberová au cîntat vesele sus, pe strălucirea neagră a clapelor negre, pînă au fost înecate de trompeta lui Benno, frazarea lui crudă, brută sfărîmînd fuga provocătoare a fetei, Dumnezeu știe cum, și toba mare a lui Brynych a bubuit în spatele nostru și ea s-a supus, bucuroasă, m-am gîndit, și din fuga de Bach a izbucnit ca un liliac din iad **„Sweet Georgia Brown"**, Benno era plin de acest cîntec și domnișoara Weberová a introdus între sincopele lui fraze lungi... **it's been said**... ceva între major și minor... **she knoks'em dead**... Lena a intrat și el cu trompeta, pe urmă eu, apoi Venca, în timp ce Fonda se stabilise la capătul de jos al claviaturii și cînta în bas și întreaga orchestră a început să cînte acea muzică fantastică, precum o orchestră filarmonică cîntînd în ritm de jazz și numai eu știam de unde vine muzica de fapt... **when she lands in town**... Și ne-am făcut așa de cap, pînă ce becul fără abajur, atîrnînd de un fir deasupra creștetelor noastre, a început să se legene încolo și încoace și prin fereastra pe jumătate deschisă a pornit să se reverse afară, spre Kostelec, o muzică ce nu era nici din Linz, nici din Chicago, ci drept din iad și domnișoara Weberová își țesea cu îndemînare micile ei note și spinarea ei neagră și zveltă se ondula deasupra claviaturii negre, în timp ce Fonda tuna undeva jos, în negrul furtunii care se apropia și deodată domnișoara Weberová, într-o criză de rîs, s-a prăbușit peste clape, producînd fraza cea mai fantastică dintre toate și cacofonia orchestrei a amuțit... **Sweet Georgia Brown**...

— Domnișoară Weberová ! a strigat Harýk. Pe toți dracii ! Domnișoară Weberová !

Și vrăjitoarea a împărțit zîmbete în jurul ei, prinzînd cu un ac de păr o șuviță rătăcită, de culoarea bronzului.

La miezul nopții, pe cînd, sub luna de sidef, îi spuneam noapte bună domnișoarei Weberová, i-am zis c-aș săruta-o.

— **Aber nicht auf der Mund,** [1]) a spus.

Așa c-am prins-o de panglica de saten și i-am smuls-o din jurul gîtului, care era bronzat, deși părea alb sub cerul perlat. Nu se mai vedea nici urmă din pata pe care i-o făcusem mai devreme. Spusese adevărul. Venea drept din iad.

I-am sărutat obrazul rece.

— Mîine la nouă, a șoptit. Voi fi bună cu tine.

A descuiat poarta și a început să alerge pe aleea albă, în timp ce eu m-am retras în iarba parfumată. Nici nu intrase bine în casă, că la o fereastră de la etaj a și apărut conturul părului ei. Zburase probabil pe coș. Cu ea, totul era posibil. În noaptea asta de mai, totul era posibil.

Capul ei dispăru și mirosul ca de pucioasă de la vopsitoria din vale se amestecă cu parfumul de violete.

În seara în care era de presupus că domnișoara Weberová va fi bună cu mine m-am îmbrăcat elegant, așa cum fusese și ea cu o noapte înainte, la Port Arthur. Mi-am pus pantalonii gri și o haină de catifea bleumarin, pe care domnul Neděla, care cumpăra și vindea obiecte de artă, mi-o dăduse în schimbul unui crucifix cioplit de mînă, ce aparținuse bunicii. La ora șapte am ieșit din casă, să pierd timpul pe stradă. Băieții din orchestră stăteau în colțul din fața Băncii de economii, cu Lucie și cu

[1]) Dar nu pe gură (germ.)

Helena și, după cum era de așteptat, s-au luat imediat de mine.

— Uitați-vă la el ! a spus Lucie. Nu știam, Danny, că ești cam pervers.

— Dacă ai impresia că acum arată a pervers, a spus Harýk, așteaptă numai pînă la miezul nopții. O să se uite cruciș de atîta extenuare.

— Domnule, e cazul să-nțelegem că vă îndreptați spre un **rendez-vous** cu domnișoara Weberová? a întrebat Lexa.

— Hmm, mda, am răspuns.

— Și cum se face că vă exprimați de pe-acum atît de colorat, căci seara abia a început ? a spus Lexa.

— Face pe el de frică, domnilor, a zis Benno. Uitați-vă la el cum transpiră.

— Ia să vedem, a spus Lucie, și a întins mîna să-mi pipăie fruntea. Vă declar că e mort de frică.

— Păi nici nu-i de mirare, a remarcat Harýk. O gagică focoasă ca domnișoara Weberová. Pînă la miezul nopții, e gata topit în focurile iadului.

— Să sperăm că mai rămîne ceva din el, a zis Benno.

— Nu vă fie frică, a declarat Lucie. S ar putea ca domnișoara Weberová asta să fie mai degrabă ca un fel de duș rece.

Benno a scos flexatonul și l-a scuturat. **Georgia** a răsunat de-a curmezișul pieții... **why it's a shame how she cools'em down**... Un duș. Pe dracu'.

— Noaptea trecută, la Port Arthur, și-a vîndut sufletul ei în scris, a spus Lexa.

— Vrei să spui că mai avea ce să vîndă ? a întrebat Lucie. Numai la Kostelec și a fost zdrobit de cel puțin nouăsprezece ori...

— Douăzeci, am spus.

— Zău ? a întrebat Lucie și a început să numere pe degete... Irena, Marie... i-au ieșit exact nouăsprezece. Era clar că fetele știau ce se petrece ; eram uluit de cît de bine informată era Lucie. Nouăsprezece, a spus.

— Nu te-ai numărat și pe tine.

— Asta-i explicația.

— Hei, ia stați un pic, a sărit Harýk. Cînd a fost asta ?

— Glumește, a zis Lucie.

— Cu atît mai rău, a răcnit Harýk, prefăcîndu-se gelos.

— Ce vrei să spui ? a întrebat Lucie.

— Dacă nu i-ai frînt inima, înseamnă că între tine și el e ceva.

— Pardon ! Cu el, terminat de celelalte nouăsprezece ?

— Nu, în momentul ăla nu eram terminat, am rostit cu maliție. Poate doar de Irena, or ea nu mă termină chiar de tot.

— Ce-aud aici ? a spus Lexa.

— Palavre, a răspuns Lucie.

— Și dacă nu-s palavre ? a întrebat Harýk.

— Danny nu mănîncă rahat pe chestii de-astea, a intervenit Benno. Îți spune întotdeauna cînd e silit să se ducă la culcare cu ea sculată, chiar dacă pe tine nu te interesează deloc.

— Benno ! a protestat Helena.

— Vreau să spun că nu ascunde cînd avansurile îi sînt respinse, a explicat Benno. Asta vreau să spun.

— Păi așa s-a și întîmplat în cazul meu, adică, a spus Lucie. Și sînt palavre, fiindcă în momentul ăla era terminat de cel puțin alte cincisprezece.

— Crezi că Weberová știe ? Despre celelalte douăzeci ? a întrebat Harýk.

— Nu cred, a spus Lexa. E nouă în oraș.

— Ar trebui s-o prevenim, a propus Fonda. Lucie, du-te tu și spune-i.

— Domnilor, am ripostat, nu vă osteniți de pomană. Știe tot și a iertat tot. Sînt unica ei iubire.

— Nu prea pare genul ăsta, a zis Harýk. Pun rămășag că are cel puțin cîte o unică iubire pentru fiecare din unghiile ei vopsite. Unele la Praga, unele la Viena, unele la Linz.

— Sînt unica ei iubire pentru luna mai.

— Așa da, a spus Lucie.

— N-ai putea, domnule, să pui o vorbă bună și pentru mine ? a intervenit Lena. Sînt disponibil pînă la sfîrșitul lui iunie.

— Păi atunci domnișoara Weberová va fi moartă, am spus.

— Ce păcat ! a exclamat Harýk. Mă tem însă că și tu. Cu siguranță n-ai să vrei să supraviețuiești unei asemenea pierderi.

— Se-nțelege că nu.

— Atunci, bărbate, o să cîntăm la înmormîntarea ta, a spus Benno. Ce-ai vrea să-ți cîntăm ?

M-am uitat încruntat la Lucie și am spus sarsarcastic :

— Ce-ați zice de **Iubita nimănui ?** Am dus două degete la borul pălăriei, ca Clark Gable și am spus: La revedere, doamnelor și domnilor.

Am traversat agale piața, spre dealul pe care se afla castelul. În urma mea răsună flexatonul și băieții cîntau odată cu el... **you got silken hose, velvet gown, all out of place in your old home town...** [1])

Și cu eram deplasat. Vîndut diavolului. Sau mai curînd diavoliței.

---

[1]) Ai ciorapi de mătase, rochie de catifea, totul e deplasat în vechiul tău oraș natal (engl.)

A deschis ușa și era să pic lat. Dacă și înainte, lingînd înghețata, în fața prăvăliei domnului Burdych fusese drăguță, frumoasă sugînd sîngele din degetul meu rănit în ritual, acum era o adevărată creație faustică a tehnologiei scenice sau cum naiba i-o zice, magnifică și aproape ireală. Primul lucru pe care l-am observat a fost o aluniță rotundă lipită pe obraz. Din acel punct și pînă aproape de sfîrcurile minunaților ei sîni era goală și pudrată, astfel că obișnuitul parfum de violete era amestecat cu mirosul și mai puternic al unei parfumerii. Restul, pînă la glezne, era înveșmîntată într-o rochie de șaten negru, cu o floare verde ca fierea, evident o imitație a unei plante carnivore, prinsă în talie. Gura ei părea de două ori mai mare, iar buzele îi erau acoperite cu ceva ce părea să fie în permanență umed. Ochii îi avea frumos subliniați cu negru, iar genele îi crescuseră cu cel puțin cinci centimetri. Cînd și-a lăsat privirea în jos, pleoapele s-au desenat verzi ca smaraldul și cînd a ridicat-o din nou, scarabeii de smarald au reapărut și ei. Buclele de bronz erau aranjate într-o coafură ornamentată și în șuvițele de păr era împletit un șarpe artificial, cu țechini mici, negri și sclipitori, cusuți pe corp, în timp ce capul lui turtit, cu doi ochi verzi de sticlă, ieșea pe deasupra urechii. În urechi purta margarete negre. Numai uitîndu-mă la ea mi-a pierit graiul. Era o adevărată operă de artă. Clar că domnișoara Weberová știa cum să se joace cu persoana ei !

— Dă fuga sus, dragoste, mi-a zis. Vin și eu într-o clipită, cu ceva răcoritor.

Am urcat scara, cu prestul roșu din fibre de cocotier. Sus se deschidea o ușă care dădea într-o cameră de zi ce semăna cu o sală funerară. Singura lumină provenea de la două lumînări de parafină

așezate pe o masă lăturalnică, lîngă un divan și de la două lămpi mici, discrete, din două colțuri ale camerei. Am păsit țeapăn înăuntru și exact în aceeași clipă, pe altă ușă a intrat Karla-Marie. Cred că zburase pe coșul din bucătărie. Aducea o tavă de bronz cu două pahare și o carafă conținînd un lichid verde, poate o licoare vrăjită. Karla-Marie a umplut cele două pahare, s-a așezat grațios pe divan și mi-a făcut semn cu capul. Stătea dreaptă ca un brad, poate că de teamă ca vreo mișcare involuntară să nu deranjeze ceva în acea operă de artă. Sînii aproape goi, cu liniile lor curbe, erau îndreptați spre mine.

— Și acum e cazul să fim cît se poate de solemni, a zis, căci, ținînd seama de ce am de spus, n-ar fi potrivit dacă am discuta altfel.

Am aprobat din cap.

— Dar mai întîi să bem.

Am băut. Băutura părea să conțină cam o sută zece la sută bucurie lichidă, cu un gust clar de ierburi. Da, trebuie să fi fost un filtru magic. Mi-am golit paharul și domnișoara Weberová l-a umplut imediat la loc. Sub influența primului pahar, m-am străduit vreo cinci minute înainte de a reuși, în sfîrșit, să-mi stăpînesc vocea.

— Karla-Marie, ești incredibil de frumoasă.

— Domnișoară Weberová, m-a corectat.

— Domnișoară Weberová.

— Și tu ești destul de arătos. Mai ales în haina asta de catifea.

— Îți bați joc de mine ?

— Să-mi bat joc de tine ? a spus, surprinsă. Bineînțeles că nu. Ești un tînăr chipeș și tinerii chipeși trebuie să se îmbrace frumos. **Mie** îmi place, și numai asta contează, nu-i așa ?

— Ai perfectă dreptate, domnișoară Weberová. Ca-ntotdeauna.

— Ești un tînăr chipeș, a spus, repetînd acest neadevăr grosolan, dar... ai un suflet urît.

— Domnișoară Weberová, am strigat, cum poți spune un asemenea lucru ?

— Pot spune un asemenea lucru fiindcă eu am întotdeauna dreptate. **Sie haben es selbst gesagt** [1]).

— Poate am avut un suflet urît, am spus, dar acum îl voi spăla de toate păcatele, îl voi face frumos, ai să vezi...

— În cazul ăsta va trebui să spui adevărul și numai adevărul, a zis domnișoara Weberová. Numai adevărul absolut e destul de bun pentru iubire. Mă iubești ?

— Numai pe tine.

A rîs, cam trist, mi s-a părut. Și-a băgat mîna între sîni și a scos de acolo o bucată de hîrtie făcută sul, a netezit-o în poală și a citit cu un glas pătruns de o amară dezamăgire : **O iubesc și în acest mai o voi iubi numai pe domnișoara Karla-Marie Weberová.** Asta ai scris-o aseară, a spus, și nu-i adevărat.

— E adevărat, este, este, am strigat.

Mi-am golit din nou paharul și, în timp ce luptam să-mi recapăt vocea, domnișoara Weberová mi-a mai turnat unul. Chipul ei era trist.

— Ce înseamnă să iubești numai o fată ?, a întrebat filozofic și tot ea a răspuns imediat. Să nu păcătuiești cu alta.

— Dar n-am păcătuit. Te iubesc numai pe tine, domnișoară Karla-Marie Weberová.

— Ești creștin, domnule Smiřický ?

---

1) Ai spus-o chiar dumneata (germ.)

Ce întrebare ! am gîndit. Nu știe ? Altfel de ce s-ar mai fi ostenit să-mi cumpere sufletul ? Diavolul nu-și pierde vremea cu sufletele păgîne, care oricum ajung în iad... și eu voi ajunge în iad, domnișoară Weberová, dar facă-se voia ta.

— Sînt, am răspuns răspicat. Un rău creștin, dar am fost botezat.

— Deci recunoști Noul Testament ?

— Da, îl recunosc.

— Ai citit Evanghelia după Matei ?

— Păi... am spus. Fir-ar să fie ! De ce oare vrăjitoarea mă ascultă acum la religie ? Încearcă cumva să mă facă să hulesc ? Cred că da. O parte din ea, oricum. Cred că la istoria bibliei, într-a treia. Sau într-a doua ?

În capitolul al cincilea, versetul douăzeci și șapte și douăzeci și opt... Sfîntul Matei zice : **Ați auzit că s-a zis celor de demult : „Să nu săvîrșiți adulter". Eu însă vă spun vouă : Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvîrșit adulter cu ea în inima lui.** Înțelegi ?

— Nu înțeleg, am spus cu îndărătnicie, deși aluzia era clară.

O să-ți explic. Gîndește-te la o fată de aici, din Kostelec. Trebuie să fi ținut la cineva înainte de a veni eu. Spune adevărul.

— Am ținut, am zis. N-avea nici un rost să încerc să ascund adevărul, ar fi fost oricum prea puțin probabil și, pe lîngă asta, domnișoara Weberová nu insista decît pentru monopolul pe luna mai.

— Acum imaginează-ți-o.

— Pe care dintre ele ?

— Pe oricare.

Mi-am imaginat-o pe Marie Dreslerová, mergînd dinspre capela școlii de-a lungul rîului, peste cîmpul acoperit de zăpadă, cu fulgii ce-i aterizau

pe nas şi pe care ea îi sufla în vînt. Era o amintire fidelă. Mi-am imaginat gulerul ei de blană desenînd un V alb, un V de la Victorie. Mi-am imaginat genunchii ei în ciorapi vărgaţi. Îndeplineam în felul acesta ordinul vrăjitoarei, cînd domnişoara Weberová m-a întrerupt.

— Nu-ţi place ? N-ai vrea, în inima ta, să... ?

Intenţionam să mint. Genunchii mici ai Mariei mă excitau, chiar şi în prezenţa decolteului Karlei-Marie. M-am uitat la sinii ei, ca să pot spune adevărul, dar domnişoara Weberová mi-a pus un deget sub bărbie şi m-a silit să mă uit în cei doi scarabei egipteni.

— Spune purul adevăr, a ordonat.

M-a cuprins un fior ciudat şi mîna domnişoarei Weberová, cu un şarpe de aur cu ochii roşii pe un deget, mi-a întins un pahar cu filtru verde.

L-am golit şi băutura mi-a redus la tăcere dorinţa de a minţi. Am rostit purul adevăr.

— Ai dreptate, domnişoară Weberová. Am comis adulter, sau cum îi mai spui.

— Cu cine ? m-a întrebat.

— Cu domnişoara Marie Dreslerová.

— Bineînţeles, nu e singura. Gîndeşte-te la alta. Cum o cheamă ?

Mi-am pierdut orice urmă de voinţă de a-i rezista. Karla-Marie şi-a petrecut puntea albă a braţului peste valea dintre sîni, şarpele şi-a îndreptat ochii roşii spre mine, mi-am ridicat privirea şi un alt şarpe, din spatele urechiuşei Karlei-Marie, m-a sorţit infernului cu privirea lui verde. Dar ce m-a isprăvit au fost ochii de aur ai vrăjitoarei însăşi.

— Irena, am şoptit ca la spovedanie.

Mi-a mai dat să beau din acel filtru, am băut şi domnişoara Weberová a spus :

— Următoarea, te rog. Numele şi adresa.

Și astfel, între cele două lumînări de parafină din acea semiobscuritate vrăjită, le-am numit pe toate cele douăzeci de fete din Kostelec cu care comisesem un adulter spiritual. Ca să fie totul cît mai exact, am adăugat-o și pe Judy Garland. Nici n-am obiectat cînd domnișoara Weberová a luat un stilou în miniatură și le-a notat pe toate într-un carnețel negru, bătut în pietre colorate.

— Mărturisesc, domnișoară Weberová, că atunci cînd mă gîndesc la fetele astea îmi sînt foarte dragi. Dar nu mă mai gîndesc la ele. Acum m-am gîndit fiindcă mi-ai cerut-o tu. Altfel mă gîndesc numai la tine și tu ești singura pe care o iubesc, domnișoară Weberová, martor mi-e Dumne...

— Ssss !

— Vreau să spun așa cum diavolul de dedesubtul meu... sau de unde o fi...

— **Ach ja !** a zis, închizînd cu zgomot carnețelul și introducînd stiloul cel mic într-un etui de piele de pe cotorul lui. Sau nu mă iubești destul, sau ești un amant atît de grozav, că o singură fată nu-ți ajunge, chiar dacă e cu totul ieșită din comun.

— Greșești în ambele cazuri, domnișoară Weberová.

— Eu nu greșesc niciodată. Prima variantă însă nu intră în discuție. Ori de cîte ori mă iubește cineva, **dann liebt er mich absolut** [1]). Și tot imposibil e ca eu să nu satisfac un amant, căci **sînt ganz extra** [2]).

Șarpele mă privea amenințător de după ureche, iar cuvintele ei mi-au pus mintea în mișcare.

— Dar unde... adică cum... ce-o să se întîmple cu mine, domnișoară Weberová ?

---

[1]) Atunci mă iubești la modul absolut (germ.)

[2]) Cu totul specială (germ.)

Și-a așezat picior peste picior și o gleznă a apărut de sub rochia neagră. Purta ciorapi lucioși.

— Bea, a spus.

Am ascultat-o, deși ultimele resturi de rațiune îmi șopteau avertismente ce prevesteau dezastrul.

— E cît se poate de simplu, a zis. La urma urmelor, știi cine sînt. Și-a rearanjat cu două degete șarpele din desișul de bronz din spatele urechii. Și-a așezat apoi mîinile pe crestele catifelate, calde ale pieptului ei, astfel că șarpele celălalt privea în umbrele pudrate ale vîlcelei. Am înțeles o dată pentru totdeauna cine era și am înghițit în sec. Una din lumînările de parafină a sfîrîit și o lacrimă transparentă s-a prelins de-a lungul ei și a devenit verde, căci Weberová, vrăjitoarea, își oprise o clipă privirea asupra ei.

— Știu, domnișoară Weberová.

— Karla-Marie, a spus.

— Știu, Karla-Marie.

— Iubirea mea nu este, și brațul gol a descris cîteva simboluri magice în aer, nu este o iubire... a spiritului... **Ich habe Verbindung mit den dunkleren Elementen** [1])... și elementele întunecate sînt de natură mai... solidă. A oftat, colinele sînilor ei s-au ridicat și rochia a mai alunecat un pic pe pantele lor. Încă nu le-ai gustat, a spus.

Am simțit că mă preschimb într-un vulcan trezit la viață. Lava creștea în interiorul meu cu o tensiune înspăimîntătoare.

— Karla-Marie, am croncănit, o să mă lași să le gust ?

— Va trebui să juri din nou.

— Jur tot ce vrei tu, Karla-Marie.

---

[1]) Am legături cu elementele întunecate (germ.)

— În afară de cele douăzeci de fete la care te-ai gîndit cînd ți-am cerut, a spus rar și foarte serios, te-ai mai gîndit la vreuna în luna mai, de cînd m-ai întîlnit ?

— Jur că nu. La nici una. Nu m-am gîndit la nimeni altcineva, numai la tine și la tot ce însemni tu, Karla-Marie.

— Și n-ai mai spus nici unei alte fete ce mi-ai spus mie ?

— Nici vorbă ! Cum poți să... cum aș fi putut ?

— N-ai mai sărutat pe nimeni ? N-ai atins pe nimeni ?

— Karla-Marie ! am gemut. Te-am sărutat numai pe tine. N-am atins un fir de păr al altcuiva, nici măcar în gînd, și tu ești singura pe care am sărutat-o.

— Hmm, a spus. Dacă toate astea sînt adevărate... A mai făcut cîteva retușuri la edificiul din bronz. Cînd și-a ridicat mîinile la cap, sînii s-au ridicat și ei și materialul din jurul sfîrcurilor s-a întins, iar Etna din mine a început să huruie sumbru. Dacă astea toate sînt adevărate, a spus Karla-Marie Weberová atunci poți să...

— Pot, am spus răgușit, un vulcan plin de lavă și de pucioasă, să te sărut ?

Și-a lăsat brațele să-i cadă și s-a așezat pe divan, dreaptă ca o lumînare, nemișcată, de parcă ar fi fost cioplită din marmură încălzită la soare. Nu a mișcat, și-a plecat doar ploapele cu genele lor lungi, pînă ce au acoperit acei mici idoli egipteni, iar ploapele îi erau pictate cu verde.

M-am apropiat de ea și m-a învăluit un parfum de portocale, de nu știu ce fruct interzis într-un paradis diabolic... un parfum de pudră vieneză, de cosmetice scumpe de la Paris, poate, din rezerve

dinainte de război și am atins buzele frumos mirositoare, în timp ce ea spunea.

— Dar nu pe...

N-a apucat să termine, căci a fost peste puterile mele s-o ascult. Mi-am apăsat cu toată puterea buzele pe gura ei vopsită și am prins-o de umerii goi și Muntele Jaanek din mine a început să se cutremure a erupție, și lumînările au pîlpîit... dar deodată mi-a alunecat în brațe fără viață. Gura ei nu mi-a răspuns și am început s-o explorez cu limba, atingînd limba ei ce zăcea fără viață într-o gură cu gust de mentol și de mure.

N-am mai sărutat-o. Edificiul de bronz s-a prăbușit într-o parte, brațele lungi și albe se bălăbăneau din îmbrățișarea mea. Colinele sînilor ei mici nu urcau, nici nu coborau.

Eram îngrozit. Am culcat-o pe divan și am ținut un deget umezit în salivă în dreptul gurii ei întredeschise, dar n-am simțit răcoarea respirației. Înnebunit, am prins-o de încheietura mîinii, numai că nu eram în stare să-mi aduc aminte dacă pulsul se lua în stînga sau în dreapta și oricum nu simțeam nimic de frică. Nu pe gură... Aș muri... spusese c-ar muri... oh, Dumnezeule, nu poate fi moartă.

I-am prins din nou încheietura mîinii, dar nu simțeam nimic, nici cea mai slabă pulsație a unei vene.

În clipa aceea cele două lămpi discrete din colțuri se stinseră și camera rămase aproape în întuneric. Lumînările de parafină pîlpîiau și mureau.

Am privit în jur și ce am văzut m-a speriat atît de tare, că am dat drumul mîinii Karei-Marie, mîna a căzut fără viață de pe divan și, cînd a lovit podeaua, șarpele a scos un clinchet metalic. Jos în hol ardea o lumină slabă, formînd un dreptunghi

luminos acolo unde se afla ușa deschisă și în acest dreptunghi se profila o siluetă într-o rochie transparentă, o femeie cu mai nimic pe ea.

Am apucat lumînarea de parafină în sfeșnicul ei de alamă. Flacăra pîlpîitoare arunca o lumină palidă pe silueta din cadrul ușii.

Dumnezeule !

Era Karla-Marie, chipul ei alb, de parcă ar fi fost dat cu var, părul de bronz atîrnîndu-i în jurul feței. Cînd am ridicat lumînarea, două raze de lumină verde închis, ca de vasilisc, au fulgerat din ochii ei și a spus :

— M-ai ucis ! Te-am prevenit să nu mă săruți pe gură.

M-am întors, nebun de uimire. Karla-Marie zăcea moartă pe divan, cu pieptul nemișcat, cu mîna odihnindu-se pe covor, coafura de bronz neatinsă, cu excepția șarpelui care se tîrîse din culcușul lui și acum zăcea pe jumătate culcat pe divanul negru, ochii lui schimbînd semnale verzi cu fantoma Karlei-Marie din ușă.

Cred c-am scos un țipăt sau cam așa ceva și mi-am ridicat privirea spre tavan, convins că dintr-o clipă în alta va crăpa și prin crăpătură **El** va coborî la mine și mă va trage în sus, prin acoperiș, lăsînd pe locul unde mă aflam o simplă pată sîngerie. Mi-a scăpat un alt geamăt tremurător și fantoma Karlei-Marie a spus :

— Mai rău decît atît, ești un mare mincinos, un mincinos dezgustător și nemernic.

— Nu... nu sînt mincinos, am rostit în propria-mi apărare, deși mă știam neputincios în fața forțelor întunericului.

— Spui că mă iubești numai pe mine, a zis fantoma disprețuitor. Ai dat și în scris.

Fantoma a întins mîna. Ţinea în ea o bucată de hîrtie.

— Citeşte !

Cu mîini tremurînde am desfăşurat hîrtia şi la lumina pîlpîitoare a lumînării am văzut scrisul de culoarea ruginei, acoperit de pete verzi — alge — cu cuvintele uşor şterse, dar vizibile încă.

— O iubesc, am spus cu vocea sugrumată, şi în acest mai o voi iubi numai pe domnişoara Marie-Karla Weberová.

— Aşa ! a strigat fantoma triumfătoare. Pe faţa albă ca varul, ochii erau la fel de incandescenţi ca acele cioburi de sticlă verde din lămpile pe care le vindea domnul Neděla, sticlă verde încrustată în metal alb, cu un bec înăuntru.

— Dar... dar, domnişoară Weberová, am bîiguit, pe... pe-asta ai pierdut-o în iaz.

— Cînd eram încă în viaţă, a spus fantoma. Acum pot avea tot ce-mi doresc, chiar şi obiectele cîndva pierdute.

— Înţeleg, am spus încet, şi picioarele au început să-mi tremure atît de violent, că era să-mi pierd echilibrul.

— Bea ceva, a spus fantoma.

Am apucat sticle şi am băut zdravăn din licoarea vrăjită. Părea că fantoma pluteşte în aer, cu ochii supranaturali de strălucitori. Cu coada ochiului puteam vedea că trupul Karlei-Marie zăcea încă pe divan.

— Scoate şi cealaltă bucată de hîrtie şi citeşte-o, am auzit-o pe fantomă spunînd. M-am uitat la Karla-Marie moartă. Încheieturile degetelor se odihneau încă pe covor, pieptul îi era nemişcat.

— Unde ?... un nou fior de groază mi-a parcurs întregul corp... unde e ?

— Nu te preface că nu știi unde e, a spus fantoma. O țineam lîngă inimă, pentru că te iubeam și aveam încredere în tine. Găsește-o.

O forță întunecată mă atrăgea spre cadavru. Am întins mîna spre sîni și am ezitat deasupra vîlcelei dintre ei, aproape înnebunit de groază.

— Ei ? a spus fantoma.

Și așa, cu degete tremurînde, am început să caut. Carnea era moale, supusă, și caldă încă — mult prea caldă, m-am gîndit, pentru cineva mort de zece minute. Trupul însă se supunea ascultător degetelor mele și am căutat, am căutat...

— De ce durează atîta de mult ? a întrebat fantoma. Te rog să te limitezi la căutarea hîrtiei.

Am simțit cum degetele ating marginea tăioasă a unei bucăți de hîrtie făcută strîns sul. Am scos-o, cu teamă.

— Acum citește-o, a ordonat fantoma.

— O iubesc și în acest mai o voi iubi numai pe Karla-Marie Weberová.

M-am uitat la fantomă, la ochii ei de vrăjitoare, verzi ca sticla. Dinspre divan s-a auzit un geamăt. Fantoma a ridicat mîna. Am scos un țipăt.

O lumină orbitoare m-a izbit drept în față. Cineva aprinsese candelabrul de cristal al domnului Obdržálek. Orbit, am închis ochii și cînd i-am deschis din nou, în fața mea se afla Karla-Marie, în rochia ei lungă, rîzînd drăcește — iar lîngă ea era o altă Karla-Marie, într-o cămașă de noapte transparentă, cu fața acoperită de pudră albă, rîzînd exact la fel. Prima Karla-Marie a cuprins-o pe a doua pe după mijloc și amîndouă au continuat să rîdă, de parcă totul ar fi fost o glumă bună.

— Ești un mincinos, ești un mincinos, ești un mincinos, cînta fermecătorul duo.

Am ridicat mîinile în semn de protest și mi-am dat seama că țineam în fiecare dintre ele cîte o bucată de hîrtie. Lumina candelabrului destrămase vraja din cameră și tot ce mai rămăsese erau aceste două fete diabolic de frumoase, semănînd ca două picături de apă. Am privit, încurcat, la bucățile de hîrtie, Karla-Marie în rochie a smuls foaia din mîna mea stîngă, iar Karla-Marie în cămașă de noapte a luat-o pe cea din mîna dreaptă.

— O iubesc și în acest mai o voi iubi numai pe Karla-Marie Weberová, a recitat și pe urmă a făcut o reverență. Apoi Karla-Marie în rochie a citit-o pe a ei, dar abia se putea abține să nu rîdă.

— O iubesc și în acest mai o voi iubi numai pe Karla-Marie Weberová. S-a uitat la mine batjocoritor și a spus cu glas dulce : Marie-Karla Weberová.

Apoi fata în cămașă de noapte a făcut o nouă reverență și a rostit :

— Karla-Marie Weberová.

Și au izbucnit din nou în rîs.

— Nu e cinstit, am strigat. E un complot. De unde să fi știut ?

Fetele s-au uitat una la cealaltă și apoi, pe un ton batjocoritor, au recitat la unison :

— Ne iubești pe noi și numai pe noi, Daniel ?

Rîdeau atît de tare, că n-am putut să nu mă alătur lor, deși scrîșneam din dinți de furie.

Bănuiam că surorile Weber se amuză grozav în viață.

Mai tîrziu însă, cînd mă îndreptam spre casă peste dealul castelului, amețit de lichiorul de anason și plin de povestiri despre nenumăratele ocazii amuzante care apar în viața unor gemene identice, mi-am dat seama că s-ar putea ca, într-o zi, totul să nu mai pară chiar o glumă fantastică. Erau fete

drăguțe, asta fără doar și poate, căci ultima oră, pe care mi-o petrecusem bînd lichior de anason cu ele, fusese plăcută, și plină de prietenie, și amuzantă. Dar dacă într-o zi cineva se va îndrăgosti serios de ele și se vor îndrăgosti și ele, la rîndul lor ? Ce se vor face atunci ?

Mergeam pe cărarea abruptă dintre arbuștii de liliac spre piața din vale, iar luna de deasupra mea era tot sidefie. De undeva, bănuiesc că de pe platoul acela rotund de unde se vede tot orașul, și pe care sînt cîteva bănci, am auzit flexatonul... **when you walk down the avenue** [1]... M-am oprit, am făcut cîțiva pași înapoi și am urcat pe poteca îngustă, de unde venea sunetul... **I just can't believe it's you** [2]... Am privit printre tufe și acolo, sub mine, în luminișul rotund, atîrnat parcă printre tufe de liliac deasupra orașului, ședea **der Rattenfänger von Kostelec,** scuturînd mica lui lună de argint. În jurul lui se aflau băieții din orchestră, Brunych tamburinînd încet pe o cutie de pantofi. O pereche de pantofi noi-nouți, cu vîrfuri ascuțite, lucea în lumina lunii, pusă pe banca de lîngă el. **Hey-do-dey ! hey-do-da !** — în locul unui pasaj de pe disc pe care nu fuseserăm în stare să-l înțelegem — și ascultîndu-l pe Benno, cîntărețul la flaut, în acea frumoasă noapte în frumosul oraș Kostelec, băieții cîntau șoptit în cor, ca un suspin al pădurii, **hey-do-dey... hey-do-da,** și m-am întors și am coborît spre orașul din vale... **where is the bird of paradise ?** [3]... în jos, la vale, spre frumosul, tristul oraș Kostelec, cufundat în miezul de noapte...

---

[1]) Cînd pășești pe bulevard (engl.)

[2]) Nu pot să cred că ești tu (engl.)

[3]) Unde-i pasărea paradisului ? (engl.)

Și a doua zi de dimineață, cînd efectul lichiorului de anason trecuse, tot trist eram. Surorile Weber nu mă luaseră în serios. Toată povestea fusese cît se poate de deștept ticluită și fetele își adaptaseră planurile după cum se schimba situația — atunci, de exemplu, cînd mă gîndisem la Marie Dreslerová și scrisesem, din greșeală, Marie-Karla. Și cum făcuseră să dispară pata de pe gît, cum se schimbaseră între ele la crescătoria de fazani, cum își cronometraseră zborurile de la vilă la Port Arthur și din bucătărie la fereastra de la etaj... Surorile Weber, cu tăticul într-un lagăr de concentrare. Numai Dumnezeu știa dacă tot amuzamentul ăsta n-o să ia sfîrșit mai devreme decît credeau ele. Aceste dureros de frumoase surori Weber, care nu mă luaseră în serios.

Nimeni nu mă lua în serios, nici o singură persoană din Kostelec. Mi-era teribil de milă de mine însumi. M-am uitat afară pe fereastră. Vremea de mai se schimbase în rău și nori negri atîrnau deasupra orașului, cu șuvițe cenușii spînzurînd sub ei. Pădurea ce cobora pînă la rîu se întunecase și printre copaci se zăreau casele de pe pantele dealului — acoperișul roșu al vilei Mariei Dreslerová, jos lîngă fabrica de bere, blocul în care locuia Irena. Și totuși, mi-am zis, de fapt o iubesc pe Irena. Sau poate pe Marie. Dar nici ele nu mă iau în serios.

Sau mă iau ?

Era după-amiază, ora patru, ora cafelei. M-am dus în hol, am ridicat receptorul și am format numărul ajutorului de primar. A răspuns Alena.

— Bună. Vrei să vorbești cu Irena, așa-i ?

— Așa-i.

A urmat un moment de tăcere, apoi vocea Irenei a spus :

— Alo ?

— Eu sînt.
— Danny ?
— Da. Irena... ascultă, aş putea să te văd ?
— Acum ?
— Da, chiar acum. Trebuie neapărat să te văd.
— Asta-i tot ?
— Asta-i tot.
— Adevărat ?
— Adevărat.
— În cazul ăsta, Danny, poţi să vii aici. Dar sîntem un grup de fete.
— Un grup ? am exclamat dezamăgit.
— Oh, doar Alena şi ctîeva prietene de ale ei. Fete toate.
— Dar eu vreau să te văd numai pe tine. La dracu' cu celelalte fete.
— Interesantă schimbare, a spus Irene. Vino oricum şi vedem noi ce facem. Poate le fac să plece pînă vii tu.
Aşa că m-am dus.

Am mers de-a lungul străzii Jirásek, am trecut de Hotelul Granada, peste calea ferată şi mai departe, spre casa Irenei. Cerul era aproape supranatural de întunecat, de parcă ar fi ameninţat oraşul Kostelec pentru toate păcatele lui. Am alergat în sus, pe scări, spre uşa apartamentului ajutorului de primar şi am sunat. A deschis Alena.
Cînd m-a văzut, a chicotit şi şi-a dus mîna la gură.
M-am uitat repede să văd dacă nu cumva eram descheiat la sliţ sau dacă nu-mi ieşea cămaşa din pantaloni, dar totul era în ordine.
— Ce-i atît de nostim ? am întrebat.
— Nimic.
— Atunci, draga mea, de ce rîzi ?

— De nimic, Danny, a spus Alena și a fugit în bucătărie.

— Danny ? Era vocea Irenei din camera de zi.

— Da.

— Intră. Fetele au plecat.

Întregul apartament s-a umplut deodată de lumină, deși dincolo de fereastră pîntecele norului negru coborîse pînă aproape de marginea pădurii și un văl alb-cenușiu începuse să se lase în jos, odată cu ploaia. Am intrat iute în camera Irenei, zîmbind entuziasmat.

Zîmbetul mi-a înghețat în prag.

Irena stătea în picioare, iar pe canapeaua pe care, iarna trecută, îi făcusem o pată pe gît, ședeau surorile Weber. Una dintre ele, nu știu care, avea pe gît urma palidă pe care i-o lăsasem cu două zile în urmă, lîngă iaz.

— Verișoarele mele au mai rămas, toate celelalte însă au plecat, a spus Irena și pe urmă a adăugat dulce. Faceți cunoștință... oh, am uitat că vă cunoașteți. Verișoarele mele mi-au povestit, Danny, cum le-ai încurcat.

Așadar verișoarele îi povestiseră. Cum o confundasem pe cea cu semn pe gît cu cea fără semn pe gît, pentru că mă convinseseră că au puterea miraculoasă de a scăpa de semne. Despre ce oare mai vorbiseră ? Grozave verișoare ai, Irena ! Aceasta însă sînt eu. Și bănuiesc că tot ce-mi va permite mie bunul Dumnezeu vor fi cîteva semne pe gîtul fetelor din Kostelec și, dacă voi fi foarte cuminte și voi aprinde lumînări pe rupte, și pe al fetelor din Linz.

— Eu mă duc, Irena, am spus. Adio, doamnelor.

Și am plecat.

Cînd m-am trezit din nou în stradă, începuse să plouă. Nu-mi păsa. Eram trist și, pe măsură ce picăturile de ploaie cădeau din cer, am început să mă simt plăcut de nefericit. Am trecut pe lîngă vila familiei Mánes. Fereastra lui Benno era deschisă, ploaia se înteţise şi deodată — sau poate era numai imaginaţia mea — am auzit din nou flexatonul : **hey-do-dey... hey-do-da...** cînta **der Rattenfänger** din Kostelec, acest durduliu cîntăreț din flaut al tinereții și cum nu putuserăm înțelege ce cîntă, am născocit noi niște cuvinte, ca să aibă cît de cît un sens : **where is the bird of paradise ?...** Am privit în sus spre fereastra mătușii Mariei și, ce să vezi, Marie tocmai se apleca în afară ca să scuture o cuvertură galbenă. Probabil că mătușa ei era bolnavă și, ca o bună catolică ce era, Marie făcea o faptă bună...**it all seems wrong somehow** [1], cînta flexatonul lui Benno și, sub fereastra lui, m-am întors spre rîu și am mers de-a lungul lui, prin ploaie, și picăturile mari de ploaie aterizînd în apă desenau cercuri mari concentrice, ce se loveau de alte cercuri, ploaia șoptea și mă răcorea, mă răcorea... jos deasupra pădurii, norii cenușii... **cause youa re nobody's sweetheart now** [2]...

---

1) Totul pare cumva greșit (engl.)

2) Pentru că acum nu ești iubita nimănui (engl.)

Fantasticul anotimp
începe să dea semne de oboseală

CHARLESTON ÎN COLIVIE

Iar luna, care fetei îi zîmbise,
După un mal acoperit de mușchi pierise
Iar saxofonul de-aur cînta vieții
Un charleston al tinereții...

Josef Krátký, a 7-a b

Kristýna stătea chiar la marginea scenei și din fosa orchestrei puteam să văd un pic sub fusta ei. Numai că purta o crinolină, așa că nu prea aveai la ce să te uiți ; dar cînd se învîrtea brusc și clopotul crinolinei se balansa periculos într-o parte, lăsa să se vadă niște jartiere negre ce țineau ciorapii albi, deasupra celor doi genunchi micuți și frumoși.

— Ah, maestre Mozart, spunea rar Kristýna, de parcă ar fi recitat niște versuri învățate, ca vai de lume, la lecția de cehă, e oare adevărat că ați compus un nou menuet, numai și numai pentru mine ?

Circula zvonul că fusese invitată de la liceul din Mýto, ca vedetă, fiindcă era o actriță bună. Se prea poate. Cică avusese mare succes jucînd-o pe Julieta pentru teatrul de amatori din Mýto. Pe naiba succes ! O invitaseră fiindcă-i convinsese domnul Dostá, profesorul de mate. Era un fustangiu notoriu și fata îi plăcea. Domnul Dostál ar fi putut să-l lase ușor corijent pe Jarka Mokrý, autorul revistei noastre în cinstea lunii mai, **Soare de primăvară** — Jarka nu ajunsese niciodată cu mult mai departe de fracții și chiar și pe-alea le știa ca vai de lume — așa că Jarka fusese mai mult sau mai puțin obligat să-i dea rolul principal Kristýnei Nedeložilová și nu Zuzanei Votičká, fata pentru care, de fapt, îl scrisese. Din fericire bunul Dumnezeu pusese lucrurile la punct : pe domnul Dostál îl pălise gălbenarea chiar în ziua în care Kristýna apăruse pentru

prima repetiție și acum, în ajunul premierei, tot galben era, mînca numai cașă și zăcea în pat.

— Acesta-i purul adevăr, alteță, spuse Rosta, gata să pocnească într-un dres prea strîmt pentru el, acesta-i purul adevăr... e adevărul... Uitase replica. Jarka Mokrý era livid.

Cert era că nu făcuseră o greșeală cînd îi încredințaseră rolul Kristýnei Nedoložilová, fata din Mýto. E adevărat că actoria nu era punctul ei forte, dar tot restul...

— Pentru Dumnezeu, Pitterman, unde ți-e capul ? explodă Jarka Mokrý. N-ai cu totul decît vreo douăzeci de rînduri. Să nu-mi spui că-i prea mult pentru tine.

— E prea mult pentru mine, zise Rosta.

— Rahat, răspunse Jarka. În ordine, mai încercăm o dată. E-adevărat, alteță. Am compus un menuet cum n-a mai fost scris vreun altul de nimeni înaintea mea. Dă-i drumul.

— E-adevărat, alteță, repetă Rosta. Am compus un menuet cum n-a mai... și se uită la Kristýna, care-și stăpînea cu greu chicotitul, cum niciodată — nu, vreau să spun cum nimeni vreodată — asta e, vreodată — și amuți din nou, la capătul puterilor.

Jarka Mokrý își prinse capul în palme.

— N-are nici o importanță, omule : „n-a compus nimeni niciodată" sau „n-a fost compus vreodată de cineva". Spune cum vrei, dar spune, fir-ar să fie.

— Niciodată nimeni, spuse Rosta n-a compus un asemenea menuet înainte...

Fonda ne făcu semn cu capul și începurăm să cîntăm menuetul, Jarka Mokrý ar fi vrut să mai repetăm o dată toată scena, dar Kristýna Nedoložilová începuse deja să schițeze pașii binecunoscuți,

clopotul crinolinei tresălta și se legăna de-a curmezișul scenei, iar Rosta, care ședea la spinetă, uită că ar fi trebuit să cînte la ea. Oricum habar n-avea.

Am cîntat menuetul. Lexa a executat niște variații pline de ornamente în registrul superior, iar Jenda Lenoch, pe care-l împrumutaserăm pentru acest spectacol, ca să-l înlocuiască pe Jindra, a așternut sub papucii Kristýnei o minunată frază la saxofon-bas. Apoi Fonda a mai făcut un semn, am amuțit cu toții, și fără baterie, în tăcere, Benno a suflat un rift sincopat în susul gamei. Fonda ne-a făcut din nou semn și am izbucnit cu toții într-un charleston vioi.

Rosta s-a îndepărtat, dansînd, de spinetă, ca să se alăture Kristýnei. La asta se pricepea mai bine, ținea genunchii apropiați și arunca din călcîie lateral, exact cum ne învățase Toman, profesorul de dans. Grozav ne mai învățase ! Felul în care călcîiele lui săltau de-o parte și de alta era de mare efect. Singura problemă era că picioarele Kristýnei erau ascunse de crinolină.

— Opriți ! Opriți ! Opriți ! a urlat Jarka Mokrý. E un travesti !

— Un ce ? a întrebat Kristýna.

— Nu poți dansa charleston în crinolină, a gemut Jarka. Nu ți se văd picioarele. Dumnezeule, trebuia să mă fi gîndit la asta.

— Mare păcat, spuse Kristýna. Cîtă dreptate avea. Picioarele ei nu erau dintre acelea ce trebuiau ascunse.

— N-ai putea s-o sufleci un pic ? a sugerat Rosta.

— Am un cadru de sîrmă dedesubt, uite și tu, a spus Kristýna și aplecat, a apucat tivul fustei roz de saten și a ridicat-o, dezvelindu-și pulpele în ciorapi albi, întemnițate într-o colivie de sîrmă.

— Strașnic ! a exclamat Jarka încîntat. Exact ce trebuie ! Ridic-o mai sus !

Kristýna și-a descoperit genunchii.

— Mai sus.

— Ia stai puțin, a spus Kristýna.

— Care-i problema, n-ai nimic pe dedesubt ?

— Pardon, a protestat Kristýna, ofensată. Dar și-a suflecat fusta un pic mai sus, astfel că acum se puteau vedea și jartierele negre. Aveau pictate pe ele trandafirași roșii.

— Așa, dați-i drumul ! a strigat Jarka. Reluați de la solo-ul de trompetă.

Kristýna a dat drumul tivului fustei și, în tăcerea care-a urmat, Benno a executat un **riff** ascendent sincopat, Brynych a bătut în tobe în ritm de charleston, Rosta — în costumul lui Mozart — a început să-și arunce în sus călcîiele și să traverseze scena, iar Kristýna și-a ridicat fusta și a pornit să dea atît de repede din frumoasele ei picioare albe, încadrate în sîrmă, că nici nu le mai puteam vedea clar în fața ochilor. Era grozav. Exact ce trebuia. Suflam în saxofon melodia charlestonului și îi admiram pe cei doi acolo sus, aruncînd din picioare, în colivie și în afara ei.

Am ciocănit la ușa cabinei fetelor, sperînd că Zuzana se schimbase și Kristýna era singură. Am avut noroc.

— Intră, a spus vocea Kristýnei, semn că, probabil, și ea își schimbase costumația.

Așa și era. Purta o rochie de vară imprimată cu pete galbene și tocmai se pieptăna. Avea părul tuns scurt, aproape ca un băiat, și lîngă ea, pe unul din capetele acelea de lemn, se afla peruca ei argintie rococo.

— Bună, am zis ca să zic şi eu ceva. Ai vreun program ?

— Da, mă duc acasă. Am tren la şapte.

— Nu stai pînă mai tîrziu ?

— Nu. Nu-mi dă voie tata.

— Se pare că taică-tu e al naibii de sever.

— Poţi s-o mai spui o dată. Vine să mă ia de la gară.

— Zău ? Parc-am fi în secolul nouăsprezece.

— După mine, mai degrabă al optsprezecelea, a declarat Kristýna cătrănită. Cînd joc teatru vara, la Mýto, vine la toate repetiţiile, deşi n-a jucat în viaţa lui într-o piesă.

— De ce te ţine atît de strîns ?

— Habar n-am. Ştii tu cumva ? m-a întrebat şi m-a privit intens. Verde deschis cu o tentă uşor albăstrie, ochii fetei ăsteia din Lesní Mýto.

— Poate că face bine. Am auzit că Mýto e o adevărată Sodomă.

— Iar eu am auzit despre Kostelec că ar fi cea mai mare Gomoră din regiune.

— Cei din Mýto cam exagerează, am spus. Noi ăştia din Kostelec sîntem foarte bine crescuţi. Taică-tu ar putea fi liniştit să te lase singură aici.

— Nu ştiu ce să cred, auzindu-te pe tine mă întreb...

— Ziua, vreau să spun. Şi în oraş. Nu te lasă niciodată singură ziua în amiaza mare ?

A clătinat din cap.

— Nu prea.

— Păi cred că nici eu nu te-aş lăsa. Nu la Mýto. Dar ia spune... şi am făcut intenţionat o pauză.

— Ce să spun ?

— Taică-tu nu-i acum aici. Ce-ai zice de-o plimbare ?

— În oraș ?

— Aș prefera pădurea. E aer mai curat.

— Cred că mai bine aș zice nu, a spus.

— Ești în deplină siguranță, am răspuns. Toți braconierii sînt la pușcărie.

— Nu de ei mi-e frică mie.

— Dar de cine ți-e frică ?

— Poate că de elevi. Depinde. Poate de tine.

— De mine ?

— Poate.

— N-ai de ce să te temi de mine. Nu-i mare lucru de capul meu. Nu știu decît să cînt la saxofon.

— Am auzit că ești și alpinist.

— Așa-i, dar chestia asta nu te-ajută să faci mușchi.

— Da' la ce te-ajută ?

— La creier. Împotriva amețelii. Și oricum nu mă mai cațăr pe munte, am mințit. Așa că n-are de ce să-ți fie frică.

— Pe naiba, cum să nu-mi fie. Mă tragi cu sila într-un tufiș și cine știe ce-mi faci.

— Jur că nu. Nu ne abatem de pe cărare, unde ne poate vedea toată lumea. O groază de bătrîni joacă cărți acolo, pe bănci.

Dintr-un motiv sau altul, în cele din urmă Kristýna s-a declarat satisfăcută de părul ei, deși de cinci minute, de cînd îl aranja, eu nu observasem vreo schimbare. Și-a îndreptat spre mine privirea inocentă și a spus :

— Nu crezi c-o să fie cam plictisitor ?

— În cazul ăsta știu niște poteci pe care nu vom fi chiar atît de-n ochii lumii. Și am așteptat, plin de speranță.

Kristýna s-a uitat la ceas.

— Cinci și jumătate — avem o oră și jumătate.

— Destul ca să înconjurăm dealul și să ne întoarcem.

— Las-o baltă, doar nu participăm la un cros, a spus. Găsim noi undeva o buturugă și poți să-mi faci traducerea la latină, de-acord ? O am cu mine. E pentru poimîine.

Încrederea ei naivă mă făcu să mă simt prost. Eram aproape la fel de bun la latină ca la mate, unde, mai mult decît probabil, mă voi alege din nou cu o corijență. I-am apucat însă hotărît ghiozdanul cam terfelit și i-am spus :

— Las' pe mine. Sînt grozav la latină, și i-am deschis ușa.

În fața ei stătea Jarka Mokrý.

— Știi ce ? a spus. Am presimțit că o să te găsesc aici.

— Cred că ai un glob de cristal în care ghicești, am zis.

— Fii atent, am încurcat-o rău de tot. Köhl nu vrea să aprobe libretul. Nu știu ce anume i-a atras atenția în text și m-a chemat să-mi spună că-și refrage permisiunea, dacă nu-i explicăm ceva ce i se pare ambiguu, de neînțeles și conținînd aluzii ostile Reichului. Ți-am spus, bărbate, sîntem în rahat pînă-n gît.

— Atunci du-te și explică-i.

— Nu știu nemțește și oricum tu i l-ai tradus.

— Acum sînt ocupat, am zis. Și doar tu l-ai scris, nu eu.

— Dar n-am pus în el nici o aluzie ostilă Reichului, a spus, așa că, probabil, aluziile îți aparțin. Libretul meu e scris ca să se rîdă — singurul lucru ostil Reichului în tot spectacolul este muzica ta.

— Dar el la text s-a referit.

— Pentru că n-a auzit încă muzica.

— Toată muzica e de compozitori **Reichsdeutsch** [1] : Jiří Patočka, Günter Fürwald, și am recitat toate celelalte nume inventate, pe care le trecusem în locul lui Ellington, Chik, Webb și Hoagy Carmichael.

— Asta așa-i, a spus Jarka, tipul însă a găsit aluzii ostile Reichului în scenariu și asta înseamnă că veneau de la tine, din cauza traducerii tale tîmpite.

— N-am făcut decît să traduc, cuvînt cu cuvînt, textul tău idiot.

— Bine, bine. A zis că ne așteaptă pîn-la șase. Dacă nu venim, respinge textul și am bulit-o. Scuză-mă, Kristýna.

— Continuă, a replicat Kristýna. M-am obișnuit cu ideea că mă aflu în Gomora. Trompetistul ăla gras...

— Ce-i cu el ?

— O, nimic. Las-o baltă. Ei bine, eu am șters-o. Pe curînd.

— Stai o clipă, Kristýna, am spus, prinzînd-o de mînă. S-a uitat la mine, apoi la Jarka. Jarka s-a uitat la mine, apoi la ea și a zis :

— Nu mai sta, Kristýna.

— Nu ?

— Nu. Eu sînt regizorul și țin la o disciplină de fier.

— Termină cu prostiile, nu și după repetiții, am spus disperat. Pledam în zadar.

— Smiřický, a rostit Jarka grav, treaba-i serioasă. Dacă nu-i poți explica lui Köhl cum stau lucrurile, s-a zis cu spectacolul. Atîta muncă degeaba și, Dumnezeu mai știe, s-ar putea ca ăsta să ne mai

[1] Germani din Reich (germ.)

facă și alte necazuri. Așa că renunță la... și s-a uitat la Kristýna.

— Lecția de latină, a spus ea sec.

— Lecția de latină. Unul pentru toți și toți pentru unul.

— Ce-ar fi să-i iei pe toți ceilalți și să discutați cu Köhl, iar pe mine să mă lăsați s-o ajut pe Kristýna să-și facă tema la latină ? am zis amar. Întotdeauna intervenea ceva. Cu siguranță că, împreună, o să fiți în stare să-i explicați traducerea.

— Cred că glumești, a spus Jarka.

— Are dreptate, a intervenit Kristýna.

I-am aruncat o privire tăioasă, ca și cum m-ar fi trădat, dar ochii ei feciorelnici erau aproape comic de serioși.

— Bine, fie, am oftat. Să mergem. Și, ca o glumă, am ridicat brațul pentru salutul arian și mi-am lovit călcîiele.

— **Heilitla,** a spus Kristýna, zîmbind dulce cu dinții ei frumoși. Era clar că își jertfea potențialul succes la latină pe altarul spectacolului lunii mai. Numai că se înșela amarnic dacă își imagina că eu aș fi putut s-o salvez de la corijență.

Na also [1], ne întîmpină **Regierungskommissar**-ul cît se poate de prost dispus. **Haben Sie's gelesen ?** [2]

Stătea lîngă un birou uriaș, cu picioarele răschirate, în cizme de călărie lucind lună și uniformă SA. Pe perete, la dreapta lui, se afla un tablou al liederului său, pictat realist, cu o mutră la fel de prost dispusă. Ne-am așezat pe scaunele joase pentru vizitatori și eu țineam în mînă libretul lui Jarka. Conform reglementărilor **für kulturelle Tätigkeit**

[1] Ei bine (germ.)

[2] L-ați citit ? (germ.)

im Protektorat Böhmen und Mähren [1], îl tradusesem în germana pe care o învățasem de la domnul Katz. Domnul **Regierungskommisar** era împuternicit să dea aprobarea.

— **Jawohl,** am răspuns.

— **Lesen Sie's laut** [2].

Am deschis libretul și am început să citesc cu voce tare, cum mi se ceruse. Era un poem de Vitězslav Nezval [3], dar Jarka, ținînd cont de aceleași reglementări „pentru activități culturale în Protectoratul Boemiei și al Moraviei", care nu erau de acord cu scriitorii comuniști, prezentase poemul ca fiind de el. Citindu-l, a trebuit să recunosc că traducerea mea făcea ca versurile să sune cam straniu, că putea trezi suspiciuni legate de intenții împotriva Reich-ului.

Am citit cu voce monotonă :

In der Kanzlei dreifache Kapelle spielt zu
tanzen.
Ein Fuss aus Papier ist gefüllt mit blauen
Karpen.
Die Forellen und die Bluden der Bäume
tanzen frölich für Kraft durch Freude [4].

— **Na also ?** a spus **Regierungskommisar-ul,** mai prost dispus ca oricînd.

---

1) Pentru activități culturale în Protectoratul Boemiei și al Moraviei (germ.)

2) Citește cu voce tare (germ.)

3) Vitězslav Nezval — poet suprarealist ceh, în a cărui operă apar unele tendințe de stînga, 1900—1958

4) În cancelarie, o fanfară triplă cîntă muzică de dans
Un picior de hîrtie e umplut cu crapi albaștri
Păstrăvii și florile pomilor
Dansează vesel pentru putere prin bucurie (germ.)

— Nu prea seamănă a poem, recunosc, am declarat în germana mea învăţată la liceu, dar în ce priveşte ideile ostile Reichului, **ich weiss nicht, aber mir schint es sind keine drin** [1].

— Nici una, spui ? **Keine ? Regierungskommisar**-ul Köhl se legănă înainte şi înapoi, în cizmele ce scîrţîiau, apoi lovi brusc cu pumnul în masă. Dar despre **Gefüllt mit blauen Karpen** ce părere ai ?

— Păi... e un fel de metaforă...

— Ştii ce-i aia **Gefüllte Fisch ?** răcni **Regierungskommisar**-ul.

— Este... Bineînţeles că ştiam foarte bine ce era. Îl văzusem de cîteva ori pe domnul Katz mîncînd, atunci cînd ajungeam mai devreme la lecţia de germană. De obicei îmi dădea şi mie să gust, însoţind întotdeauna gestul cu aceleaşi cuvinte : **„Gefüllte Fisch, Daniel, das ist eine traditionelle Speise der Osteuropäisechen Juden. Sehr schmackhaft“** [2].

Mie nu mi se părea prea **schmackhaft,** dar nu asta era important în momentul de faţă. **Regierungskommisar**-hul Köhl era pe urmele unui sabotaj.

— **Gefüllte Fisch,** spuse plin de dispreţ este un fel dezgustător de mîncare **ovreiască.** Ce caută o mîncare **ovreiască** într-un libert pe care trebuie să-l aprob eu, şi încă în legătură cu **Kraft durch Freude ?**

Fir-ar să fie ! Voisem să deghizez cuvîntul „charleston“ din original, aşa că-l înlocuisem, ca un prost, cu lozinca „Putere prin bucurie“, fără să-mi treacă prin minte ce consecinţe ar putea avea.

---

[1] Nu ştiu, dar mie mi se pare că nu există nici una (germ.)

[2] Peştele umplut, Daniel, e un fel de mîncare tradiţională a evreilor din Europa de Est. E foarte gustos (germ.)

Köhl mă străpunse cu ochii lui mici şi pătrunzători. Am repetat în gînd versurile în cehă :

În birou tripla orchestră ne invită la dans
Un fluviu de hîrtie, cu drapele în albastru ton
Crapul, păstrăvul şi florile arborilor în balans
Dansează vesel charleston.

Dumnezeule, ce să fac ?

— Şi cu piciorul ce-i ? şi-a continuat Köhl, mohorît, interogatoriul.

— Iertaţi-mă, la ce picior vă referiţi ?

— Piciorul de **hîrtie.** De ce de hîrtie ?

Am căutat uluit piciorul de hîrtie în traducerea mea.

— Să fie cumva o referire la un picior **german?** Vrei să spui că picioarele germane sînt din hîrtie ?

— Nici gînd. Unde calcă o dată un picior german, nici iarba... Vreau să spun că nu-l mai poţi urni de-acolo, ca... ca...

— **Führerul** a spus asta, a explodat Köhl. Cum ar putea, deci, fi un picior din **hîrtie ?** Şi de ce piciorul ăsta de hîrtie e plin de **Gefüllte Fisch ?**

Regierungskommisar-ul avea un talent pentru asociaţiile poetice care l-ar fi umplut pe Nezval de încîntare. În clipa aceea însă nouă nu ne făcea nici o plăcere.

— Ce fel de simboluri sînt astea ? Nu cumva le-aţi scos din Talmud, stimaţii mei **Tschechische Herren** [1] **?**

— Imposibil. N-am citit în viaţa mea Talmudul.

— Aha, şi mai rău, a continuat **Regierungskommisar**-ul, încruntîndu-se, să fie asta oare ceea ce doctorul Goebbels numeşte **entartete Kunst ?**

Artă degenerată ? Dumnezeule, citise chiar şi broşurile la modă.

---

[1] Domni cehi (germ.)

— Vai, în nici un caz, am spus cu hotărîre.

— Nu ? Dar asta, de exemplu, cum o explicați ? Mi-a smuls libretul din mîini și a recitat cu un dezgust evident : **Die Bluten der Bäume tanzen fröhlich.** Mîna care ținea textul dactilografiat a coborît și m-a străpuns cu ochii lui ca două gămălii.

Die Bluten, a spus. Cuvîntul „sînge" nu are plural. Să fie oare o aluzie la **Blut und Boden ?** [1] Un neologism cît se poate de sofisticat, tipic cehesc, de la **Blut** și **Boden** — combinate ca să dea **Bluten ?**

De unde naiba apăruse talentul ăsta lingvistic ? Nu se poate să-l fi citit pe Morgenstern. Benno șterpelise o dată un exemplar din biblioteca lui taică-su și poeziile lui erau pline de chestii de-astea. Jarka, așezat lîngă mine, a șuierat.

— **Bitte.**

— Ce vrei ? l-a repezit **Regierungskommisar**-ul.

— **Bitte,** a spus Jarka, **Das ist einer Fehler** [2]**.**

— **Einer Fehler,** va să zică ? a spus **Regierungskommisar**-ul sarcastic. Vrei să spui **EIN Fehler,** nu-i așa, **mein Herr ?** Voi, elevii, ar trebui măcar să învățați să vorbiți corect germana. Despre ce greșeală e vorba ?

— Lipsește un **umlaut** [3]**,** a spus Jarka. Ar trebui să fie **Blüten** nu Bluten.

Am aruncat o privire pe text și am văzut sursa confuziei lui Köhl, care citeá încruntat.

— Foarte bine. Ar trebui, deci, să fie „flori", nu „sînge". Dar cum rămîne cu piciorul de hîrtie ?

Atunci am observat cea de-a doua greșeală.

— Corect e **Fluss,** nu **Fuss,** am strigat. E o greșeală de dacitlografie. „Fluviul", nu „picior".

---

[1]) Sînge și pămînt (germ.)
[2]) E o greșeală (germ. incorect)
[3] Accent (germ.)

— Hmm, mormăi Köhl sceptic. Începu apoi să recite poemul cu vocea lui enervantă :

In der Kanzlei dreifache Kapelle spielt,
um zu tanzen,

Ein Fluss aus Papier ist gefüllt mit
blauen Karpen.
Die Forellen und die Blüten der Bäume
tanzen fröhlich für Kraft durch Freude.

— Așa ar trebui să sune ? Nu mai sînt și alte greșeli ? întrebă.

— **Nein, bitte,** am spus. În timp ce citea, urmărisem în gînd versurile în cehă. În versul al doilea, domnule, lipsește ideia că fluviul de hîrtie era plin de drapele albastre. Așadar **gefüllt** nu are nimic comun cu peștii ci cu drapelele albastre.

— De ce sînt drapelele albastre ?

— Păi... fără vreun motiv anume. Știți, se zice că albastrul e culoarea bucuriei. Se leagă cu **Kraft durch Freude...**

— Și de ce „fluviu de hîrtie" ? Nu cumva v-ați gîndit la administrația germană a Protectoratului Boemiei și al Moraviei ?

— Sigur că nu ! a replicat Jarka.

— **Er hat nicht** [1] am tradus.

— Și-atunci la ce anume s-a gîndit ?

Jarka înțelese și singur și răspunse :

— **Das ist ein dichterischer Bild** [2].

— Aha, o imagine poetică, care va să zică ? replică Köhl cu o voce plină de ironie canibală. Ei bine. schimb-o.

— **Jawohl,** spuse Jarka.

---

[1] Nu s-a gîndit (germ.)

[2] E o imagine poetică (germ.)

— Și, dacă-mi permiteți, „crapul" se referă la „dansul vesel". Altă greșeală. Așa că, de fapt, în poezie nu e nici urmă de aluzie la **Gefüllte Fisch.**

După cum s-a dovedit, mă cam pripisem.

— Dacă, **mein Herr,** crapii dansează vesel, mi-o tăie Köhl, atunci domnul acesta aici de față ia peste picior programul **Führerului** pentru recreerea clasei muncitoare. Crapii și păstrăvii dansează de bucurie ? Vreți cumva să spuneți că peștii ăștia reprezintă muncitorii germani ?

Mi-am dat seama că o minte național socialistă e în stare să lucreze pe căi stranii și misterioase.

— Și asta tot greșeală e, am replicat. N-am știut cum să traduc. Nu cunosc cuvîntul.

— Ce cuvînt ?

— În original e vorba de un dans al crapilor și păstrăvilor. Literal s-ar putea traduce prin **Karltanz,** numai că în Germania nu există un asemenea dans.

— E un dans ceh ?

— Da.

— E imposibil să existe un dans în Protectoratul Boemiei și al Moraviei care să nu existe și în Germania.

Mă iertați, dar există. Numai că nu știu cum îi spune în germană.

— Știi să-l dansezi ? întrebă **Regierungskommissar**-ul.

— **Jawohl.**

— Atunci arată-mi cum e, și-ți spun eu cum îi zice în nemțește.

Am pățit-o. Nici vorbă să dansăm charleston. Și-ar fi dat imediat seama că nu e un dans arian.

— Zice să-l dansăm pentru el, i-am spus încet lui Jarka.

— Am înțeles și eu. Ce facem ?

— Orice, n-are nici o importanță, am răspuns și atunci mi-a venit o idee. Indiferent de ce faci, cît dansezi, lovește-te peste coapse.

Regierungskommissar-ul și-a sprijinit fundul de birou și și-a încrucișat brațele. Ne-am ridicat de pe scaunele cele mici și am luat poziție unul cu fața la celălat. La început n-am știut ce să facem, pe urmă însă am lovit podeaua cu piciorul, m-am plesnit peste coapse și am început să mă învîrtesc pe loc, cu pași ca de elefant. Jarka m-a urmat. Băteam din picior, ne plesneam tot timpul peste coapse, doar atunci cînd eram față în față ne loveam palmele. Speram din tot sufletul că pare **volkisch** [1] nu iudeonegroid.

— **Ländler,** spuse **Regierungkommissar**-ul scurt. Scrieți **Ländler.** Crapii și păstrăvii însă n-au ce căuta acolo.

— Da, domnule, o să schimbăm.

— Puneți în loc **die Burschen und die Mädel** [2], spuse **Regierungskommissar**-ul. Iar fluviul să nu fie de hîrtie, ci albastru. Și drapelele cafenii.

Nu numai că rezolvase problema spre marea lui satisfacție, dar în el se trezise și un fel de creativitate latentă.

— **Jawohl,** am spus, mi-am scos stiloul și am profitat urgent de schimbarea în bine a dispoziției lui.

— Și **deifache Kapelle,** a spus, mai mult sau mai puțin binevoitor acum, tot traducere de mîntuială mi se pare. Sau poetul nostru aici de față și-a zis că așa e mai original. Nu e o imagine poetică, e

---

[1] Popular (germ.)

[2] Băieții și fetele (germ.)

pur și simplu o prostie. Pune **Streichkapelle** [1] în loc, sau, și mai bine, **Blaskapelle** [2].

Am șters iute textul original și am scris cuvintele noi deasupra celor vechi. Începusem să intru și eu în atmosferă și am sugerat cîteva amendamente. Jarka ședea cu gura bine închisă, nu cumva să-i scape vreo prostie. Într-un sfert de oră, **Regierungskommissar**-ul era satisfăcut de poezie. Luă din nou libretul și, cu o voce care nu mai era posomorîtă, ci mai degrabă plină de autosatisfacție, citi :

În pădure orchestra invită la dans.
Fluviul albastru oglindește drapelele cafenii
Flăcăi și fete sub copacii în floare
Dansează vesel folcloricul Ländler.

Se ridică, privi mulțumit textul și aproape că zîmbi. Dumnezeule — va să zică e-adevărat că poezia are, la urma urmelor, putere, exact așa cum pretindea profesorul nostru Vondřichovský. Nu era un profesor prea grozav, căci nemții închiseseră universitățile cînd el era abia în anul doi, dar în loc să ne asculte tot timpul, ne citea cu voce tare poezii. După el, grecii antici credeau că poezia are puterea de-a transforma chiar și un caracter înrăit. Oricum, **Charlestonul** lui Nezval avusese un remarcabil efect cathartic asupra **Regierungskommissar**-ului. Stricase poezia, dar o făcuse cu atîta inventivitate și unde mai pui că, în timpul ăsta, uitase complet de obligatoria posomoreală imperială germană.

— **Jetz ist es ganz höbsch** [3], a spus, lăudîndu-și opera, inconștient că aceasta rezultase din colaborarea lui cu un suprarealist comunist, care foarte

[1] Orchestră de coarde (germ.)
[2] Fanfară (germ.)
[3] Acum e frumoasă de tot (germ.)

probabil, îi iubea și pe evrei. Apropo, sper că rimează în original. Poezia fără rimă nu e poezie.

— **Jawohl,** am strigat amîndoi și m-am trezit că aproape doream ca **Regierungskommissar**-ul să-și dea osteneala să aranjeze **Blaskapelle** și **Mädels** în perechi de rime — cu siguranță ar fi fost grozav. Dar n-a făcut-o. A luat în schimb o ștampilă, a suflat asupra ei și pe urmă, chiar sub numele lui Jarka de pe pagina-titlu, a imprimat o minunată zvastică.

— **Genehmight** [1], a spus și a scris cuvîntul sub zvastică.

Ne-am lovit amîndoi călcîiele și am strigat :

— **Auf Wiedersehen !** [2] iar **Regierungskommissar**-ul a ridicat brațul în stilul cancelarului Reichului — adică îndoit la cot și la încheietura mîinii — și, destul de destins, cum făcuse Kristýna Nedoložilová mai devreme, a rostit :

— **Heilitla.**

A doua zi, pentru orice eventualitate, am așteptat la gară trenul de prînz. Kristýna sosi în aceeași rochie cu pere și mă întîmpină îngrijorată :

— Cum a mers ? Mai dăm spectacolul ?

— Bineînțeles, am răspuns. L-am fraierit antîia pe Köhl. A pus chiar cîte ceva de la el.

— De la el ? Atunci nu l-ați fraierit cine știe ce.

— A adăugat și el un pic. De rolul tău nici nu s-a atins.

— Dar de-al lui Rosta ?

— Oricum nu-l ține minte. Iar dacă Köhl vine la spectacol, ne bagă pe toți la zdup. O să folosim un sufleor.

---

[1]) Se aprobă ! (germ.)

[2]) La revedere (germ.)

— M-am liniștit, a spus Kristýna. Mergem pe strada Jirásek și l-am zărit pe Rosta privind pe fereastră, așa c-am luat-o iute pe Kristýna de braț, ca să priceapă că-i cazul să nu se mai bage.

— Ascultă, a spus Kristýna, nu crezi că ești prea intim ?

— Ce vrei să spui ?

— Condu-mă ca pe o... ca pe Dumnezeu știe cine.

— De ce n-aș face-o ?

— De-aia, a spus Kristýna, eliberîndu-și brațul din strînsoarea mea. Ai o reputație bine stabilită aici.

— Te referi la latină ?

— Și la latină. Am aflat că te alegi cu cîte un zero de fiecare dată cînd te-ascultă cuvintele noi. Și eu care speram să mă ajuți să traduc. Proasta de mine.

Mare ghinion că aflase, naiba știe de unde, amănunte despre mine. Pe de altă parte, poate era semn bun, căci putea să însemne c-o interesam.

— La traducere mă pricep, numai cuvintele nu le pot ține minte. Dar dicționarul la ce servește ?

— Oricum traducerea mi-a făcut-o, în tren, un elev din clasa a opta din Dobruška.

— Zău ? Aș vrea s-o văd și eu. Probabil e greșită toată.

— Se face preot după ce termină școala, dacă vrei să știi, așa că învață latina pe rupte.

— Grozav preot o să iasă... dacă face temele elevelor dintr-a cincea.

— De ce nu le-ar face ?

— Un preot nu trebuie să facă asemenea lucruri.

— Numai la prostii ți-e gîndul, a spus Kristýna. Și oricum se face preot doar ca să nu-l trimită în Germania.

Am mers o vreme în tăcere. Lîngă Banca din colț, Kristýna a aruncat momeala în după-amiaza de mai.

— Pentru mîine avem de scris o compunere la cehă „Rîul și viața, comparație".

M-am uitat la ea plin de speranță. Ochii feciorelnici scrutau fațada golașă a Băncii.

— La cehă sînt grozav, am spus. Chiar mai bun decît la mate.

Și-așa se face că ne-am înțeles ca, după repetiția cu costume, să mergem la o plimbare în pădure și să-i scriu compunerea în poiana de lîngă cabana părăsită a pădurarului. Rîul și viața, comparație.

Tocmai cîntam finalul, în timp ce Kristýna, Rosta, Zuzka și ceilalți repetau o eventuală chemare în fața cortinei, cînd l-am văzut pe venerabilul părinte Meloun aplecîndu-se peste rampa fosei și privind drept spre mine. Din unghiul în care mă aflam semăna cu o lună plină, cu fața rotundă de parcă ar fi fost desenată cu compasul, cu o umbră de barbă cenușie și cu nasul ca un nasture în mijlocul ei. Aici, la Teatrul Municipal, cu Kristýna decoltată pe scenă, părea complet deplasat.

Am terminat de cîntat coda și bateria scotea încă un sunet sîsîitor, cînd l-am auzit pe venerabilul părinte șuierînd :

— Smiřický !

Am privit în sus. Am vrut să-l salut cu „Lăudat fie Domnul nostru Isus Cristos", așa cum insista întotdeauna, blînd, să o facem, dar în templul aces-

tor muze profane, care dansau la sunetul aspru al trompetei lui Benno, nu părea prea potrivit.

— Bună ziua, părinte, am spus.

— Smiřický, a zis, ai o clipă sau două ?

M-am uitat să văd ce făcea Kristýna. Îi vor trebui cel puțin una-două clipe ca să iasă din colivie și să-și șteargă vopselele de pe față.

— Sigur, părinte.

— Te-aș ruga să treci un minut pe la casa parohială, a spus. E o problemă cam... hm... cam delicată. Aș prefera să nu ne audă nimeni.

— Dar... zău că n-am mai mult de un moment. Se apropie premiera.

— Frumos din partea ta că vii, a spus venerabilul părinte. Vreau numai să mă sfătuiesc cu tine într-o anumită problemă.

Așa că ne-am dus. Casa parohială se afla chiar lîngă teatru și după trei minute ședeam în biroul parohial. Acum, am calculat, Kristýna trebuie să fie în cabină.

Biroul era într-o dezordine de nedescris. Munți uriași de cărți, majoritatea mici și negre și toate acoperite de praf, iar printre cărți statuete, și mătănii, și poze cu sfinți. Pe pereți atîrnau vreo cincizeci de crucifixuri diferite, care se adunaseră, probabil, de cînd fusese construită casa parohială, adică pe la începutul secolului al optsprezecelea. O fondaseră iezuiții din Hradec, dar ei nu mai locuiau de mult aici, nici parohul, nici părintele Blahník, capelanul, nu mai locuiau aici. Venerabilul părinte Meloun era singurul care rămăsese.

Luă un teanc de vreo cincizeci de cărți de rugăciuni de pe scaun. Vreo douăzeci căzură pe jos, restul le lăsă el să cadă peste alt morman de cărți de rugăciuni, ridicat pe o mobilă ce nu se mai distingea de sub ele.

— Stai jos, Smiřický.

M-am așezat. Pe peretele din fața mea se afla un ceas vechi de lemn, cu cadranul de aramă în formă de soare stilizat. Bănuiam că mai aveam vreo zece minute pînă ce Kristýna va ieși din colivie. Venerabilul părinte Meloun s-a așezat sub ceas ; cadranul avea exact aceleași dimensiuni cu fața lui și era la fel de rotund. Și-a frecat mîinile.

— Cred, Smiřcký că-l cunoști pe domnul Antonín Kratochvíl ?

— Constructorul ?

— Da. De fapt e maistru zidar. O cunoști și pe domnișoara Rachel Sommernitzová ?

Am dat din cap aprobator. Vedeam cum apar complicațiile. De ce îi spunea „domnișoară" el, cel mai în măsură să știe că erau căsătoriți ? Fonda Kratochvíl era un catolic bigot și cu siguranță se cununaseră în biserică, chiar dacă nu făcuseră prea mare caz de asta.

— Știi că... ei bine... că ea e catolică, începu venerabilul părinte, cam șovăielnic. Eu însumi i-am administrat sfîntul botez, în 1939. Dar ea e și... știi și tu cum privesc nemții lucrurile astea... e de origină nearianâ.

— Știu, i-am răspuns și imaginea unei seri în poiana de lîngă cabană începu să pălească. Era clar că o complicație nemărturisită încă plutea în aer.

— Au vrut să se împreuneze prin sfînta taină a cununiei, dar autoritățile seculare nu au mai permis acest lucru, întrucît domnișoara Sommernitzová nu era... de origină ariană. Pronunță fraza pe un ton care mi se păru încărcat de dezgust. Numai că Sfînta Biserică, Smiřický, nu pomenește nimic despre asemenea... origine. Așa că i-am cununat.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, părinte.

— Problema e, Smiřický... Se opri și mă privi fix, aidoma unuia dintre acele portrete pe sticlă ale sfîntului Florian sau cine o fi fost. Problema e că în jurul nostru există guri rele. Cineva i-a informat.

— Uh... oh !

— Numai că există pe aici și oameni buni, a adăugat repede, și altcineva m-a informat că mîine dimineață cineva de la... cum îi spune ? Ge... Ge...

— Gestapo ? am sugerat, simțind un fior de groază. Imaginea mea scriind o compunere pentru Kristýna dispăru în imperiul celor lumești.

— Așa-i, Gestapoul. Cineva de la Gestapo vine aici mîine dimineață. Și... ei bine, știi, cînd am trecut cununia în registru a trebuit să pun altă dată. Mai devreme. Înțelegi ?

Am dat aprobator din cap. Faptul înspăimîntător că trăiam în Protectoratul Boemiei și al Moraviei, pe care, de obicei, îl goneam din minte, căci nu eram de origine nearianã, mă atinse cu un deget rece.

Și cred că am încurcat-o rău de tot, continuă venerabilul părinte. A trebuit să șterg data. Ca să nu mai lungesc povestea... poate ar fi bine să te uiți chiar tu.

S-a sculat, a ridicat cel puțin o duzină de tablouri sfinte, patru crucifixuri și cincizeci și opt de cărți de pe masă și a scos la iveală un registru enorm, cu coperți tari. L-a deschis și a pus un deget gros pe o pagină.

Chiar c-o încurcase rău de tot.

Peste două rînduri pe care le șterse atît de temeinic, că se vedea prin hîrtie, scrisese : „domnul Antonín Kratochvíl, maistru zidar și domnișoara

Rachel Marie Sommernitzová, casnică, amîndoi din Kostelec", și data, așa cum spusese. Cerneala se întinsese pe hîrtia subțiată și totul devenise neclar. Arăta groaznic.

— Ce-o să faceți ? am oftat.

Venerabilul părinte Meloun m-a privit cu ochii lui blînzi. Nu știam că pe Sommernitzová o cheamă și Marie ; bănuiam că acest nume i-a fost dat cu ocazia sfîntului botez. Cu mare blîndețe, părintele Meloun mi-a spus :

— Credeam că s-ar putea să știi vreo substanță chimică... care ar putea... știi... Prefer să nu-l întreb pe profesorul vostru de chimie, mă înțelegi. Nu că n-aș avea încredere în el. Ferească Dumnezeu ! Dar e un suflet cam sfios și n-aș vrea să-l vîr în... așa că, după cum spuneam, mă întrebam dacă nu cumva există vreo substanță chimică... ?

— Pentru asta ? Mă îndoiesc. Sigur însă nu știu ; nu sînt prea bun la chimie. Mă pot duce însă după Rosta Pitterman, el e trăz... vreau să spun că e foarte bun la chimie și sîntem și foarte buni prieteni. Are numai zece la chimie.

Venerabilul părinte părea că se cam îndoiește.

— Crezi că Pitterman... adică, n-o să... ?

— N-o să-i fie frică, am spus. Dar habar n-am dacă știe vreo soluție pentru asta. Trebuie însă să încercăm.

— N-aș vrea să provoc cuiva vreo neplăcere, a spus venerabilul părinte. Dar dacă crezi că Pitterman n-o să... se supere.

— Nici o grijă, am spus, în nici un caz.

Ba o să se supere, m-am gîndit, cînd l-am găsit pe Rosta cu Kristýna în cabina fetelor, în locul meu. Tocmai se pregăteau de plecare și Kristýna m-a informat fără ocol că Rosta o să-i scrie compunerea.

În ciuda gravității situației, nu m-am putut abține să nu rîd disprețuitor, căci compunerile i le scriam lui Rosta eu, în schimbul problemelor la mate. Rosta s-a roșit ușor și am spus :

— Îmi pare rău, Rosta, vrei să vii o clipă ?, și l-am scos din cabină și am împins-o pe Kristýna înapoi. A obiectat.

— Ascultă, Kristýna, am spus, nu-i de glumă. În joc sînt viețile unor oameni. Vorbesc serios.

M-a privit cu ochii ei rotunzi, palizi și feciorelnici și m-a crezut pe loc. Probabil că în vocea mea răsuna ceva de care nu eram conștient.

— Tot necazul de ieri, cu Köhl ?

Eram gata să-i spun totul, dar m-am oprit. Conform tuturor regulilor, oricît de prostești ar fi... mai bine să fii sigur decît să-ți pară rău.

— Exact, am aprobat. Pentru moment nu-ți pot spune mai mult, dar sîntem amestecați și noi, așa că Rosta trebuie să vină cu mine.

— Înțeleg. Kristýna își așează mîna pe brațul meu. I-am luat mîna într-a mea și mi-a strîns-o ușor.

— Pînă una-alta, la revedere, am spus. Te văd diseară și am adăugat : sper.

De data asta n-a mai spus **„Heilitla"**. M-a privit plecînd, cu ochii aceia palizi, feciorelnici, acum serioși.

— Nu există nici o substanță chimică pentru așa ceva. N-ar fi trebuit să ștergeți cu guma, ar fi trebuit să folosiți o soluție specială de șters cerneala și abia pe urmă să scrieți deasupra. Problema e că acum e prea tîrziu. Zău că nu știu ce putem face.

Ne uitam la mîzgălitura aia și mi-a trecut prin minte că, după plecările involuntare ale părinte-

lui Blahník și părintelui Jezdec s-ar putea ca, în cele din urmă, casa parohială din Kostelec să rămînă orfană de-a binelea.

— Dac-aș ascunde registrul în pivniță, a spus venerabilul părinte Meloun, sau în altă parte... Poate găsim un suflet milostiv care să-l ascundă la el acasă...

N-am zis nimic și ceasul de lemn de deasupra capului părintelui Meloun ticăia cu un zgomot de oase uscate.

— N-ar ajuta la nimic, a arătat Rosta : Ce-o să le spuneți celor de la Gestapo ?

— Ai dreptate.

Rosta a răsfoit registrul, în timp ce eu mă uitam peste umărul lui. Începea în 1923 și era pe trei sferturi plin. Nuanța cernelii se schimba de fiecare dată după vreo zece-douăzeci de pagini, pe măsură ce venerabilii părinți terminau cîte o sticluță și scrisul se schimba și el.

Ceasul ticăia în continuare, cu același zgomot de oase uscate. Afară era o zi senină, strălucitoare. În dreptul ferestrei se legăna o ramură de liliac înflorit.

— Singurul lucru pe care-l putem face, a spus Rosta, e să copiem din nou registrul. Cerneala o putem amesteca, să obținem nuanțe diferite. Nu cred că se vor osteni să facă o analiză chimică, iar cu ochiul liber nu se va observa nimic.

— Numai că trebuie să fie gata pînă mîine dimineață, a spus venerabilul părinte. Tipul vine dimineața.

Rosta s-a uitat la el, pe urmă la registru.

— E și scris de persoane diferite. Singura soluție e să scriem cu schimbul. Nu știu însă dacă terminăm la timp.

Venerabilul părinte Meloun s-a uitat încurcat la mine. Rosta s-a uitat la el și eu m-am uitat la amîndoi.

— Pînă diseară pot să amestec cernelurile, a spus Rosta și-am putea veni după premieră.

Ceasul de lemn scoase un hîrîit, care voia probabil să anunțe ora. Era patru și jumătate. Fără nici o legătură, mi-a trecut prin minte că, după spectacol, Kristýna va pierde trenul de zece și va trebui să-l aștepte pe cel de la miezul nopții. Tatăl ei avusese o criză de sciatică și nu putuse veni la spectacol, iar mama ei era moartă. În mine începu să crească un fel de furie neputincioasă, dar numai pentru o clipă.

— Eu sînt pentru, am declarat eroic.

— Dacă ați vrea să fiți atît de amabili, a spus venerabilul părinte. Între timp eu voi pregăti un registru gol. Mai avem cîteva din 1912, așa că n-o să se vadă că e nou.

— Atunci ne-am înțeles, a zis Rosta. De-acord ?

— De-acord.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, băieți, a rostit venerabilul părinte Meloun.

Am părăsit casa parohială și, în loc să ne ducem să scriem compunerea Kristýnei, ne-am dus să amestecăm cerneluri.

În seara aceea am ajuns cam tîrziu la teatru. Kristýna, deja îmbrăcată în costumul ei rococo, stătea pe coridor, cu fața acoperită de pudră și cu ochii ei feciorelnici mult măriți de niște oribile gene false.

— Cum e, Danny ? și s-a agățat de mine cu privirea. Machánĕ, machiorul, nu credea că genele s-ar putea distinge din sală.

— Bine, am zis. Se vedea că era sincer îngrijorată. Greu de spus dacă din cauza mea sau a spectacolului. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— M-am speriat rău de tot. Şi... poţi să-mi spui despre ce a fost vorba ?

— Mai bine nu. Ascultă, nu mă înţelege greşit, dar cu cît mai puţini...

A dat energic din peruca ei înaltă.

— Înţeleg. Dacă te arestează Gestapoul şi nu ştii nimic, nu poţi să spui nimic.

M-am uitat la ea. Stilul rococo îi venea de minune. Jocul ei mediocru nu va deranja pe nimeni în seara asta, mai ales după ce va fi dansat charlestonul în colivia ei. A spus :

— Mai bine să nu ştiu nimic. Dar, Danny...

— Da ? am răspuns, cu intuiţia bruscă, oribilă a celor ce aveau să urmeze. Imediat mi-a confirmat temerile cele mai rele.

— Danny, acum totul e în regulă ?

— Sigur că da.

— Păi, n-am tren pînă la miezul nopţii... aşa că, dacă vrei, putem merge să ne plimbăm... în pădure.

Dumnezeule, mi-am zis, vrea să mă răsplătească pentru eroismul de care am dat dovadă minţind-o. Şi încă noaptea. Şi în pădure.

— Dă-o-ncolo de compunere, a adăugat doamna rococo. Oricum, pe întuneric n-o să putem vedea nimic, nu-i aşa ?

Dă-o-ncolo de compunere, m-am gîndit cu amărăciune. Ce prost fusesem. De ce trebuise să-i spun că primejdia a trecut ? Venerabilul părinte Meloun ne prevenise întotdeauna că nu merită să minţi.

Kristýna, cu promisiunea unei întîlniri nocturne cu un erou al rezistenţei, a jucat minunat. Nu

numai plecăciunile, coloratele ei piruete micuțe, ci și modul în care își ridica semeț capul și, în rochia din saten roz, executa un întreg ritual delicat cu ceașca de cafea. Întotdeauna se pricepuse la chestii de-astea. Acum însă, chiar cînd recita versurile stîngace ale lui Jarka, dialectul din estul Boemiei îi dispărea din glas și vorbele ei sunau ca un fel de traducere slavă a unui excelent text clasic german. Înflorea sub ochii mei, cu căpșorul ei mic și dulce plin, era clar, de ce avea să se petreacă în pădure, între zece și miezul nopții. Pentru mine însă asemenea gînduri deveniseră de mult condițional trecut, sau cum s-o fi numind ceva ce-ar fi putut să fie și nu mai era.

Eram supărat foc. Aveam un solo în **Sweet Lorraine,** pe care-l prezentaserăm **Regierungskommissar-ului** ca fiind „Chemarea gîștelor sălbatice" și l-am executat așa că semăna cu hărmălaia produsă de niște curcani furioși. Mă înjuram în gînd. Ce-ncurcătură ! Zău că nu merita să minți. Dar ce spusesem nu era oare tipul de minciună pe care venerabilul părinte Meloun îl numea **pia fraus** [1]) ? Și oare acest gen de minciună n-ar trebui să merite? Isuse Cristoase ! De ce nu-i spusesem adevărul ? Poate c-ar fi găsit un alt prilej să scape de acasă. Poate că severul ei tată ar mai fi făcut o criză de sciatică. Nu puteam să-l las pe părintele Meloun singur. N-ar fi fost drept. Scria cam la fel de repede ca bunică-mea, care avea nouăzeci de ani și folosea încă alfabetul gotic. Iar Rosta, singur, n-ar putea să termine treaba pînă dimineață. Isuse Cristoase !

Pe scenă, un grup de fete cu picioarele lungi din clasa întîi și a doua de la școala de balet a Jitkăi

[1]) Minciună pioasă (lat.)

Shalická dansau un cadril şi mă întrebam dacă asta nu era cumva o nouă pedeapsă de la Dumnezeu. Întotdeauna mă pedepseşti, i-am spus încet. Nu mi-am primit niciodată răsplata. Niciodată. Şi cît m-am străduit ! Douăzeci şi una de fete, ba una dintre ele avea şi o dublură. Atîta trudă ! Şi rezultatul ? Ei bine, aveam douăzeci şi două de prietene. Un sărut cînd şi cînd, cîte-o mîngîiere, şi nimic mai mult. Nu e asta o pedeapsă destul de mare ?

Kristýna şi-a făcut intrarea în crinolina ei pe sîrmă, împreună cu Rosta costumat în Mozart şi au purtat conversaţia aceea plină de arhaicele „domnia voastră" şi „alteţă". Rosta a uitat jumătate din replici, aşa că le puteai auzi de două ori — o dată din cuşca sufleorului, versiunea corectă, şi o dată din gura lui Rosta, într-o versiune aproximativă, uşor mutilată. Brusc mi-a venit o idee. Să găsesc pe cineva din orchestră care să-mi ţină locul. Nu la întîlnirea cu Kristýna, firește, la treaba de caligrafie la lumina lunii. Am privit în jur.

Fonda tocmai cînta un menuet care era chiar de Mozart — la urma urmelor, dacă atribuisem „I've Got a Guy" unui Jiří Patoča mitic, ba îi dăduserm şi un titlu ceh, de ce n-am fi inventat un titlu fictiv pentru o compoziţie de Mozart ? Titlul bucăţii, **Papucii contesei pe un iaz de sticlă,** fusese născocit de Čoča Rot, expertul numărul unu în suprarealism de la liceul din Kostelec. Am cercetat cu privirea orchestra. Pe Fonda l-am eliminat. În primul rînd pentru că-şi pierduse un ochi la un meci de hochei în clasa întîi şi, în al doilea, era celebru în şcoală pentru scrisul lui, pe care nici măcar domnul Krouský, profesorul de stenografie, nu-l putea descifra. Lîngă mine, Lexa umezea cu buzele muştiucul clarinetului, dar l-am eliminat şi pe el ; Gestapoul îi arestase deja tatăl, care fusese, înainte

de război, membru al Parlamentului din partea partidului socialist ceh, pe care nemții nu-l puteau suferi, pentru că era partidul președintelui Beneš. Benno, normal, ieșea din competiție, era pe jumătate evreu și avusese parte de destule în ce privea legile Reichului. Mai mult, era practic însurat cu Helena și ar fi însemnat să-mi asum o prea mare răspundere dac-aș fi atras bărbați însurați într-o conspirație.

Fonda a făcut un semn cu capul lui cîrlionțat și am atacat un fel de interludiu nostalgic, compus de el. Benno ținea lîngă trompetă o felie de pîine unsă cu miere artificială. Venca Stern nu intra în discuție pentru același motiv ca și Benno : el chiar era însurat, de fapt n-avusese de ales, căci avea deja un țînc. Jenda Lenoch cînta la saxofon-bas ; îl împrumutaserăm ca să-l înlocuiască pe Jindra, iar Jindra se îmbufnase și nici nu venise să vadă spectacolul. Jindra era întotdeauna cu trei sferturi de ton și trei sferturi de măsură pe de lături, așa că nu-l puteam lăsa să cînte. Jenda Lenoch era un adevărat as, un muzician profesionist care cînta cu Orchestra Miliției Protectoratului, din Hradec, și acum emitea o minunată suită de tonuri pline și prelungi de bas, un fel de canonadă melodică. El însă nu făcea cu-adevărat parte din orchestră. De fapt nu-l cunoșteam deloc, deși era cu siguranță un tip grozav. Tatăl lui era cizmar și un faimos artist beției. Oamenii îl năimeau la înmormîntări, să cînte cîntece de jale la cornul de vînătoare bas deasupra mormintelor prospăt săpate și el le interpreta cu atîta simțire de plîngeau și groparii. Beției sînt aproape întotdeauna buni muzicieni. Jenda semăna cu taică-su în ambele privințe, numai că nu trecuse de școala elementară și numai Dumnezeu știa cum scrie. Corect ? Probabil că nu. Așa că și el

ieșea din competiție. Harýk ? Scotea, ciupind corzile chitarei, un menuet plîngător, metalic, preludiul ultimului menuet din această scenă, cel pe care îl transformaserăm atît de ingenios într-un charleston. Dar uitîndu-mă spre culise, peste gîtul saxofonului, am zărit-o pe Lucie în pantofi de balet, îmbrăcată ca o doamnă rococo și ea, gata să intre din nou în scenă. Ei bine, alt om însurat. Aștia doi erau împreună din clasa a doua, nici mai mult, nici mai puțin. Și Dumnezeu nu-i pedepsea. Numai că doctorul Šmíd, la un examen medical, nu știu cum descoperise că Lucie nu mai era virgină. Aflasem de la Honza Šmíd, care l-a auzit pe taică-su spunîndu-i la telefon tatălui Luciei. Trebuie să se fi simțit groaznic. Ce poți face însă în cazul unei virginități pierdute ? Nimic. Iar Dumnezeu n-o pedepsea pe Lucie, nu-l pedepsea nici pe Harýk, deși era clar că el o deflorase, probabil în clasa a doua. Ciudat fel de justiție.

Kristýna era pe scenă și rostea, cu un fel de accent francez cam de lecția numărul trei :

— Ah, maestre Mozart, să fie oare adevărat că ați compus un nou menuet, numai și numai pentru mine ? Tăcerea care a urmat a fost spartă de vocea tare, atonă a Vaničkovăi, înghesuită în cușca sufleorului.

— Da, e-adevărat, alteță, am compus un menuet... urmată de Rosta, repetînd aidoma prințului dintr-un teatru de păpuși, cu un accent nazal, din răsăritul Cehiei :

— Acesta-i purul adevăr, alteță, v-am compus un menuet cum... cum... iar vocea Vaničkovăi.

— N-a mai fost scris vreun altul...

Brynych ? M-am uitat la fața lui verde, ca de șoricel, acoperită de pistrui și la părul lui care arăta de parcă cineva ar fi vărsat bere peste el. Avea doar

vreun metru cincizeci și un piept ce semăna cu un lighean. Un adevărat Chick Webb, doar că nu era negru, tenul lui părea mai degrabă de clorofilă. Deși era în clasa a șasea (după ce repetase doi ani), nu se bărbierise încă niciodată. Nu avea de ce. Strîngea piulițele-fluture de la tobă și era clar că asta-i cerea cam tot atîta efort cît mi-ar fi cerut mie să-i iau locul lui Breithart, cel ce colinda școlile îndoind șine de cale ferată. Apoi Brynych a început să lovească în tobe, pianissimo, și noi am continuat, în crescendo, pînă la sfîrșit. Fusese scutit de gimnastică în toți anii, pe bune, nu ca mine, care încercasem să-l duc pe doctorul Šmíd, în clasa a treia, cu niște pilule pe care mi le dăduse Čoča Rot, în schimbul unui exemplar aproape întreg din **Femei la plural.** Pilulele mai că mi-au provocat un astm autentic. Brynych era cu-adevărat bolnav. Mama spunea mereu că dacă sufli peste el... pauză, Benno cînta sincopat în susul gamei, cu tonul acela aspru al său și am trecut la Charleston, dacă **Regierungskommissar**-ul credea că ăsta era un **Ländler,** înseamnă că avem mai mult noroc decît meritam... așa că nu-l puteam avea nici pe Brynych pe conștiință.

Rosta scăpase de trac și-și rostise practic aproape toate replicile, iar acum dansa dinspre spinetă spre doamna rococo, aruncînd iute picioarele în sus și în jos. Ei bine, mi-am spus cu amărăciune, se pare că n-am rămas decît eu. Puțin probabil să găsesc un înlocuitor. Există oare dreptate pe lumea asta ? Tu, Doamne, știi că mi-e frică de Tine și profiți. Știi că n-o fac decît de teamă că, dacă n-aș face-o, vei născoci pentru mine o soartă și mai crudă.

Doamna rococo și-a ridicat fusta și picioarele albe au început să arunce fulgere în interiorul co-

liviei negre și să salte înainte și înapoi, în ritmul charlestonului. Era la fel de agilă ca și maestrul Mozart, dar mult mai drăguță. Dumdedum, dumdedum, dumdedumdedumdedum — cîntam charlestonul acesta la Kostelec ca o orchestră de dixieland din Chicago, Kristýna Nedoložilová și Wolfgang Amadeus Mozart săreau în sus de pe scîndurile scenei, sau poate că nici nu le atingeau. Cît eram de prost. De ce nu-i spusesem că încă n-am scos-o la capăt și că, după spectacol, trebuie să plec să mai fac cîteva acte de eroism și de-aia nu pot merge cu ea în pădure, să-i scriu compunerea? Culmea e că ăsta ar fi fost purul adevăr, nu o minciună, nici măcar o **pia fraus.** Să-i spun acum. Presupun că nu m-ar crede. Ar gîndi, că, probabil, în spatele chestiei ăsteia se află una din cele douăzeci și două de fete, dacă era bine informată — și bănuiesc că era, pentru că dacă o fată se străduiește să obțină informații, de obicei le capătă cu vîrf și îndesat. Chiar că eram un mare prost.

Ei bine, n-avea rost să mai încerc ceva. Picioarele albe dansau la rampă, chiar deasupra capului meu. Puteam vedea jartierele negre cu trandafiraşi roșii și pentru o fracțiune de secundă am zărit ceva albastru deschis, dar poate că mi s-a părut. **Pia** sau nu, mințisem degeaba, căci aș fi putut să-i spun purul adevăr sau măcar aproape purul adevăr. Mă copleși o tristeţe amară. Kristýna dansa înapoi spre centrul scenei, jartierele dispărură și din nou nu vedeam decît picioarele ei feciorelnice în colivia lor de sîrmă. Am suflat atît de tare în saxofon, că a scos un sunet scrîșnit, Fonda mi-a aruncat o privire supărată și iată-mă în rahat pînă-n gît, da, tot eu, și nu aveam ce face ca să ies din el. Poate că toate pedepsele astea divine vor avea asupra mea măcar un efect moralizator. Pînă una-

alta însă debordam de dorința de a păcătui. Kristýna era cea de-a douăzeci și doua încercare — a douăzeci și treia, dacă le număram pe amîndouă surorile Weber din Linz.

Ceasul de lemn, cu fața lui ca un soare stilizat, ticăia și bătea la fiecare sfert de oră, mie însă mi se părea că o face din cinci în cinci minute. Rosta și cu mine scriam și zgîriam hîrtia, cu o droaie de peniță uzate în jurul nostru pe podea, iar vocea blîndă a venerabilului părinte Meloun ne dicta din registrul parohiei, acompaniată de cîntecul gutural al acelui stupid ceas cu cuc din Pădurea Neagră : **domnul Alois Čepelka, funcționar și domnișoara Eliška Kudelková, învățătoare, amîndoi din Kostelec. La cincisprezece septembrie, o mie nouă sute treizeci și șapte.** Rosta și cu mine ne schimbam ori de cîte ori se schimba scrisul din registrul original. Din fericire nu erau decît două scrisuri : părintele Jezdlec, parohul, pe care nemții îl băgaseră la pîrnaie fiindcă spusese la cafeneaua Beránek un banc despre **Reichsmarchall**-ul Goering și capelanul, părintele Blahník, care ținuse de sfîntul Václav o predică în care **Regierungskommissar**-ul descoperise aluzii ostile Reichului. Și spre deosebire de textul revistei lui Jarka, aluziile ostile existau cu-adevărat și Lukič, un turnător de la noi, își luase notițe în timpul predicii și mai pusese și de la el cîteva aluzii ostile, ca să fie de ajuns. Acum venerabilul părinte Meloun rămăsese singur în casa parohială, așa că măcar nu va mai fi altcineva implicat. Vocea lui blajină intona în continuare : **Domnul Rudolf Mrkvička, maistru tîmplar, din Kostelec și domnișoara Anna Machová, muncitoare la fabrica din Provdov. În zece februarie, o mie nouă sute treizeci și opt.** Părintele Blahník și parohul scriau cu rîndul în registru, cu o asemenea

regularitate, de ziceai că sînt în schimburi de lucru. O lună capelanul înscria cununiile și parohul botezurile, după care se schimbau. **Domnul Jindřich Lederer, om de afaceri, și domnișoara Ružena Skočdopolová, casnică, amîndoi din Kostelec,** am scris. Încă un așa-numit nearian, Jindra Lederer, și Ružena Skočdopolová, „casnică". Corect, presupun. Cu greu ar fi putut capelanul să treacă în registru „prostituată". Se zice că tatăl lui Jindra l-a dezmoștenit și l-a blestemat cu fervoarea unui Moise, dar cînd ochii i s-au oprit pe Ružena, blestemul i-a murit pe buze și prin oraș circula gluma că în locul firmei **Jindřich Lederer și Fiul** de deasupra magazinului său de textile pusese alta, **Jindřich Lederer și Fratele.** Acum, evident, Ružena era cu adevărat casnică și cu legile astea de la Nürenberg și altele la fel părea că, la urma urmelor, această alianță fusese în avantajul lui Jindra, deși bietului său tată nu-i fusese de nici un ajutor. Ružena era o soție model, cel puțin așa se spunea — se zice că așa sînt prostituatele măritate — și se pare că lua în serios partea cu „la bine și la rău", căci deși Jindra nu mai avea magazinul de textile, pe Ružena tot o mai avea. În alt sens, însă, lucrurile stăteau mai rău. Avuseseră doi copii, unul cu părul roșu și unul blond, deși amîndoi părinții aveau părul castaniu închis. Tatăl — tatăl lui Jindra, vreau să spun — avea părul roșu, dar nimeni din Kostelec nu știa cine putea să fie blondul. Poate că unul din **Herren volk** [1]).

Ceasul bătu din nou. Patru și jumătate. Kristýna doarme probabil de mai multe ore. Cred că s-a supărat rău. Mă întrebam cine s-o fi dus în pădure cu ea. Probabil Lexa — era la fel de maes-

[1]) Poporul de stăpîni (germ.)

tru ca și mine la chestii de-astea, numai că el avea mai mult succes. E foarte posibil ca, dacă doctorul Šmíd va cere un consult medical săptămîna viitoare, pentru fetele de la liceul din Mýto, Kristýna s-o pățească. Dumnezeule ! Isuse Cristoase !

Rosta mi-a luat locul și m-am așezat la un birouaș. Alături într-un fel de nișă făcută între cărțile de rugăciuni și alte obiecte de cult, se aflau două sticle cu etichete „Vin pentru împărtășanie. Calitate de lux", una goală și una pe jumătate plină. Venerabilul părinte le deschisese pentru noi, ca un întăritor, spusese. La ora aia spiritul împărtășaniei mi se urcase la cap. Alt păcat. Desfrîu, minciună și acum lipsă de cumpătare. Nu era de mirare că nu-mi reușea niciodată nimic. Dacă Kristýna se dusese înpădure cu Lexa, cu siguranță își pierduse virginitatea. Noaptea, e lucru sigur. Ziua, Kristýna ar fi putut să se apere, asta în cazul că voia s-o facă — din felul în care vorbea, nu prea părea c-ar opune prea multă rezistență. Iar eu aici mă îmbătam, ca un prost, în loc să cad pradă unui păcat măcar plăcut. Mai mult, cu siguranță că vinul nu era de lux : îmi și închipuiam ce mahmureală o să am a doua zi dimineață.

Rosta a rupt în două penița de la toc și i-am luat locul. **Locotenentul Otakar Hejna din Praga, ofițer, și domnișoara Ludmila Vavrušková, studentă la medicină din Kostelec. În douăzeci septembrie o mie nouă sute treizeci și opt.** Alt mariaj făcut în pripă. Nu ca al lui Venca Štern, care fusese silit s-o facă. Ludmila n-o pățise nici atunci și nici după aceea. Se căsătoriseră din cauza mobilizării de la München și de îndată ce fusese demobilizat, Otakar Hejna fugise în Franța. Urma ca ea să se ducă după el, dar se tăiase la un deget la disecție, făcuse septicemie și zăcuse zece luni în

spital, timp în care nemții ne luaseră sub aripa lor, iar locotenentul Jejna murise în Africa, pe cînd învăța să piloteze un avion cu care nu era obișnuit. Asta numesc eu ghinion. Nici măcar nu era văduvă de erou. Mort la antrenament. Mai mult decît atît, naziștii închiseseră facultățile și Lída lucra ca infirmieră. Nu umbla cu nimeni. Dumnezeu știe de ce. Poate că nu credea, poate credea că locotenentul Hena răspîndise vestea morții lui ca ea să nu sufere că are un soț în forțele inamice. Dumnezeu știe. El știe totul — despotul.

Rosta trase o dușcă zdravănă de vin și se uită la tabloul unui martir jupuit de viu. Bietul om era gata belit pînă la brîu și roșu ca un homar fiert. De la brîu în jos era cam galben, dar pe chip avea încă întipărită o expresie de devoțiune, de parcă nu și-ar fi dat seama ce se petrece cu el. Torționarii lui, pe de altă parte, erau înnebuniți de furie, cum îmi închipui că era și firesc, odată ce tortura nu avea efectul dorit. Fiecare chip era pictat altfel și arăta destul de realist, de parcă pictorul ar fi folosit oameni reali ca modele, poate că oameni împotriva cărora avea el un dinte. Rosta examina atent tabloul. Poate că-l inspira. Poate că va picta curînd un tablou înfățișîndu-se pe sine cu un chip ca al lui Karel Hynek Mácha [1], scriind o compunere și înconjurat de toți cei patru profesori de cehă, scrîșnind din dinți. **Domnul Přemysl Janek, industriaș, și domnișoara Renata Müllerová, profesoară de pian, amîndoi din Kostelec.** Ceasul tuși de cinci ori, venerabilul părinte Meloun luă o figură foarte jenată și spuse :

[1]) Karel Hynek Macha — celebru poet romantic ceh, 1810—1836.

— Mă tem, băieți, că va trebui să-mi umezesc și eu puțin gîtlejul. Mi s-a uscat de tot. Pitterman, fii atît de drăguț.... Pitterman a înțeles pe loc și a turnat vin într-un vas în care venerabilul părinte Meloun ținea probabil sfîntul maslu sau cam așa ceva, și venerabilul părinte și-a înmuiat gîtul și pe urmă a dictat mai departe : **Domnul Martin Vosolsobe, morar, și domnișoara...**

Am terminat totuși de copiat registrul, am mai băut puțin vin de împărtășanie și la șase și jumătate totul era gata. Seara trecută le spusesem părinților mei că mergem la familia Mánes, să sărbătorim premiera. Așa că totul era în ordine. Privit fără prea multă atenție, registrul părea destul de autentic. Evident că dacă îl examinai mai cu grijă...

Din fericire, Serviciul Gestapo-ului din Hradec avea probabil alte cazuri mai interesante ; au trimis un bețivan, cu jumătate de cap zburată de o grenadă.

— Vinul de împărtășanie ne-a salvat, băieți, ne-a spus după aceea venerabilul părinte Meloun. La început nu știam dacă să-i ofer un pahar sau nu. Nu că aș fi zgîrcit, dar tinerii n-ar trebui să bea. Vinul e făcut să te încălzească la bătrînețe. Pe urmă însă mi-am zis : cazul ăsta este o excepție și va servi unui scop pe placul Domnului. Și vedeți, Domnul a făcut ca tocmai acest vin de împărtășanie...

Pe scurt, sticla care nu fusese deschisă pînă la șase și un sfert stătea uitată pe masă, cînd sosise bărbatul cu jumătate de cap artificial. O observă de cum intră în biroul parohial și se gîndi că e o mică surpriză pregătită pentru el, drept mită. Nici

nu aşteptase să fie poftit şi pînă să se apuce să controleze registrul, venerabilul părinte Meloun fusese silit să mai deschidă o sticlă. Cînd terminaseră de verificat registrul, trebuie să împacheteze mai multe, ca mită. În momentul acela bărbatul de la **geheime Staatspolizei** era atît de beat, că-i jura părintelui Meloun că era, de fapt, un bun catolic şi un bun creştin şi se alăturase naziştilor numai fiindcă avea în grijă o nevastă şi doisprezece copii şi că Gestapoul îl luase curier, atunci cînd rămăsese fără jumătate de cap în campania din Polonia. Aşa că, privind lucrurile retrospectiv, munca noastră fusese, mai mult sau mai puţin, degeaba ; nişte vin de împărtăşanie de lux ar fi aranjat oricum lucrurile. Ciudate sînt căile Domnului. Numai Dumnezeu ştie dacă nu pusese totul la cale doar ca să mă pedepsească din nou. Iar Rachel Marie Sommernitzová era la fel de în siguranţă ca şi Jindra Lederer, în măsura în care ceva sau cineva putea fi în siguranţă în Protectoratul Boemiei şi al Moraviei.

Mă cuprinsese tristeţea — asemănătoare tristeţii care, presupun, cuprindea **omne animal** [1], dar cu atît mai mare în cazul meu, pentru că nu se putea aplica întreaga frază. Vedeam incontinuu în faţa ochilor picioarele Kristýnei în ciorapi albi, dansînd charleston în interiorul coliviei de sîrmă şi-i puteam auzi vocea... **şi o dăm naibii de compunere. Oricum pe întuneric nu se vede nimic, nu?**

Era ora unu. Tata se întinsese pe canapea să tragă un pui de somn şi mama strîngea masa. M-am ridicat şi m-am dus după ea în bucătărie.

[1]) Orice animal (lat.)

— Astă seară mă întorc tîrziu, mami. Mă duc la Mýto cu băieții.

— La Mýto, Danny ? De ce ?

— Avem un aranjament, am improvizat. Liceul de acolo vrea să prezinte și el o revistă, nu are orchestră, așa că mergem să aranjăm lucrurile.

— Atunci du-te neapărat, a spus mama. Spectacolul a fost foarte frumos, Danny. Iar fata care-o juca pe contesă — rolul îi venea de minune. Nu-i și ea tot din Mýto ?

— Ba da, am răspuns. O să joace rolul principal și în revista lor.

— E foarte talentată, a zis mama, asta se vede imediat. Și drăguță. O cunoști, Danny ?

— Puțin. Nu-mi prea place.

— Cum se poate, Danny ? O fată atît de drăguță să nu-ți placă tocmai ție ?

— Are picioarele strîmbe, am spus. Kristýna avea, într-adevăr, picioarele ușor strîmbe, dar puțin de tot și asta le făcea să fie și mai frumoase. O deviere diabolică de la convențiile frumosului, cum spusese cîndva Poe sau poate altcineva.

— Cred că glumești, Danny. Are picioare de gazelă. Mama s-a uitat la mine, clipind din ochi. Nu cumva ea nu te prea place ?

— Nu mă place ? am spus, mușcînd momeala, pe urmă însă mi-am revenit și am admis și această foarte probabilă posibilitate. S-ar putea. N-am întrebat-o.

— Păi întreab-o de ce n-ai întrebat-o, dacă tot te duci la Mýto. Pentru orice eventualitate, a spus mama.

Probabil că și ea era bine informată în privința mea.

Autobuzul a oprit la Mýto la ora trei, exact în faţa primăriei, o clădire în stil baroc, cu o faţadă cu arce aurite şi acoperită cu stucaturi cafenii-aurii, cu ornamente de culoarea untului. Era luminată de un soare ce ardea ca vara, astfel că, atunci cînd am coborît din autobuz, ferestrele păreau în flăcări şi aruncau reflecţii strălucitoare asupra bisericii baroce aflate de partea cealaltă a pieţii, trandafirie toată şi cu un cadran solar pe faţadă, care tocmai arăta ora patru, pentru că soarele nu putea fi reajustat conform economiei de zi-lumină a Reichului. Între biserică şi primărie se înălţa o coloană a Fecioarei Maria şi o rază de lumină de la una dintre ferestre cădea drept pe Fecioară şi pe ciorchinii aurii de struguri ce se încolăceau în jurul coloanei. La baza ei, îngerul Domnului anunţa imaculata concepţiune. Era evident că Fecioara tocmai concepuse, căci în locul în care, dacă ar fi fost altcineva, ar fi avut sîni, se afla o inimă-foetus, modelată în relief şi acoperită cu frunze proaspete aurii, şi trei raze aurii porneau din mîna îngerului drept spre inima ei. aripile îngerului tot aurii erau. Nici o îndoială că Mýto era un oraş foarte, foarte pios.

M-am aşezat pe o bancă să-mi orînduiesc gîndurile, căci în autobuz nu fusese în stare să mă concentrez. Nici nu începusem bine, că se şi dovedi inutil. De după colţ apăru Kristýna, în rochia cu pere. Sub braţ ţinea un dosar negru, pe care scria „Muzică" şi tocmai trecea pe lîngă biserica trandafirie, cu picioarele ei lungi fără ciorapi. Nu le avea deloc strîmbe. Altă minciună a mea.

Mi-am dat, încîntat, seama că această apariţie la tanc a Kristýnei nu era un accident, ci mai probabil providenţa însăşi : în sfîrşit, Dumnezeu se pregătea să mă răsplătească. Poate comisesem în

parte păcatul preacurviei, spusesem cîteva minciunele și cam băusem. Dar noaptea petrecută aplecat deasupra registrului parohiei ar trebui clasificată drept o faptă bună, chiar dacă nu fusese înfăptuită în bucurie și de bunăvoie, așa cum se cade în cazul faptelor bune. Oricum, Domnul mi-o trimitea direct în brațe pe această frumoasă fecioară.

M-am ridicat și Kristýna m-a văzut. S-a oprit, dinții ei albi au strălucit într-un zîmbet, apoi și-a revenit și și-a luat o mutră înțepată.

— Bună, Kristýna, am salutat-o.

— Bună, a răspuns sec.

— Ești supărată ?

— Eu ? De ce aș fi ?

— Fiindcă n-am venit seara trecută.

— Bănuiesc că n-ai putut, nu-i așa ? a spus și pe urmă, cam nesigur, a continuat : Bănuiesc c-a trebuit să scoți pe cineva din belea. Vreo altă fată.

Exact de ce mă temusem. Dar nu părea prea sigură pe ea. După cîte știa, s-ar fi putut să fiu, de fapt, un erou, și de aceea nu voia să se poarte prea rău.

— Ai perfectă dreptate, n-am putut, am răspuns pe un ton care arăta că eram cam enervat de atitudinea ei.

— Dar ai spus că totul e în ordine. Așa ai spus înainte de spectacol, nu ?

— Am spus, numai că pe urmă au apărut niște complicații. Brusc mi-a venit o inspirație. Lui Köhl nu i-a plăcut charlestonul tău. Îl convinseserăm că în scena aia o să dansezi Ländler și, în ciuda prostiei lui, a observat că nu era ce ziseserăm noi c-o să fie.

— Pe toți dracii ! a spus Kristýna. Era o expresie la modă printre fete în momentul acela, c

luaseră dintr-o carte pe care o citeau toate. O foloseam și eu.

Ne-a trebuit toată noaptea ca să-l convingem. Printre altele, zicea că dansul tău e imoral.

— Dumnezeule! a strigat Kristýna, pălind. Vrei să spui că o să dea toată vina pe mine?

— Nu-ți face griji. N-am putut să-l convingem că n-are dreptate, dar, ca toți nemții, poate fi cumpărat. Dóda Lehm a adus niște coniac. În zilele noastre coniacul e un fel de valută forte.

— Și n-o să avem necazuri?

— Nu acum. S-a mușamalizat totul.

Brusc mi-am dat, îngrozit, seama că iar mințeam. Dar, dragă Doamne, nu era decît o nouă **pia fraus,** deși, dacă mă gîndeam bine, nu era prea **pia.** Tot ce-mi doream era ca Kristýna să meargă cu mine la plimbare. Știu că n-ar fi trebuit să mint, dar am fost silit s-o fac; ispita era mai mare și mai puternică decît mine. Probabil că făcusem un pact cu diavolul sau cam așa ceva înainte să apară surorile Weber.

— Taică-tu mai e în criză de sciatică? am întrebat, plin de speranță.

— Nu, a răspuns Kristýna. I-a trecut.

— Și tu unde te duceai?

— La lecția de pian. A aruncat o privire spre cadranul solar. Dumnezeule, trebuia să fiu deja acolo.

— De ce nu chiulești?

— Grozavă idee. Și tatii ce-i spun?

— Spune-i că ți s-a făcut rău. Spune-i c-ai leșinat în parc.

— O să creadă mai mult de-o groază, a zis, dar mi-am dat seama că întrebarea nu mai era „dacă", ci doar „cum".

— De-acord, n-ai leşinat, te-ai simţit brusc foarte slăbită sau cam aşa ceva. Mizează şi tu pe faptul că eşti fată. Taică-tu n-o să întrebe chestii de-astea.

— Ce fel de chestii ?

— Ştii tu, chestii femeieşti.

Kristýna a înţeles şi s-a înroşit ca un bujor.

— Nu ştiu, a spus, eu... oricum n-am mai mult de o oră. La patru şi un sfert cel tîrziu trebuie să fiu acasă. Tata mă ajută să-mi fac lecţia la mate.

— O să fii, am spus cu bravură, deşi ştiam că într-o oră nu se puteau face prea multe. Sau se puteau, dar sigur nu de către mine. Nu într-o oră. O să fii. Ne ducem şi ne aşezăm undeva în pădure, şi am arătat cu capul spre sud, unde se zărea un petec de pădure, la capătul unei străzi scurte.

Kristýna a privit nehotărîtă la cadranul solar şi apoi la casa de lîngă primărie.

— Kristýna ! M-am bucurat atît de mult că o să te văd ! am spus, cu toată convingerea. Sînt sigur că poţi înţelege de ce n-am apărut aseară. O chestie serioasă. Şi acum am venit tot drumul pînă aici, cu autobuzul, aşa că vezi ce mult vreau să fiu cu tine, chiar şi numai pentru o oră.

Argumentul meu patriotic îi dădu şi ei curaj.

— Bine, să mergem, a spus.

Am trecut repede pe lîngă casa cu o firmă la uşă, pe care scria, „J. K. Hejda, maestru de cor. Pian-vioară-armoniu", şi în trei minute şedeam pe o bancă în pădure.

De fapt nu era decît o pădurice, chiar în spatele oraşului, mărginită într-o parte de un cimitir. Adevărata pădure era mai departe, dar ne-ar fi trebuit cel puţin un sfert de oră ca să ajungem acolo şi dacă adăugai sfertul de oră pînă înapoi acasă, ne-ar mai fi rămas vreo cincisprezece mi-

nute. Nici măcar Lexa n-ar fi putut face nimic în cincisprezece minute.

Am simțit o împunsătură de gelozie.

— Ce-ai făcut aseară, după spectacol ? am întrebat, pe un ton acuzator.

Și-a îndreptat ochii feciorelnici spre mine, apoi însă și-a mutat, nervoasă, privirea în altă parte și, pînă la urmă, a oprit-o pe turnul bisericii.

— M-am dus la familia Dresler cu fetele, a zis inocent, și am simțit că spune adevărul. Pe urmă m-a condus domnul Dresler la gară.

Atunci Lexa ce făcuse ? Poate ieșise cu altă fată. În spectacol jucau cele mai drăguțe fete din liceu, plus două eleve de la academia comercială, s-ar putea ca Lexa să fi ieșit cu vreuna dintre ele.

— Eu m-am gîndit la tine, am spus.

— Cînd erai cu Köhl ? a întrebat cu îndoială în glas, dar îndoiala i-a fost de scurtă durată. Ce-a zis despre mine ? Că dansul meu e imoral ?

— Asta a fost mai tîrziu. La început ne-a spus c-am stricat dansul popular german, **Ländler**-ul. Apoi a apărut Dóda Lehm cu coniacul și, ca să nu pară că cedează prea ușor, a spus că dansul tău ora cît se poate de imoral.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Pretindea că ți se vedeau jartierele.

— Vorbești serios ?

— Avea dreptate, se vedeau.

— Nu, adică a spus cu-adevărat că era imoral... și ești sigur că se vedeau... ?

— Da, se vedeau. Zău.

— Păi tocmai de-aia sînt făcute, a spus Kristýna, și a adăugat cu naivitate : altfel de ce ar mai avea trandafiri pe ele ?

— Eu le-am văzut foarte clar, am zis malițios.

— Zău ? Ei şi ? Le-ai văzut şi gata. Mare scofală !

— Am văzut mai mult decît atît, am spus şi mai maliţios. Nu uita că mă uitam din fosa orchestrei.

Kristýna s-a înroşit din nou ca un bujor.

— Eşti dezgustător. Numai la prostii ţi-e gîndul. Nu-mi place deloc.

— N-aveam ce face, am spus. Trebuia să mă uit pe scenă, ca să nu-mi ratez intrările şi nu-i vina mea că femeile poartă fuste.

— Ascultă, ştii ce ? Cred că mă duc totuşi la lecţia de pian, a zis, fără să se ridice.

— Nu te duce, am rugat-o, aşezîndu-mă mai aproape de ea şi trecîndu-mi braţul după umerii ei, pe spătarul băncii.

— Lasă-mă în pace !

— Kristýna, dă-mi voie să-ţi spun că a fost un moment acolo, cu Köhl, cînd m-am speriat rău de tot. Şi ştii la ce mă gîndeam atunci ?

— Nu.

— La tine. La gura ta. Ai o gură atît de frumoasă.

— Nu mai spune chestia asta. Vorbeşti şi tu, aşa.

— Nu, nu-i adevărat. Dă-mi un sărut, Kristýna, am zis. Trebuia să trec direct la obiect, căci aruncasem o privire la ceas, în spatele capului ei, şi văzusem că nu aveam timp de pierdut cu obişnuitul meu atac prin învăluire.

— Nu sărut pe oricine.

— Eu sînt „oricine", Kristýna ?

— Da, a spus, privindu-mă cu ochii ei tineri, plini de ispită. Sau poate că nu eşti, a adăugat.

I-am prins umărul pe la spate, cu mîna stîngă, iar celălalt braţ mi l-am petrecut peste ea, prin

față. Ochii feciorelnici s-au închis și buzele feciorelnice s-au depărtat.

Mi-am apropiat gura de a ei.

— Kristýna ! a strigat cineva în spatele nostru.

Dumnezeule ! mi-am zis.

Kristýna a sărit ca arsă. Dosarul a căzut și s-a desfăcut, partiturile împrăștiindu-se pe jos. Un bărbat voinic, roșu și el ca un bujor, s-a îndreptat cu agilitate spre bancă și a apucat-o brutal de braț.

— Tată, nu m-am simțit...

— Vorbim noi acasă, a spus tatăl, folosind o frază tip și apoi s-a întors spre mine. Iar tu șterge-o de-aici, huliganule. O să raportez la școală.

— N-aveți decît, am spus cu insolență și furie. Oricum nu aveți nimic de raportat.

— Consideră-te norocos, golan mizerabil ce ești.

Domnul Nedoložil a prins-o pe Kristýna cu brutalitate și a început s-o tragă după el.

— Stai, tată ! Partiturile mele !

Bărbatul cel solid a observat furios partiturile împrăștiate pe potecă.

— Ridică-le.

Am sărit iute și am început s-o ajut.

— Să nu cumva să pui mîna pe ele ! a răcnit domnul Nedoložil și m-a împins cu atîta forță, că am căzut.

— Unde vă credeți ? am întrebat. În imperiul austro-ungar ?

— Ține-ți gura ! a răspuns Kristýna, a terminat de adunat partiturile și taică-su a tîrît-o pe cărare, afară din pădurice. A mai reușit să-mi arunce o privire tristă, feciorelnică, cu ochii plini de lacrimi, după care au dispărut și ea și autoritarul ei tată.

Biata Kristýna, cu un tată atît de medieval. M-am adunat de pe jos și m-am așezat înapoi pe bancă, căci următorul autobuz pleca abia la cinci.

Pentru ce anume mă pedepsești, Doamne ? De ce ai mai făcut fetele, dacă un bun catolic n-are voie nici să pună mîna pe ele ? Să fi fost oare asta pedeapsa pentru minciuna pe care o spusesem despre Köhl ? Nu puteam cu nici un chip să-i spun motivul pentru care nu venisem aseară. Era fată, nu ? Ar fi fost tentată să trăncănească. Cel puțin așa se spune despre fete. Nu puteam s-o duc într-o asemenea ispită. Dumnezeule — ce fel de Dumnezeu ești Tu ? Înțeleg că oamenii trebuie tratați cu strictețe, dar nu cumva mergi prea departe ? În cazul meu, vreau să spun. La urma urmelor, n-am făcut cine știe ce.

De facto, n-am făcut absolut nimic, m-am corectat cu amărăciune. Nimicuța. Nu cu Kristýna. Nici măcar nu dansasem cu ea charleston. Turla trandafirie a bisericii din Mýto mă privea de după arbuștii verzi de la marginea pădurii. Sub streșinile cupolei roșii ca o ceapă gungureau porumbeii. Ei pot s-o facă, m-am gîndit. Ei pot s-o facă, Doamne, și nu-s decît niște biete animale. Ce fel de dreptate mai e și asta ?

Fantasticul anotimp culminează :

VEDERE DÎN TURN

Și el îți va picta trupul
(A te picta înseamnă a te iubi)
Și spre vizuina lui te va ispiti...

Josef Krátký, a 7-a b

De data asta, planul era sigur. Iată cum îl concepuserăm : Zdeněk Pivonka se dusese să-şi viziteze părinţii la Praga, căci primise o telegramă cum că mama lui e bolnavă. Odată, de mult, Irena îi promisese lui Rosta c-o să-i pozeze pentru un portret şi cum orice fată din Kostelec voia ca Rosta să-i picteze portretul, cu siguranţă că Irena nu va ezita să profite de absenţa lui Zdeněk şi să vină la cabana din pădure, pe care Rosta o folosea ca atelier de pictură. Rosta dosea întotdeauna schiţele de portret şi nu le spunea niciodată fetelor de ce, dar cum le dădea întotdeauna gratis un portret în culori ţipătoare, nici una nu ceruse vreodată să vadă şi schiţele.

Conform planului, în ziua aceea eu trebuia să mă duc la plimbare prin pădure, nefericit datorită dragostei mele neîmpărtăşite şi să nimeresc la cabana lui Pitterman imediat după prînz. Rosta urma să spună că nu are nevoie de Irena pentru o oră sau două, întrucît, în interesul terminării portretului, era mai bine dacă modelul nu era de faţă, să-i distragă atenţia. Rosta le spunea adesea fetelor că el e un expresionist, ceea ce însemna că-şi proiectează stările interioare de spirit, evocate de ele, în redarea chipurilor lor. Nu depindea apoi decît de mine să exploatez această pauză de două ore, în timp ce Rosta îşi proiecta starea de spirit în portretul Irenei. Căzuserăm amîndoi de acord că ar fi cel mai nimerit s-o invit la o plimbare în pădure, apoi să urc cu ea la stînci şi aşa mai de-

parte, pînă unde o să mă lase. Între timp, Rosta o s-o şteargă la Kostelec, lăsînd un bilet de scuze la cabană, aşa că atunci cînd o voi aduce pe Irena înapoi, într-o dispoziţie favorabilă mie, nu vom găsi decît biletul lui şi portretul neterminat. După aceea nu ar fi depins decît de mine cît de mult ar fi rămas Irena la cabană. Pentru orice eventualitate, Rosta urma să schimbe aşternutul de pe canapea.

Era un plan grozav, cea mai elegantă dintre toate intrigile pe care Rosta şi cu mine le urzisem vreodată. În majoritatea cazurilor nu prea ne reuşiseră, de data asta însă succesul era garantat.

Aşadar la unu şi un sfert, cu o expresie teribil de chinuită pe chip, am intrat în cabană şi m-am prefăcut plăcut surprins.

— Bună! Ce grozav. Nu mă aşteptam să te găsesc aici. Vă deranjez ?

— Deloc, a spus Rosta, exact cum plănuiserăm. De data asta nu-şi uitase replica.

Irena mi-a aruncat o privire încărcată de bănuială şi eu am început să mă întreb dacă, la urma urmelor, planul era chiar atît de sigur. Coarda de pe umărul meu şi bocancii de alpinist nu păreau prea potriviţi a hoinări, bolnav de iubire, prin pădure.

— Ce cauţi aici ? a întrebat Irena.

— Nimic anume, am zis pe un ton liric. Eram nefericit, înţelegi ce vreau să spun, Irena ? Aşa că mi-am propus să fac o plimbare pînă la stînci...

Scenariul se oprea aici. De acum încolo se va desfăşura ca o partidă de şah, cu un număr de răspunsuri posibile la orice-ar fi putut să spună Irena.

Numai că nu prevăzuserăm deloc ce anume a spus :

— Atunci de ce nu te plimbi ? Du-te și plimbă-te.

— Am obosit, am răspuns. Și dacă nu-l deranjez pe maestru...

— Mă deranjezi pe mine.

— De ce, Irena ?

— Mă simt prost, a spus Irena. Nu pot să fiu naturală.

— De ce să te simți prost ? a întrebat Rosta. Doar nu pozezi nud.

Irena, deșteaptă, s-a făcut că nu aude.

— Mă enervează, asta-i tot. Fă-l să plece. Cît e aici, nu pot păstra o expresie naturală.

— Nu văd nimic nenatural în expresia ta, a replicat Rosta. Ochii, ce-i drept, par puțin cam prea larg deschiși, de parcă ar avea pleoapele paralizate, dar așa sînt întotdeauna.

— Ce vrei să spui ? Am ochii mari, asta-i tot.

— Poate că încerci să-i faci să pară și mai mari, a răspuns Rosta. Ascultă, oricum nu mai am nevoie de tine. Am făcut destule schițe și nu-mi rămîne decît să termin portretul și să proiectez în el stările de spirit pe care mi le evoci.

— Deci nu mai e nevoie să pozez ?

— Nu.

— Atunci o să mă uit la tine cum îți proiectezi stările de spirit.

— Nu se poate.

— De ce nu ?

— Pentru că dacă te uiți la mine, nu pot proiecta nimic. M-ar enerva cum te enervează și pe tine. N-aș mai avea nici o stare de spirit, dacă tu te-ai uita peste umărul meu.

Era limpede că Irena nu-l prea credea.

— Du-te și plimbă-te, a spus Rosta, conform planului. Întoarce-te peste vreo două ore și portretul va fi gata.

— Zău ? a zis Irena. Îmi dădeam seama după voce că pregătește o figură. Cu stări de spirit cu tot?

— Cu tot, a răspuns Rosta. Inclusiv semnul pe care îl ai sub guler.

— N-am nici un semn, a replicat ea definitiv, dar și-a dus oricum mîna la guler. Foarte bine, a continuat, mă duc acasă și mă întorc la patru.

— Nu merită, a zis Rosta, încercînd să salveze planul.

— Ba merită. Pînă acasă, la vale, fac douăzeci de minute, iar înapoi jumătate de oră. Între timp pot să-mi aranjez și o întîlnire.

— Cu cine ? a întrebat Rosta.

— Cu Zdeněk, bineînțeles.

— Credeam c-a plecat la Praga.

— De unde știi ? a întrebat. Era în stare să facă legătura.

— De unde ? a repetat Rosta și a rămas o clipă pe gînduri. Rareori era capabil să dea o replică promptă în asemenea situații.

— Așa zicea sora ta Alena, am răspuns, sărindu-i în ajutor. Chestia asta însă n-a servit deloc cauzei mele.

— Așadar știi și tu. Irena și-a îndreptat ochii ei mari, cum atît de corect îi descrisese, spre mine. Erau căprui, cu picături mici de miere în irișI.

— Păi... sora ta Alena...

— Așadar știi și tu ?

— Păi da, sora ta A...

— Știu că sora mea Alena v-a zis. Eu nu spun decît că e foarte interesant.

— Pe mine nu mă interesează, am răspuns.

— Dar mă interesează pe mine.

— Puțin îmi pasă că Zdeněk e la Praga, sau pe unde o fi.

— Și mie la fel. Ce mă interesează e că tu ești aici. De cînd te-ai apucat de hoinărit singur prin pădure, băiețaș ?

— S-a ridicat. Purta o minunată rochie galbenă, cu un guler cafeniu, îmbrăcată special pentru portret.

— Pa, Rosta. Mă întorc la patru. Și a ieșit pe ușă cu un aer triumfător.

Am schimbat, Rosta și cu mine, o privire neajutorată și m-am grăbit s-o urmez.

— Pot să te conduc pîn-acasă, Irena ? am întrebat de cum am ajuns-o. Pășea iute la vale, spre oraș, cu un pas ca de cercetaș.

S-a uitat la costumul meu de alpinist.

— Credeam că vrei să te cațeri pe stînci.

— Nu țin prea tare să mă cațăr singur, am răspuns. Speram să dau de cineva.

— Într-o zi lucrătoare ?

— Sigur, de ce nu ?

— Nu cumva te-ai gîndit c-ai putea să dai de mine ?

— Poate. Ar fi fost cel mai grozav.

S-a oprit, a cules o margaretă și și-a pus-o după ureche. Apoi s-a întors spre mine.

— Ai pus toată chestia asta la cale cu Rosta. E clar.

M-am prefăcut uluit.

— Am pus la cale ? Ce vrei să spui ?

— Nu mai face pe prostul, știu că nu ești, chiar dacă nici chiar atît de deștept nu pari, fiindcă un pic de prostie tot ai în cap.

Am rămas o clipă locului, în admirația argumentației ei în cerc, după care am spus :

— Recunosc, Irena, am pus totul la cale. Oricum se alesese praful de planul nostru. Dar nu e vina mea.

— Nu încerca să dai vina pe Rosta. El nu e ca tine. O iubește pe Marie Dreslerová și nu se va ține de alte fete.

Era foarte bine informată, ca, de altfel, cea mai mare parte a fetelor din oraș. Dar nu perfect. Pentru că și ea era în același timp și foarte prost informată, am gîndit, folosind și eu un argument în cerc.

— Nu dau vina pe Rosta. Numai că tu te porți de parcă-aș fi făcut ceva anume ca să te supăr.

— Și surorile Weber ? Am auzit că și un oarecare domn Nedoložil din Mýto s-a plîns, de curînd, la școală la tine. Bănuiesc că știi de ce.

— Habar n-am. Am dat peste Kristýna într-un parc și bătrînul s-a luat de mine, de parcă înnebunise.

— Și Karla-Marie ?

— Irena, nu poți să-mi reproșezi mie chestia asta. Cu Zdeněk ce-i ?

— Nu-i același lucru. Între noi e ceva serios.

— Și intre mine și Karla-Marie ar fi fost ceva serios, dacă n-ar fi pus amîndouă la cale toată povestea aia. Oricum presupun că tu le-ai îndemnat s-o facă.

— Ce prostie ! N-au ele nevoie să le îndemne cineva. Crezi că ești primul pe care l-au dus de nas ?

— Vezi ? Oricum, tu ești singura pe care o iubesc.

— Și dacă între timp și surorile Weber ar fi ceva serios ?

— Tot numai pe tine te-aș iubi.

— Minți de stingi.

Era clar că nu mai ținea chiar atît de tare să meargă acasă. Planul mai putea fi încă salvat.

— Irena, am spus, hai să ne plimbăm. Rosta avea dreptate, n-are rost să te duci acasă numai pentru o oră.

— Așa e, știu. Iar tu o să mă pisezi cum faci de obicei.

— Dac-o să vrei tu, o să te pisez.

— Ei bine, nu vreau.

— De obicei vrei.

— Azi n-am chef.

— Bine, dacă n-ai, n-ai.

— Înseamnă că n-o să mă pisezi ?

— Nu.

— Măcar ești sincer, a spus. Altfel ești plin de vicii. A privit spre vîrfurile cenușii ale stîncilor, strălucind ispititor în soarele de iulie.

— Vino, a spus grăbită.

Un plan lua formă în căpșorul ei cu păr negru.

— Știi ce ? a zis. Hai să ne cățărăm de-adevăratelea.

— Să ne cățărăm ?

A observat cu siguranță dezamăgirea din glasul meu, căci a început să rîdă :

— Măcar așa, băiețaș, o să ai mîinile ocupate

— Ce chestie plictisitoare.

— Ai scris o dată un poem despre alpinism, nu-i așa ? a spus. L-ai semnat cu un pseudonim, dar știe toată lumea că tu ești autorul. Și a început să recite, sarcastic, cîteva versuri dintr-o creație a mea, care fusese publicată în ziarul local :

Cu bicepși de piatră și pulpe de fier
Prin cerul de-azur mă cațăr spre
soarele de aur...

— Încetează, Irena.

Bicepșii mei nu prea erau de piatră ; de fapt pulpele ei, nu ale mele mă inspiraseră să scriu poezia aceea, de care mi-era rușine. Cățărîndu-mă în urma ei, în timp ce se cățăra în spatele lui Zdeněk, legați toți de aceeași coardă, le vedeam, de obicei, cît se poate de bine.

— Să nu-mi spui că n-ai scris-o tu.

— Bine, eu am scris-o, dar nu de dragul cățăratului. De dragul tău.

— Totuși am chef să mă cațăr, așa că, dacă mă iubești, vino cu mine. Hai să facem cele Cinci Degete.

Bine, mi-am spus, am să fac cele Cinci Degete. Cinci cantra unu. Diseară, după cum se pare, voi fi singur. Normal că nu i-am spus asta Irenei.

La Clubul iubitorilor de drumeție, Irena s-a schimbat în faimoșii ei pantaloni cu un petec de piele în formă de inimă pe fund și în jacheta bărbătească cu dungi, cam jerpelită, cu petice de piele la coate și la umeri, ca să reziste la frecarea coardei. S-a drapat toată în carabiniere, bucle și pitoane, probabil ca să nu mă pot apropia de ea și pe urmă m-a condus la poalele stîncii celor Cinci Degete.

Nu știu de ce îi spuneu așa. Semăna mai degrabă cu un deget arătător, ridicat a avertizare, deși nu era decît o ascensiune de gradul trei. Nu fusesem niciodată pe vîrf și nici nu doream să ajung acolo. Nici măcar cu Irena. Știam cum arată vîrfurile astea și cît loc era acolo sus. Dacă fata nu voia, degeaba încerci tu ceva.

— Urci primul ? a întrebat Irena.

— De ce nu ? am mormăit. Nu mă bucuram deloc de ce mă aștepta.

— Prima poliță e acolo sus, o vezi ? A arătat undeva în sus, cam la mai bine de șase metri deasupra noastră. Ai grijă să nu cazi.

— O să cad și o să mor.

— N-ai să mori, dar ai putea s-o pățești destul de rău, a replicat, prefăcîndu-se că nu observă aluzia mea cît se poate de transparentă. O să te asigur de pinul de acolo.

Înainte să apuc s-o conving să nu facă nimic ce-ar putea sta în calea dorinței mele de moarte, s-a prins de trunchiul unui pin mare, s-a cățărat cu mîinile și cu picioarele pînă la ramurile cele mai de jos, apoi a sărit de pe o cracă pe alta, ca o maimuță.

Cît s-a cățărat, mi-am adus aminte tot ce suferisem de dragul ei. Din cauza ei începusem să mă duc la orele de gimnastică ale asociației Sokol. După cum era de așteptat, nu reușisem decît să-mi luxez un braț, și încă stîngul, așa că nici măcar nu scăpasem de școală. Pe urmă m-am apucat de schiat, dar n-am izbutit niciodată să învăț cum să mă întorc fără să cad. Am fost la înot la bazinul din clădirea Băncii Municipale de Economii, iar vara la bazinul Jericho, dar oricît aș fi înotat, tot n-a servit la nimic. Zdeněk era oricum mai bun. O dată, ca să fac pe grozavul în fața Irenei, am sărit și de pe trambulină, dar Benno a sărit după mine și a aterizat drept în capul meu, cît mai eram sub apă, lăsîndu-mă fără suflare. Și, bineînțeles, Zdeněk a fost acela care m-a readus în simțiri, bătîndu-mă pe spate, și Irena, firește, l-a ajutat. Cîte nu suferisem pentru fata asta — și pe deasupra puțin îi păsa de jazz.

Eram legați în coardă și Irena, undeva sus în coroana pinului, a trecut coarda printr-o carabi-

nieră, a prins carabiniera de o buclă, a fixat bucla în jurul trunchiului copacului și de o cracă și pe urmă a coborît. Coarda ducea de la pieptul meu la coroana copacului și pe urmă înapoi la sînii Irenei.

În regulă, pornește, a spus cu ceva diabolic în priviri.

Am pornit ca un gladiator. Nici nu mă ridicasem jumătate metru de la pămînt cînd, bineînțeles, mi-a scăpat piciorul și am alunecat înapoi, julindu-mi nasul de peretele stîncii.

— Ai o priză acolo, la dreapta, m-a asigurat expertă. O poți ajunge cu mîna dreaptă, ridică pe urmă stînga cam vreo patruzeci de centimetri și acolo e un bong.

Cu un efort supraomenesc am făcut cum mi-a spus și m-am cățărat vreo trei metri. Apoi am dat iar de greu, căci în punctul acela peretele stîncii ieșea în surplombă.

Împotriva tuturor regulamentelor, m-am uitat în jos. Irena stătea sub mine, cu picioarele larg desfăcute, gata să-mi primească greutatea dacă voi cădea și urmărea cu ochi tragic de serioși mișcările mele neîndemînatice. O undă de iubire mi-a năpădit sufletul, în ciuda poziției mele precare.

— Danny, nu te uita în jos ! a strigat tăios. La dreapta ta e o fisură oblică. Fă acolo o bavareză, cam un metru, și ai să dai de alt bong. Pînă la traversă nu mai e decît un metru.

Ușor de zis, m-am gîndit. Eram sigur c-o să cad. Cu toate astea, încordîndu-mi la maximum musculatura de saxofonist, am ajuns la fisură și m-am așezat în poziția de bavareză, care însemna să mă apuc de una din părțile fisurii cu amîndouă mîinile, una lîngă alta, apăsînd cu vîrfurile bocancilor de partea cealaltă. Astfel, trăgînd înapoi cu

brațele și împingînd înainte cu picioarele, ar fi urmat să mă cațăr în susul fisurii.

Am început să mă deplasez, dar în jos și cam iute.

— Sus, Danny, sus ! mi-am auzit instructorul dojenindu-mă de jos. Pentru a ascunde faptul jenant că gravitatea era prea mult pentru mine, am șuierat, prefăcîndu-mă mirat.

— Sus ?

— Bineînțeles.

Mi-am încordat mușchii căliți în baruri și de voința mea lascivă. Mă simțeam de parcă aș fi cîntărit o tonă, în special fundul. În clipa aceea cred că a intervenit Dumnezeu în persoană, căci, nu știu cum, am reușit să ajung la bong. M-am agățat de el și piciorul meu stîng a găsit o poliță, am căutat o priză cu degetul, după care am renunțat și l-am lăsat să se bălăngăne în aer. Foarte aproape, coroanele pinilor înalți suspinau în adierea vîntului, iar o veveriță proastă s-a oprit din pălăvrăgeală într-un copac vecin și a început să se zgîiască la mine.

— Danny, trebuie să ai **trei** prize. Numai în două e prea riscant, a strigat Irena de undeva de jos, mult sub mine.

— Dar mă țin cu amîndouă mîinile.

— Nu se poate din același punct. Mai e o priză cam la treizeci de centimetri la dreapta. Puțin mai sus.

Așa că mi-am luat mîna stîngă de pe bongul sigur și am început să caut pe pipăite în jur. Stînca era la fel de netedă ca fundul Irenei, dar se prea poate să mi se fi părut numai. Piciorul meu stîng tot se mai bălăbănea în aer ; am rămas prins în vîrful piciorului stîng, în timp ce cu mîna dreaptă am apucat o coloană cam subțire de gresie.

— Un pic mai sus.

M-am întins de m-au durut șalele și, evident, chiar deasupra ieșiturii ca o bucă era o adîncitură, cam la fel de mare ca aceea dintre sînii Irenei. O cunoșteam doar din vedere, căci la bazinul Jericho venea într-un costum de baie mic, din două bucăți.

M-am prins cu arătătorul îndoit de fisură.

Vocea Irenei a ajuns la mine prin suspinele amețitoare ale pinilor și fluieratul veveriței.

— Acum fii atent. Chiar deasupra bongului mai e o priză. Ține-te bine în astea două puncte și pune-ți piciorul drept în fisură, cam la nivelul bongului.

Am dat drumul bongului, dar altă priză n-am găsit. O clipă am atîrnat în mîna și-n piciorul stîng, apoi picioarele au început să-mi tremure violent.

— Mai sus ! a țipat Irena. Un pic mai la dreapta. Nu, e prea departe.

— Piciorul, am spus. Îmi tremură piciorul.

— Coboară atunci pînă la bong. Nu cu dreptul... **Danny !**

Nu știu ce s-a petrecut. Pluteam grațios prin cerul azuriu, exact cum scrisesem în poem, cu soarele de aur deasupra mea. Veverița a zburat și ea o clipă lîngă mine, cu un con de pin în gură, coada ei s-a arcuit ca o parașută, dar și-a schimbat brusc direcția și a aterizat pe o ramură. Cad, mi-a trecut prin gînd și mi-am dat seama că, deși stînca se îndepărta rapid de mine nu mi-era deloc frică. Într-un fel mă simțeam minunat. Un înger păzitor m-a prins de subsuori — o clipă aproape că l-am văzut, cu aripi aurii, aidoma îngerului Bunei Vestiri de pe coloana Fecioarei Maria din piața din Mýto — și m-a purtat în jos, într-un arc delicat, pe urmă din nou sus și acolo mi-a dat drumul.

Atîrnam de coardă, din pin, neputincios ca un sac de mălai, iar dedesubtul meu Irena scurma pămîntul cu picioarele şi trăgea de coardă din răsputeri.

Aşa că Irena a luat ea conducerea şi în aproximativ zece minute eram în vîrf. După traversa iniţială, cea pe care n-o atinsesem la prima încercare, restul urcuşului nu era nici măcar de gradul trei de dificultate. Oricum, stînca era foarte înaltă, foarte abruptă şi dacă n-ar fi fost inima de pe fundul Irenei, probabil m-aş fi lăsat păgubaş şi aş fi coborît încă de la una dintre prize.

Coama celor Cinci Degete se înalţa mult deasupra celorlalte formaţiuni ca nişte ace din jurul ei. Departe jos, vîrfurile pinilor, trezite la viaţă de veveriţe înfometate, se legănau şi clătinnau din cap. Peisajul de iulie se întindea în depărtare, cu dungile şi pătratele cîmpurilor de secară, şi trifoi, şi iarbă şi încrustat în ele, ca o parte a unui uriaş pled cu modele din petice, zăcea Kostelec-ul — roşu, alb şi trandafiriu — iar deasupra lui castelul, cu turnul lui gigantic, cu soarele în fierbere năpustindu-se deasupra noastră.

— Nu-i minunat ? a întrebat Irena.

Cu toată sinceritatea, era. Numai că n-aveam de gînd s-o admit niciodată. Idealul meu era o metropolă cel puţin la fel de mare ca Praga, dar mai curînd ca New York, cu hoteluri şi cluburi de noapte şi altele asemănătoare. Firesc, ţinînd seama de norocul meu, n-aveam de ales, trebuia să trăiesc la Kostelec. Mă obişnuisem însă cu modul în care mă trata Domnul.

— Numai că asuzi nu glumă ca să ajungi aici.

— N-o să-ţi strice. Eşti ca o muscă de puturos. Uită-te ! Şi mi-a arătat ceva, agitată.

— La ce ?

— Se văd Munţii Uriaşi.

A spus-o de parcă ar fi fost marinar bolnav de scorbut, care tocmai zărise la orizont o insulă, după trei luni în derivă pe mare.

— Se văd.

— S-a uitat la mine.

— Chestia asta nu te entuziasmează, Danny ?

— Bine-bine, se văd Munţii Uriaşi. Ştiu că sînt acolo. Am fost şi eu. Ei şi ?

— Dar e **frumos.** O zi atît de frumoasă, de limpede. Ştii la ce distanţă sînt ?

— Poate cincizeci de kilometri. Şaizeci şi cinci...

— Şi asta nici măcar nu te... A dat din mînă că renunţă şi s-a uitat din nou spre munţii albaştrii. Dumnezeu ştie de ce ar fi trebuit să reprezinte ceva special, doar fiindcă erau atît de departe. Irena îi privea vrăjită şi eu o priveam la fel.

— Cel mai mult îmi place, a spus, cînd vin aici seara. La apusul soarelui. Să vezi atunci ! S-ar putea să fie kitsch, a adăugat, ca nu cumva s-o suspectez de prost gust, dar oricum e frumos.

— Şi-aşa eu nu-mi dau seama de deosebirea între kitsch şi artă adevărată.

— Vorbeşti serios, Danny ? Cînd vezi ceva kitsch, îţi dai imediat seama, nu ?

— Tablourile lui Rosta sînt kitsch ?

— Păi... adică... O prinsesem, dar o scosese la capăt. Nu cred că sînt. Rosta, ca artist, e abia la început. Ca tehnică mai are multe de învăţat.

— Vrei să spui că tablourile lui au cam multe pete de culoare ?

— Nu-i asta. Dar ia-l pe Van Gogh, de pildă.

— Asta-i ăla care pictează chitarele alea pătrate ? Asta numesc eu kitsch.

Bineînțeles că nu eram chiar atît de prost. Știam că Picasso și Braque pictau chitarele alea pătrate. Arta mă interesa chiar destul de mult. Voiam însă s-o enervez pe Irena.

— Nu, nu. Ești ceva de groază. Și te mai pretinzi elev într-a șaptea. Van Gogh a pictat floarea-soarelui.

Irena și-a scos jacheta cu dungi. Sub ea purta un tricou galben, mînjit cu rășină și cu mușchi și sub el un sutien negru. Și-a suflecat tricoul pînă la sutien, lăsînd să se vadă o fîșie de piele netedă, cafenie deschis. M-am uitat la această fîșie de piele în timp ce Irena, sus deasupra pinilor legănați și sub soarele în clocot, îmi vorbea despre Van Gogh — cum pictase el flori ale soarelui, și cum își tăiase urechea, și cum era un impresionist.

— Rosta e expresionist.

— El așa pretinde, a răspuns Irena. De fapt încă nu e nimic. Dar are talent. Într-o zi va ajunge celebru. Nu ca tine.

— Eu o să cînt la saxofon-tenor într-un club de noapte, am spus.

Și uite-așa am trăncănit, în timp ce superba după-amiază se îndrepta spre seară, iar soarele se apropia de turnul castelului. La un moment dat un uliu a trecut în zbor pe sub noi și Irena a fost în al nouălea cer de fericire. Uliul s-a rotit de cîteva ori, încercînd probabil să se decidă dacă eram comestibili sau nu, apoi și-a pierdut interesul pentru noi și a măturat aerul printre piscuri, într-o minunată elipsă, ca pe urmă să se piardă în pădure.

— Ce vrei să faci după terminarea școlii, Irena? am întrebat-o.

— Încă nu știu. Poate Educația Fizică. Adică după război.

— Vrei să te faci profesoară ? am spus cu silă în glas.

— Nu m-ar deranja deloc, mi-a zis. Trebuie să fie minunat să-i înveţi pe tineri.

— Găseşti asta minunat ? Să-i obligi pe tineri să sară peste un cal de lemn şi să facă tot felul de exerciţii tîmpite ?

— Ştiu că puturoşilor ca tine nu le place, a spus, în timp ce ochii ei de cafea cu lapte mîngîiau drăgăstos peisajul.

— Şi-oricum pînă la urmă ai să te măriţi cu Zdeněk şi-o să-ţi toarne unul sau doi sau trei copii şi n-o să poţi să te mai mişti din casă.

— Nu-i adevărat. Ce-i drept, îmi plac copiii. Aş vrea să am **cel puţin** trei.

— Dar nu cu mine.

M-a privit şi a rîs.

— Nu vorbi prostii, a spus. Iar vorbeşti prostii.

— Spune dac-ai vrea ?

— Asta nu depinde decît de tine.

— Irena, dacă n-ar depinde decît de mine, am spus logic, la şaisprezece ani ai fi avut cel puţin doi copii. Poate chiar patru, dacă s-ar fi născut toţi prematur.

— Danny, Danny, nu mai vorbi prostii. Ştii prea bine ce-am vrut să spun.

— Dacă ar fi depins de mine, am spus cu amărăciune, pînă acum î-ai fi avut.

Mi-a acoperit gura cu mîna. Era aspră din cauza gresiei şi palma îi mirosea a muşchi şi a grăsime de gîscă ; probabil că mîncase la prînz pîine cu untură. Mi-a turtit uşor nasul.

— Am citit o carte foarte frumoasă, a spus. Se numeşte **Cîntecul veşnic al pădurii de** Gulbrandsen. Ai citit-o ?

— Nu, n-am citit-o, am răspuns. Eu nu citesc decît cărți din colecția celor 15 lei. Și i-am sărutat palma.

— Iar vorbești prostii, Dannny, a zis, trăgîndu-și mîna și uitîndu-se la ea.

— Ba nu. Ai citit **Întoarcerea piosului pistolar** de... de... bănuiesc că oricum trebuie s-o fi scris cineva.

— Ce-am aici ? a spus, privindu-și în continuare palma.

— Un suflet.

— Al unui suflet ?

— Al meu. Acum însă e al tău. Îl poți păstra.

— Atunci îl păstrez, a spus și și-a strîns mîna pumn. Unde să-l pun ?

S-a uitat la mine cu ceva ce semăna a poezie în ochi. Îmi plăceau poeziile, dar nu găsisem niciodată așa ceva în ele. M-am uitat în acei ochi, peștișori de aramă înotînd în cafea cu lapte. Am lăsat privirea să-mi coboare acolo unde tricoul mînjit permitea o discretă apreciere a sînilor ei. Irena însă mai ținea pumnul strîns închis. A văzut unde mă uit și a oftat.

— Of, Danny, dacă nu te-ai gîndi la asta tot timpul. Gîndește-te mai bine la literatură. La poezii, de exemplu. Putem vorbi despre poezie.

A deschis pumnul delicat, și-a dus palma în dreptul gurii, a spus :

— Zboară, suflete și pe urmă a suflat peste ea.

— Irena, am zis cu reproș în glas. Unde-ai vrea să se ducă bietul suflet ?

— Poate va găsi un altul.

Mi-am așezat palma peste gura ei. Ochii enormi, rotunzi mă priveau de deasupra mîinii mele, dureros de frumoși. Era grozav să fi cu Irena, cînd se nimerea într-o asemenea dispoziție. Cînd avea chef

— deși nu avea întotdeauna chef de același lucru de care aveam eu. Poate că atunci cînd voia, nu voiam eu. Am simțit cum mă sărută ușor în palmă. Am strîns mîna pumn, am apropiat-o de ochi și am întredeschis-o puțin.

— Aici e ceva ciudat.

— Cum adică, ciudat.

— Nu știu. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— E un suflet, tontule.

— Al cui suflet ?

— Ghicește.

— E cam...

— Cum ?

— Neserios, sau cam așa ceva. Uite-l cum țopăie în sus și-n jos, de pe un deget pe altul.

— Nu-i deloc neserios. Nu se poate hotărî și atîta tot. D-aia țopăie în sus și-n jos, a spus Irena.

— Să-i dau un sfat ?

— Dă-i, dar să fie un sfat bun.

— Suflete, am spus, ascultă-mă. Vezi copacul de colo ? Și, cu cealaltă mînă, am arătat în direcția în care Irena suflase sufletul meu. Ei bine, un suflet singuratic tocmai a zburat într-acolo. Un suflet de sex masculin.

— Cum îți dai seama, la suflete ?

— Fiindcă era un suflet trist. Toate sufletele masculine sînt triste. Iar sufletele feminine chicotesc.

— Și ăsta chicotește ?

— În clipa asta, nu, am spus. Acum ascultă. Cel puțin așa am impresia.

— Atunci dă-i un sfat.

— Te-aș sfătui, suflete, să zbori pînă la pinul de colo și cînd o să dai de sufletul ăla masculin să te agăți cu toate puterile de el și să nu-l lași

să-ţi mai scape niciodată. Este un suflet masculin teribil de credincios.

— Nu-l crede, suflete, a spus Irena. Este cel mai nestatornic suflet din tot Kostelec-ul.

— Aşa pare, pentru că nici unui alt suflet nu-i pasă cu-adevărat de el. Prin urmare, bietul suflet caută şi tot caută mereu. Numai că sufletele pot fi tare proaste, cele feminine vreau să zic.

— Fii atent, suflete, a spus Irena.

— Nu-i nevoie să fii atent, am replicat. Şi zboară iute, du-te ! Am suflat peste sufletul Irenei spre copaci, unde s-a pierdut în umbra tînără a pinilor prospeţi şi nu l-am mai găsit niciodată.

Şi uite-aşa am pălăvrăgit, Irena şi cu mine, pînă cînd, deodată în depărtare s-a auzit clopotul Gabriel bătînd în turnul bisericii, urmat imediat de Mihael şi Irena a strigat, cum era obiceiul fetelor din Kostelec :

— Pe toţi dracii, e deja cinci !

Şi aşa era.

— Va trebui să coborîm, Danny, a spus.

— Bănuiesc că da.

Apoi am descoperit un lucru neplăcut. În vîrful celor Cinci Degete se afla un piton permanent, care acum dispăruse. Nu mai rămăsese decît gura în care fusese bătut, înconjurat de cîteva resturi de ciment spart.

— Cred că l-a folosit Benno, am spus — în glumă, bineînţeles. Căţăratul pe stînci era ultimul lucru care i-ar fi dat lui Benno în minte. Irena însă n-avea chef de glume.

— Ce ne facem ?

— N-ai un piton în plus în centura aia de castitate ? am întrebat, arătînd spre pulţimea de obiecte de fier pe care le trambalase cu ea.

— Sigur, că am, a spus, ignorîndu-mi ironia, dar n-am ciment.

După cum arătau lucrurile, chiar c-o pățiserăm. Nu puteam ajunge acasă la timp pentru cină. Pe mine nu mă deranja, dar Irenei îi era frică de ajutorul de primar.

— Vîrîm un piton în gaură și eu încerc să te asigur cumva, și pe urmă te țin în coardă, am spus. Poți coborî și merge după ciment.

— Și dacă scapă ? Nu mă poți asigura, n-ai de ce să te proptești.

A privit în jur. Vîrful celor Cinci Degete era neted, erodat de precipitații încă de pe timpul potopului. N-aveai de ce să asiguri bucla și primul bong era la cel puțin zece metri sub vîrf. M-am gîndit cît am putut eu de intens.

— Am o idee. Legăm vreo trei bucle laolaltă și le trecem prin inelul pitonului. Trecem prin inel și coarda ta, iar eu îmi dau drumul de cealaltă parte a stîncii, în bucle. Dacă pitonul scapă, oricum te asigur eu.

Era o metodă cît se poate de neortodoxă și Irenei ideea nu i-a surîs deloc ; îi plăcea să facă totul conform regulamentului. Pe de altă parte, îi era frică de taică-su.

— Dar e teribil de riscant, Danny.

— În caz contrar, putem aștepta pînă urcă băieții aici, sîmbătă. Pentru mine e tot una. Azi e miercuri, asta înseamnă că avem de așteptat două zile — rezistăm fără hrană. Apă găsim în crăpăturile din stîncă, dacă plouă, dacă nu plouă...

— Trebuie să fiu acasă cel mai tîrziu la șapte, altfel o pățesc rău de tot, a spus.

— De ce ? În locul tău, nu mi-aș face griji.

— Nu fii prost, Danny. Știi ce, a zis cu speranță în glas, poate lui Rosta o să i se pară ciudat că nu apărem și o să vină să ne caute. Nu crezi ?

— Nu, nu cred, am zis. A plecat de mult acasă.

— De unde știi ?

— Așa era în plan, am răspuns, privind drept în ochii aceia de cafea cu lapte. A plecat la cinci minute după noi. Ne-a lăsat un bilet în care zice că i s-a făcut rău.

— Zău că voi, băieții, sînteți culmea ! a spus supărată. Ce ne facem acum, pentru numele lui Dumnezeu ?

În cele din urmă frica de tatăl ortodox a învins frica de tehnica neortodoxă pe care o sugerasem. Urma s-o asigur de sus cu greutatea iubirii mele și ea ar fi trimis apoi, în drum spre tăticul, ajutoare.

Mi-am făcut crucea, la fel și Irena și pe urmă m-am lăsat în jos de cealaltă parte a vîrfului, ținut de bucle. Era o idee nebunească, de acord. Mi-era frică.

— Pot porni, Danny ? am auzit-o pe Irena întrebînd cu voce speriată.

— Sigur, am răspuns scurt, ca să nu-mi tremure glasul.

Pe urmă s-a petrecut ceva. Era clar că începuse să coboare pe coardă și mi-am dat îngrozit seama că pitonul nu mai ținea. A ieșit brusc și coarda de deasupra mea a început să alunece într-o parte.

Dumnezeule !

M-am cățărat iute jumătate din distanță în sus, numai că instinctul de conservare a cîștigat o victorie mizerabilă asupra iubirii și am dat drumul buclei, agățîndu-mă strîns de peretele de gresie și

tîrîndu-mă încet, ca un șarpe, spre siguranță. Am auzit un țipăt înspăimîntător. Era biata Irena, căzînd ca un bolovan, de la o înălțime de aproape douăzeci de metri.

Dumnezeule ! Am auzit trosnet de ramuri și. poate, cu ajutorul mușchilor stomacului, am reușit în cele din urmă să mă tîrăsc destul de departe, ca să-mi pot așeza centrul de greutate pe suprafața rotunjită. M-am urnit cu greu, în patru labe, spre partea cealaltă, unde căzuse Irena. Poate pentru prima oară în viață aveam un sentiment de adevărată groază.

M-am uitat peste marginea crestei, am văzut-o pe Irena jos, profilată pe covorul de ace de pin, așezată în fund — slavă Domnului, nu era întinsă pe jos, fără viață. Ședea pe pămînt și-și pipăia piciorul, după cîte îmi dădeam seama. Nu vedeam prea limpede. Cred că de vină erau punctele acelea negre ce dansau în fața ochilor mei.

— I... Irena ! am strigat. Ești bine ?

O întrebare cam tîmpită.

Și-a ridicat fața spre mine și a gemut trist :

— Danny, cred că mi-am rupt piciorul.

— Doar atît ? am întrebat. Altă întrebare tîmpită.

— Nu știu ce s-a întîmplat. Cum m-am îndepărtat de perete, asigurarea a slăbit. Am aterizat într-un pom și pe urmă am alunecat pînă jos. Sînt toată o vînătaie.

— Ai vreo... leziune internă sau așa ceva ? am strigat, ca un nebun.

— Nu știu. Cred că mi-am rupt piciorul.

— Nu poți vedea dacă-i rupt sau nu ?

— Nu știu.

— Iese vreun os în afară ?

— Nu, pare întreg.

— Încearcă să stai pe el. Cu grijă.

Irena s-a ridicat de jos și a căzut imediat la loc.

— Au !

— E rupt ?

— Nu știu. Doare rău. Au, au ! Glezna mea. Nu știam ce să spun.

— Auauau ! urla Irena. Cred că se auzea pînă la Kostelec.

O pățiserăm rău de tot.

Am privit în jos și deodată am zărit un tip sub un pîn, urinînd. Irena nu-l putea vedea, căci între ei erau o mulțime de tufișuri și de bolovani, dar el, evident, o auzise și se uita în jurul lui. S-a închis iute la șliț.

Mă pregăteam să-l strig cînd m-am oprit.

Era Zdeněk. Care ar fi trebuit să fie la Praga.

Am tăcut ca un șoarece și m-am uitat la ce a urmat, ca la o pantomimă. Irena tot mai urla și Zdeněk a pornit în direcția sunetului. Cînd a trecut printre ultimele tufișuri care-i mai despărțeau, s-a oprit brusc și am avut impresia clară că vrea să dea înapoi. Numai că Irena îl și văzuse, așa că nu mai putea.

— Zdeněk ! a gemut, uitînd că el n-ar fi trebuit să fie aici. Mi-am rupt piciorul ! Zdeněk.

Și apoi, brusc, tăcere. Și-a dat seama că locul lui era lîngă mama bolnavă, nu aici. Zdeněk, fără urmă de chef, a ieșit dintre tufișuri și a îngenuncheat la picioarele ei. N-a urmat nici un strigăt de bucurie că era salvată. Chiar și de la înălțimea aceea mi-am dat seama că nu-i zîmbea.

Apoi l-a întrebat ceva, dar cum vorbea pe un ton normal, n-am auzit ce, deși puteam bănui. Zdeněk a răspuns ceva la fel de neclar, dar a spus-o

așa încît, chiar și de pe vîrful celor Cinci Degete, era clar că minte. Apoi a zis Irena ceva, apoi din nou Zdeněk, apoi Irena și pe urmă Zdeněk s-a uitat în sus.

M-am retras iute și m-am tîrît pînă de partea cealaltă, privind în jur ca nu cumva să cad. Jos, între pini, o blondă în pantaloni lungi își croia drum printre tufișuri. Ia te uită ! — jur că nu prea arăta a iubitoare de natură. Avea părul oxigenat, tocmai ieșise de la coafor, și se împiedica pășind printre stînci. Cred că era din Praga. Apoi mi-a căzut fisa : trebuie să fi fost mama bolnavă. Numai că nu se dusese Mahomed la munte, venise muntele la Mahomed. Și cum lui Mahomed îi era teamă ca oamenii din Kostelec să nu vadă muntele, o adusese între dealuri. Probabil la cabana lui Pilnáček. Pilnáček și el erau nedespărțiți.

M-am tîrît înapoi în partea cealaltă. Jos, în vale, Zdeněk era ocupat cu glezna Irenei, aruncînd în același timp priviri speriate peste umăr. S-a ridicat apoi, a zis ceva, și s-a întors să plece. Probabil i-a spus că se duce după ajutor. Irena i-a zis și ea ceva, reținîndu-l.

Înapoi în partea cealaltă. Blonda era exact sub Cinci Degete și culegea flori. Am fluierat. S-a uitat în sus.

— Domnișoară, am strigat cu glas înăbușit. Duceți-vă iute de cealaltă parte a stîncii. S-a întîmplat ceva.

A privit în sus, uluită.

— Grăbiți-vă, partenera mea a căzut de pe stînca asta și și-a rupt piciorul. Și i-am arătat pe unde s-o ia ca să ocolească stînca, sigur că Zdeněk n-o va lua pe acolo.

Blonda a înțeles care-i e datoria creștinească și a rupt-o la fugă spre partea cealaltă a stîncii. După

cum mă așteptam, Zdeněk tocmai pleca de lîngă Irena, „după ajutor", cum a pretins. Mi-ar fi plăcut să știu ce se pregătea să-i spună blondei.

A dispărut și, o clipă mai tîrziu, a apărut blonda. A alergat la Irena și, în ciuda depărtării, am putut vedea ce privire i-a aruncat Irena. Era grozav.

M-am tîrît de partea cealaltă. Zdeněk se și uita de jur împrejur, numai ochi și urechi.

— Zdeněk, am strigat. Irena e de cealaltă parte a stîncii, cu un picior rupt.

— Știu, a răspuns. Apoi, mai încet, a adăugat : Mă duc după ajutor.

Cred că se rătăcise, căci îl căuta într-o direcție care, drum de vreo treizeci de kilometri, nu-i oferea nimic altceva decît stînci.

— Tocmai a găsit-o o fată, am strigat. Așa că-i în ordine.

— Ce fată ?

— O blondă în pantaloni.

A spus ceva, probabil „Mama mă-si".

Iar m-am mutat.

N-am prins ce și-au spus cînd, în cele din urmă, s-au întîlnit toți trei. Nu i-am văzut decît pornind spre cabana lui Rosta, Irena ținîndu-i pe amîndoi pe după gît, blonda în stînga și Zdeněk în dreapta și sărind într-un picior. N-am aflat niciodată nici ce-a zis Zdeněk despre portret. Cred însă că s-a înfuriat, căci m-a lăsat să aștept pe Cinci Degete pînă la zece noaptea, cînd Leneček și Kršák, cei doi alpiniști vedetă ai clubului, au cucerit stînca Cinci Degete în zece minute, au curățat gaura pitonului, au umplut-o cu plumb și au acoperit-o cu ciment. Am așteptat apoi să se întărească.

Pe cer atîrna o lună mare. Părea mai aproape ca de pe pămînt. Am ascultat prelegerea lui Kršák

despre ce nebuni criminali eram, și cum cățăratul pe stînci era unul dintre sporturile cel mai puțin primejdioase, dacă respectai strict regulile, și cum ducea la prietenie adevărată și te învăța să fii loial și devotat, chiar dacă era un sport total lipsit de riscuri. Cît a ținut-o Kršák așa, mi-am amintit cum suflase Irena sufletul meu și eu pe al ei. În jurul lunii se formase un halou verde și peste Kostelec, pînă jos în vale, cobora o pulbere fină de bumbac, pulbere evacuată în timpul zilei prin coșul fabricii de țesături. Acum, la lumina lunii, norul de pulbere sclipea ca un roi uriaș de lăcuste cu aripi din mică. Leneček a început și el o predică despre cum alpinismul duce la prietenii pe viață și pe moarte, deși e total lipsit de primejdii, și m-am întrebat ce-or fi făcînd sufletele acolo sus, în vîrful pinilor. Se caută oare ? Oare se vor găsi ? Poate oare alpinismul să ducă la iubire adevărată ? Apoi Kršák și-a reluat predica și de undeva, de jos, am auzit o veveriță umflată cum rîgîie și sforăie. O bufniță a țipat și un liliac s-a rotit în jurul nostru, să ne vadă, apoi a lăsat să-i cadă murdăria peste noi, de la mare înălțime. Rahatul a nimerit pe șapca lui Kršák, care s-a apucat s-o frece cu gresie. A început să sufle vîntul și fulgii de pulbere se rotteau și dansau deasupra Kostelecu-lui, acest oraș frumos, cețos, în care cincizeci la sută din populație suferea de bronșită din cauza pulberii. Sufletele acelea se vor găsi, e musai să se găsească, iar acum Irena știe cine e nestatornic și cine nu, i se dăduse și el o înșelase cu o blondă oxigenată, iar mie nu mi se dăduse — și cu n-o înșelasem, nici măcar cu frumoasele surori Weber, fiindcă nu reușisem, e-adevărat, dar dacă ar fi cedat, jur pe bunul Dumnezeu că n-aș fi înșelat-o niciodată... Irena... cum aș fi putut ? Și deodată mi-am adus aminte că azi nu

comisesem nici un păcat. Nici măcar nu mințisem — recunoscusem , în fața Irenei, ce plan puseserăm la cale, așa că păcatul era neutralizat de sinceritatea mea — și mi-a dat în minte că Dumnezeu nu era chiar atît de nedrept cum părea adesea, că, de fapt, azi mă răsplătise. O făcuse cu siguranță, mă răsplătise pe mine și-l pedepsise pe Zdeněk. Și ăsta nu era decît începutul ! Gîndește-te numai ce mă așteptа. Dumnezeule ! Dragă Dumnezeule. Și i-am ridicat mulțumiri acestui Dumnezeu cam de nepătruns, sub o lună care, între timp, devenise aproape cafenie — iar pe chipul ei pluteau mici puncte aurii, asemănătoare picăturilor de miere din ochii Irenei.

Și-apoi cimentul s-a întărit și am coborît fără vreun incident în întunericul de sub pini. Acum fantasticul anotimp va începe cu-adevărat.

UN HOTEL FAMILIAL

Munţii sînt la fel de frumoşi ca tine
Cînt sîntem împreună,
Şi pe piscurile lor nobile pot uita
Mizeria vieţii...

Josef Krátký, a 7-a b

Cum am ajuns jos, pe coardă, jos, am şi dat fuga la spital, imaginîndu-mi-o pe Irena trezită la realitate, cu piciorul în tracţiune şi cu inima frîntă, iar pe mine cu un buchet de flori în mîini, lîngă patul ei în fiecare zi. De îndată ce se va răspîndi zvonul că Zdeněk a înşelat-o, mulţi tipi vor încerca să profite de situaţie. Va creşte concurenţa, dar nu o concurenţă care să-ţi dea dureri de cap — toţi novici. Eu o iubeam pe Irena de vreo trei ani, de pe cînd mai umbla cu Franta Kočandrle. Pe urmă pe Franta i l-a suflat Marie Ddeslerová şi, ca să-i facă în ciudă, Irena a început să flirteze cu Tarzanul local, un nătărău slinos şi plin de el, pe nume Peruna, fără nici o calitate. Nu era în stare nici să scrie o compunere şi singura dată cînd drumurile noastre s-au încrucişat la mate, a fost la corijenţă. Dar avea un Corp cu C mare, nu că i-ar fi servit cine ştie ce, căci habar n-avea ce să facă cu el. O dată pe an îl expuneau la Academia de Gimnastică, uns cu ulei din căp pînă-n picioare, reprezentînd o figură alegorică neidentificată în Panorama lor de tablouri vivante. Irena mergea totuşi la schi cu el, dar nici la schiat nu era cine ştie ce de capul lui, aşa că s-a săturat repede. Vreo două săptămîni după ce i-a dat papucii, părea că, în contrast cu acest Corp groaznic de plicţisitor, asalturile mele lingvistice ar putea face o oarecare impresie asupra ei. Apoi însă a apărut găcaza de Zdeněk — era din Praga şi l-a întîlnit cînd se căţăra naiba ştie pe ce stînci — şi toate eforturile mele intelectuale n-au

mai făcut nici cît o ceapă degerată. Am perseverat totuşi şi, în consecinţă, eram membru cu vechime al frăţiei supiranţilor, în care ceilalţi erau doar boboci. O să-i duc flori şi la dracu' cu bobocii. De data asta, presimţeam, Irena o să-mi cedeze.

Speranţele mi-au fost curînd spulberate. La secţia ambulatorie, doctorul Čapek m-a măsurat cu o privire ciudată şi pe urmă mi-a spus, de parcă i-ar fi făcut cine ştie ce plăcere :

— Deci dumneata i-ai dat drumul la vale, aşa-i, domnule Smiřický ?

M-a anunţat apoi că Irena avea zgîrieturi pe mîini şi pe faţă, o uşoară comoţie, o ureche sfîşiată şi echimoze pe... hm... părţile inferioare ale corpului. Cu alte cuvinte, o reclamă perfectă pentru bucuriile sportului. Mai mult, domnul Pivonka declarase că metoda mea de coborîre a celor Cinci Degete fusese stupidă şi că dacă am mai fi aşteptat zece minute, l-am fi zărit venind prin pădure şi s-ar fi dus el după ajutor.

— Pivonka ar face mai bine dacă şi-ar păstra părerile pentru el, am spus. Am întrebat dacă Irena îşi rupsese piciorul.

— Nu, avea doar o gleznă luxată. Imaginea bunului samaritean s-a spulberat ca multe dintre iluziile mele. Dar în drum spre casă, luna, încoronată cu un triplu halou de pulberere de bumbac, a făcut, ca întotdeauna de altfel, să-mi crească moralul. Mi-am zis că şi o gleznă luxată o va ţine în pat, în cămăruţa cu oglinda veneţiană şi cu garderob, şi m-am hotărît ca primul lucru, a doua zi dimineaţă, să-i duc măcar un buchet de flori.

Am sunat la uşă şi mi-a deschis Alena.

— Tu eşti ? m-a întrebat, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. Nu era exact ce aş numi eu un bun-venit încurajator.

— Ce-i cu întrebarea asta prostească, dulceațo?

— Dacă-mi mai spui „dulceață", poți s-o ștergi imediat. Lasă buchetul, dacă vrei, dar nu e neapărat nevoie.

— Ascultă, scumpo, am început, dar chiar în clipa aceea în hol a apărut ajutorul de primar. Alena a dispărut ca prin farmec și ajutorul de primar, fără să rostească o vorbă, mi-a făcut semn cu degetul să intru.

N-aveam de ales așa că l-am urmat în cameră. Mi-a făcut din nou semn să iau loc într-un fotoliu și pe urmă s-a așezat și el la birou. Pe birou se afla bustul bătrînului Masaryk, în bronz adevărat, dar simplul fapt că ajutorul de primar îl așezase acolo m-a făcut să simt o puternică antipatie pentru Părintele Națiunii.

A început prin a da aprobator din cap.

— Foarte frumoase flori. Bănuiesc că sînt pentru Irena.

I-am confirmat că bănuiala lui era corectă.

— Foarte frumos din partea dumitale, domnule Smiřický, a rostit, dînd în continuare din cap. O să am grijă să le primească.

Foarte frumos din partea lui, ce-i drept, dar nu-l rugasem așa ceva.

— Aș putea, domnule, s-o văd pe Irena ? Aș dori... vreau să spun că aș prefera să i le dau chiar eu.

— Nici nu mă îndoiesc, a spus ajutorul de primar, însă...

A lăsat fraza neterminată să se stingă într-o pauză magistral de vagă. Știam că e un sadic. Nu nu un sadic fizic, ca domnul Nedoložil. Un sadic spiritual.

— Știu, domnule. Iarna trecută, cînd am ajutat-o pe Irena la mate, am...

— Nici gînd să-ţi port pică pentru chestia aia, domnule Smiřický, a spus ajutorul de primar. Şi eu am fost cîndva tînăr şi mi-au plăcut mult fetele. Generaţia mea a trăit vremuri oarecum diferite, crede-mă, şi nu se obişnuia să laşi fetele tinere singure acasă. Aşa că vina, aş putea spune, e a mea.

Era clar că voia să-mi dreg greşeala. O clipă a meditat în tăcere, în timp ce eu n-am spus nimic.

— Dacă nu mă înşel, a zis după o pauză, la anul treci într-a opta, nu-i aşa ?

— Sper.

— Bănuiesc că prin asta vrei să spui...

Ştia prea bine ce vreau să spun, dar a trebuit oricum s-o declar eu :

— Am o corijenţă.

— La latină ?

Ce moment penibil. Nu aveam şanse să scap cu o minciună, căci ajutorul de primar juca şah cu Bivoj, care mă lăsase pentru a treia oară corijent la mate. O dată la doi ani, începînd cu clasa a treia, îi oferisem nenorocitului o distracţie la sfîrşitul lui august. Alt sadic.

— Nu. La mate.

Ajutorul de primar n-a făcut decît să-şi ridice sprîncenele. Nu era nevoie să spună ceva. Ne aminteam amîndoi scena din iarna trecută, în toată absurditatea ei. Măcar acum îi era clar de ce Irena rămăsese şi ea corijentă anul trecut, şi nu la latină.

— Ei bine, mă bucur că nu la latină, a spus ajutorul de primar, căci voiam să-ţi citez o maximă, cred că din Cicero. **Sunt certim denique fines**[1]). Sînt sigur că înţelegi. Avea pretenţii cam mari.

— Vreţi să spuneţi — toate au un sfîrşit ? **Finis**, plural **fines** ?

---

[1]) Sînt totuşi anumite scopuri finale (lat.)

M-a privit, îndelung, cu o expresie de nedescifrat.

— Ascultă, domnule Smiřický, a spus după vreo jumătate de oră, timp în care mi-am dat acut seama că o cacarisisem cu latina exact cum o cacarisisem și iarna trecută, cu ecuația exponențială. După cum desigur, ai putut să observi nu fac parte dintre părinții cei mai moderni. Cîteodată citesc... în taină... scrisorile fiicelor mele. La urma urmelor, și Irena și Alena sînt minore.

Cred că m-am înroșit ca focul. Dumnezeule! Era clar că citise toate scrisorile mele către Irena. Dumnezeule!

Dar ceea ce scoase din sertarul biroului nu semăna a scrisoare. Era un teanc de foi subțiri ce păreau rupte dinntr-un carnețel micuț. Să fi fost jurnalul Irenei? Ajutorul de primar a răsfoit un timp paginile acelea, desfășurîndu-le într-un evantai, ca pe niște cărți de joc, de parcă ar fi meditat la următoarea mișcare. Habar n-aveam la ce să mă aștept. Toate scrisorile mele de dragoste către Irena erau scrise pe hîrtie de dinainte de război, pe care domnul Lukáš mi-o vîndea pe sub tejghea, special în acest scop. Pe aceeași hîrtie îi scrisesem și Marieı Dreslerová, poate chiar și Helenkăi Teichmanová. Mi-am adus aminte că și Lídei Ohdržálková, și poate încă la vreo trei-patru... sau cinci fete... în fine, cel mult opt. Cel mai des însă îi scrisesem Irenei.

Reveria mi-a fost întreruptă de ajutorul de primar, care a început să recite o listă ciudată:

— Marie Dreslerová. Helena Teichmanova, Danica Špálová, Ludmila Obdržálková. Marie Štichová, Libuše Fišerová, Alenka Synková, Hana Hartmanová, Jaroslava Fibírová, Marie Dyntarová, Vlasta Bartošvá... O bănuială cumplită și inexpli-

cabilă a început să pună încet stăpînire pe mine. Am încercat să-l întrerup, dar m-a făcut să tac cu un gest și a continuat să citească lista de parcă ar fi făcut prezența la oșcoală de fete. Ladislava Hornychová, Bibi Kalhousová, Zdena Maršíková, Jarmila Dovolilová, Dagmar Winternitzová, Eva Bojanovská, Venuše Paroubková, Jana Leskovjanová și Zuzana Princová.

A pus pe masă teancul de foi.

— Le cunoști pe toate aceste tinere, domnule Smiřický ?

Cu greu aș fi putut nega, așa că am răspuns, obraznic :

— Da, le cunosc.

Ajutorul de primar s-a uitat din nou la foile de hîrtie și a spus :

— E aici un bilet al unei oarecare Karla-Marie — cu siguranță fiica verișoarei mele, care s-a măritat la Linz cu un Weber — „Tuturor acestora Daniel al tău le-a jurat dragoste", a amuțit din nou și s-a uitat la mine. Nu poate fi decît fata verișoarei mele. Merge la o școală germană.

Nu era nevoie să încerce să mă convingă. Știam și eu că trebuie să fi fost Karla-Marie, aproape sigur de conivență cu Marie-Karla — vipera aia cu două capete.

A strîns cu zgomot evantaiul, l-a pus într-un plic, plicul într-un sertar, a închis sertarul și l-a încuiat, totul într-o tăcere mormîntală. Și-a încrucișat apoi mîinile pe birou.

— Așa cum spuneam, domnule Smiřický, a zis cu un calm amenințător, am fost și eu cîndva tînăr. Cu toate astea...

Sunt certim denique fines, mi-am repetat. Sau : toate au un sfîrșit. Cu voce tare n-am zis nimic ;

oricum n-ar fi fost posibil, căci ajutorul de primar continua să vorbească cu amabilitatea lui sadică :

— Într-o zi, domnule Smiřický, cînd te vei decide să-ţi limitezi atenţiile la, să zicem, două sau trei dintre aceste douăzeci şi una de tinere — şi o număr şi pe Irena mea printre ele, a spus, aparent inconştient că şi Karla-Marie şi Marie-Karla ar fi trebuit incluse, cînd te vei hotărî, zic, care dintre aceste două sau trei tinere trebuie să candideze la atenţii din partea dumitale, atenţii care să fie, să spunem, mai mult decît prietenești, atunci poţi să revii, domnule Smiřický. Presupunînd că Irena mea se numără printre ele. Pînă atunci însă, îmi iau rămas bun de la dumneata, domnule Smiřický.

S-a ridicat şi mi-a arătat cu capul uşa. Am părăsit apartamentul, cu buchetul tot în mînă.

Am încercat apoi să telefonez, dar mereu a răspuns ajutorul de primar. Se făcuse ora unu, venise timpul să mă duc la lecţia de matematică cu domnul Stařec. Iulie era pe sfîrşite, data corijenţei se apropia şi performanţele mele la matematică îi dădeau din nou prilejul domnului Stařec să cîştige ceva bani în plus.

Domnul Stařec locuia în cealaltă parte a oraşului, într-o vilă modernă, frumoasă pe care gurile rele ziceau că a construit-o în întregime din meditaţii şi mită. Mai ziceau că pietrele de colţ îi fuseseră dăruite de baronul Boječný, care avea doi fii mult mai proşti decît mine ; trecuseră trași-împinşi prin clasele superioare, ajutaţi de către domnul Stařec, care împărţise banii cu ceilalţi profesori. Aşa c-am traversat alene oraşul spre vila lui, sătul pînă peste cap — am trecut de biserică, am trecut de sediul societăţii de gimnastică şi am

luat-o spre apus, pe strada Kočanda. În fața casei Luciei, Benno, Helena, Harýk și Lexa se amuzau lîngă bazinul de înot. O învățau pe Lucie cum să sară cu spatele de pe trambulină. A sărit în apă și cînd s-a cățărat afară din bazin, s-a văzut că-și scosese prea mult fundul înafară, căci era îndoită de mijloc. Poate că se prefăcea. Se distrau cu toții de minune. M-am apropiat de gardul care înconjura vila și m-am oprit să mă uit cum încearcă Harýk să-i îndrepte Luciei spatele. M-a zărit Lexa.

— Unde te duci ? Hai înăuntru !

— Nu pot. Am meditație la mate.

— Iar ai pățit-o ?

— Și ce te miri așa ?

— Cine zice că mă mir ?

— N-ar trebui să te miri deloc, am zis. La anul, Bivoj trece la clasa voastră. Mi-a spus Stařec.

Lexa era la A și pînă acum la mate îl avuseseră pe doctorul Luboš Hlavata, un nătăfleț bătrîn și cumsecade.

— Dumnezeule, Harýk ! i-a strigat Lexa viitorului chiropractician. La anul am pățit-o. Vine Bivoj la mate.

— Dumnezeule, am împuțit-o ! a spus Harýk.

— Stai o clipă, mi-a zis Lexa. Venim și noi cu tine. N-am nici o clipă de pierdut.

— N-ar fi mai bine dacă ne-am spînzura de pe-acuma ? a întrebat Harýk.

— Puteți să vă înecați în bazin, a spus Lucie. Tata are în camera lui un clopot, vi-l puteți lega de gît — numai că n-are decît unul.

— O să facem cu schimbul, a zis Lexa. Harýk se înecă primul, ca să te pot ține dacă încerci să-l oprești și după ce s-a înecat el, îi scoatem clopotul și e rîndul meu.

— Și cu mine ce faceți ? a întrebat Benno.

— Tu nu intri în discuție, bărbate, a spus Harýk. Găoazele care iau suficient sau chiar suficient cu minus la mate n-au dreptul să se înece.

Nu făceau decît să se amuze. Fiecare avea o iubită, nu erau corijenți, cu excepția lui Brynych, la latină, de-aia nici nu era aici cu ei. M-am simțit profund dezgustat, i-am lăsat și am pornit pe lîngă fabrica de bumbac a lui Serpoň și cimitir, spre vila domnului Stařec.

Se formase deja coadă. Bertie Moutelík aștepta în seră și prin ușa de sticlă le puteam vedea pe Blanka Poznerová și pe Milena Pilnáčková, șezînd extenuate la o masă și, în fața lor, domnul Stařec transpirînd deasupra unor ecuații. Avea metoda lui specială de predare. Mai întîi le dădea elevilor săi o problemă care-i scotea complet din circulație, pe urmă încerca să-i ajute, descoperind în felul acesta că nu era chiar atît de ușor. Se apuca apoi să rezolve el problema și curînd se împotmolea. Dar cum era încăpățînat din fire, nu se lăsa și aproape întotdeauna găsea răspunsul, chiar dacă, uneori, dura trei ore. Între timp alți elevi veniți pentru meditație se adunau în sala de așteptare și, ca să nu stea degeaba, le dădea și lor cîte o problemă. Cei mai mulți erau scoși și ei din circulație, așa că domnul Stařec îi lua apoi, unul cîte unul, și rezolva problema în locul lor. Cum se împotmolea mereu, spre seară aduna echivalentul unei clase mai mici de elevi, unii dintre ei aflîndu-se acolo de la prînz. Domnul Stařec preda la liceu geografia și științele naturii ; toată matematica pe care o știa reprezenta ce-și aducea aminte de cînd mersese el la școală, lucru care se întîmplase cu mult înaintea lui Einstein.

Acum, în vacanța de vară, nu-i medita decît pe elevii cu corijențe, așa că, la sosirea mea, nu așteptau decît trei. Curînd domnul Stařec le-a dat drumul celor două fete și ne-a luat pe Bertie și pe mine. Prima mea problemă l-a dat gata și s-a pus pe lucru. Mă plictiseam. În colțul camerei dormea un cîine mexican bătrîn, năpîrlit. Se zicea că e cel mai bătrîn cîine mexican fără păr din toată Cehia. Domnul Stařec iubea animalele și nu-l lăsa inima să-l scape pe cîine de chinuri, deși avea astm și, cam din zece în zece secunde, tușea într-un mod dezgustător. Cît am așteptat, s-a tîrît afară din coș, s-a scuturat de parcă ar fi fost un frig de moarte și s-a dus să facă pipi într-o cutie mică din seră. Avea ghearele atît de lungi, că țăcăneau și zgîriau cu zgomot parchetul în drumul lui nesigur afară din cameră. Din cauza lecțiilor de mate, domnul Stařec nu avea timp să se ocupe de animalele lui și cum avea vreo patruzeci de pisici, mobila din cameră arăta de parcă un regiment de vandali tocmai ar fi mărșăluit prin casă.

În cele din urmă a reușit să-i vină de hac problemei mele și i-a dat una lui Bertie, Bertie s-a împotmolit, domnul Stařec a luat-o în primire și tot așa mai departe. Timpul trecea, în cele din urmă a rezolvat și ultima dintre problemele lui Bertie, l-a lăsat să plece, iar mie mi-a mai dat una. Casa era cufundată în tăcere, întreruptă doar de tusea mexicanului chel. Deodată a scîrțîit ușa și în seră a intrat Alena. Ia te uită ! Habar n-aveam că vedeta baschetului era și ea corijentă la matematică.

Ca să mai scap de plictiseală, cît domnul Stařec s-a luptat cu problema mea de-i curgea sudoarea șiroaie, m-am tot zgîit la Alena și, după ce n-am uitat un timp, s-a strîmbat la mine. M-am strîmbat

și eu la ea. Ședea acolo, sub palmieri, fantastic de bronzată, cu fusta scurtă și părul împletit în două cozi ce-i atîrnau în față, peste pulovărul verde. Cozile erau prinse cu elastic. Am continuat să mă zgîiesc la ea. Avea un corp grozav, unul dintre cele mai frumoase. O știam, căci mergeam adesea la meciurile de ligă. La chip nu era chiar atît de grozavă. Nu c-ar fi fost urîtă, numai că prea semăna cu Irena. De parcă Dumnezeu ar fi făcut o încercare pe Alena, înainte de a o crea pe Irena și ar fi învățat din Propriile greșeli. În realitate însă Alena era cu un an mai mică.

Brusc mi-a venit o idee. N-o cunoșteam pe Alena prea bine, doar atît cît să-i spun „Bună !" și „dulceață", de băscălie. În cel mai rău caz, făcea uneori mișto de mine cu binevoitoare ironie, din cauza activităților mele legate de Irena. Era, probabil, o fată foarte drăguță. Oricum destul de drăguță ca să nu mă toarne.

În sfîrșit, domnul Stařec mi-a rezolvat problema, mi-a spus că pot să plec și a ieșit să-și facă unceai de ierburi. Alena a intrat în cameră tocmai cînd ieșeam și i-am spus :

— Alena, te-ar deranja dacă mi-ai face un serviciu ?

— Vrei să-i duc ceva Irenei ?

— De unde știi ?

— Am avut zece pe linie în toate clasele primare, a spus. Azi dimineață tata ți-a dat papucii, așa-i ?

— Și-ncă cum.

— Am încercat să te previn, dar a apărut pînă să apuc s-o fac.

— Alena, ai putea să-i spui Irenei... Ce anume, pentru numele lui Dumnezeu ? Nu prea puteam să-i spun, via Alena, c-o iubesc.

— Că-ţi pare rău c-ai adus-o în halul ăsta ?

— Poţi să-i spui şi asta, am zis. Ascultă. Te aştept lîngă fabrica de bere. Mai am florile pentru Irena, am uitat să i le las lui taică-tu. Poţi să i le duci tu ?

— Nu crezi că s-au cam ofilit pînă acum ?

Mi-am dat seama că avea dreptate. De furie, aruncasem buchetul sub pat.

— Îi cumpăr altele.

Domnul Stařec tocmai se întorcea cu ceaiul şi aroma pădurii a început să plutească deasupra noastră. A părut cam mirat.

— Danny, credeam c-am terminat cu tine. Sau era Bertie ?

Am plecat în grabă, nu cumva să-mi mai dea vreo problemă, făcînd astfel imposibil să ajung la florărie înainte de închidere.

Bine că m-am dus, fiindcă, deşi nu mă prea pricep la flori, cînd am scos de sub pat buchetul vechi am văzut imediat că mare bucurie nu i-ar fi făcut Irenei. Mi-am cheltuit toate economiile pe un nou buchet, deşi bănuiam că nu-mi va aduce dividende prea mari. La cinci stăteam lîngă fabrica de bere cu buchetul cel nou şi la şase a apărut şi Alena. A luat florile, promiţînd să le predea.

— Alena, am spus, ai putea să-mi aduci... un mesaj de la Irena ?

— Ce mesaj ?

Se pricepea la întrebări tîmpite. Intenţionat tîmpite.

— Vreau să spun că dacă are vreun mesaj de transmis.

— Şi dacă n-are ?

— Sînt sigur că va avea.

Alena a examinat buchetul, a mirosit trandafirii şi a spus :

— Ar cam trebui să aibă.

— Te aştept aici la opt, de acord ?

— Nu aici, a spus Alena. Nu vreau să fiu văzută cu tine. S-ar putea să ajung şi eu pe vreo listă.

M-am prefăcut că nu bag în seamă remarca total nelalocul ei. Era limpede că, în familia ajutorului de primar, era imposibil să păstrezi un secret.

— Atunci unde ?

— Aşteaptă-mă la gară.

— Acolo sigur ne vede cineva.

— O să pară însă că ne-am întîlnit întîmplător. O să ne prefacem că aşteptăm un tren. Pare mai normal.

S-a întors şi a luat-o la fugă, pe picioarele ei de baschetbalistă, ducînd cu ea florile. La drept vorbind, dacă n-ar fi semănat atît de mult cu Irena, ar fi fost o fată destul de drăguţă.

La şapte şi jumătate eram deja la gară. La opt fără un sfert a sosit trenul de Nové Město şi peronul s-a umplut de muncitorii din schimbul de zi al oţelăriilor, în timp ce femei cu sacoşe pline de merinde ilicite cobau din vagoane şi-şi croiau cu hotărîre drum printre muncitori, spre ieşire. Domnul Krpata, jandarmul care răspundea de controlul în gară, se comporta de parcă ar fi fost orb din naştere.

M-am aşezat comod pe o bancă de pe peronul acum gol şi mi-am întins picioarele. Soarele apunea, aerul era greu de mirosul de gară, fum şi funingine, şi pe o linie depărtată, un marfar cu tunuri învelite în huse de pînză făcea manevre îna-

inte și înapoi. Dealurile aruncau umbre lungi ce se întindeau dinspre pîrîul Radechovský, peste șine. Pe cer, trandafiriul se amesteca cu albastrul și în amestecul decolorat de culori începură să apară primele steluțe, aidoma unor mărgele de sticlă într-o băutură lăptoasă. Mă simțeam strașnic. Eram convins că florile își vor face datoria. Cum să dea greș, mai ales după marea descoperire pe care Irena o făcuse în ajun în legătură cu Zdeněk ?

Timpul se scurgea plăcut și deodată am auzit plescăitul unor sandale pe peron și apoi Alena s-a oprit în fața mea. Cu florile în mînă. Euforia mea a dispărut ca prin farmec.

— Irena ți le trimite înapoi, a spus.

Fără să vreau, am gemut.

— De ce ?

— Zice să nu te mai vadă în fața ochilor. Sînt exact cuvintele ei, a răspuns Alena, punînd buchetul pe bancă, lîngă mine. Zice că din vina ta era să moară.

— Din vina mea ! A cui a fost ideea să ne cățărăm pe cele Cinci Degete ? Eu nu voiam decît să mergem la plimbare.

— Se prea poate, dar ai lăsat-o să cadă și s-a rănit.

— N-am lăsat-o să cadă. A scăpat pitonul.

— Dar tu știai că scapă.

— Și ea știa.

— De-aia n-a vrut să coboare.

— Atunci de ce a coborît ?

— Zice c-ai convins-o tu.

— Dumnezeule, am spus. Dumnezeule.

Alena ședea lîngă mine și fusta nu-i acoperea genunchii, zgîriați de la baschet, dar oricum grozavi. Purta sandale maro cu barete. N-am zis nimic, dar eram tare nenorocit.

— Oricum, a spus Alena, cică să nu te mai vadă în fața ochilor.

— Să nu mă mai vadă, ai ? Și Zdeněk, cu el cum rămîne ?

— Nici pe el să nu-l mai vadă.

S-a uitat la mine. Da, ochii ei erau exact cà ai Irenei. Mari și castanii, cu picături mici de miere în ei.

— Tu stai ceva mai bine decît el, a spus. Ție ți-a dăt tata papucii lui Zdeněk însă i-a dat chiar Irena. Tata l-a lăsat s-o vadă.

Chestia asta m-a înfuriat.

— Nu văd cum stau eu ceva mai bine. Singurul motiv pentru care nu mi-a dat ea personal papucii e că taică-tu nici nu m-a lăsat s-o văd.

— Desigur, a spus. Ai dreptate. Trebuie să fii bărbat ca-să pricepi chestiile astea.

Am tăcut. Apăreau din ce în ce mai multe stele sticloase, albastrul cerului se întunecase și stratul subțire trandafiriu se sfîșiase în fîșii neregulate, pe fondul bleumarin, presărat cu un miceliu de stele ca sticla. Adia o briză caldă de iulie și vagoane de cale ferată tresăltau și zdrăngăneau pe șine.

Am luat buchetul de pe bancă și l-am pus în poala Alenei.

— Ia-l tu.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie, a spus și l-a pus în poala mea.

— Hai, ia-l. Am încercat să-l așez din nou în poala ei, dar mi-a împins furioasă mîna.

— Ți-am spus că n-am nevoie.

— De ce nu ?

— L-ai cumpărat pentru Irena.

— Și acum ți-l dau ție.

— Nu accept buchete de ocazie.

— Atunci o să-ți cumpăr altul.

— Mulțumesc, dar nu vreau.

Mi-am dat brusc seama că mă purtam ca un elefant. Se întunecase și ochii Alenei erau suspect de strălucitori. Doamne, că prost mai eram !

— Sînt un prost, am spus.

— Sigur ești.

— Dar nu din cauza Irenei.

— Nici eu nu m-am gîndit la ea, a spus și s-a smiorcăit puțin. Fir-ar să fie, nu ai o batistă ?

— Nu plînge, i-am spus.

— Eu plîng ? Nu plîng, dau apă la șoareci. Și pivotul echipei de baschet a izbucnit în lacrimi.

Plîngea de i se cutremurau umerii. Mi-am petrecut brațul peste ei.

— Atunci nu mai da apă la șoareci, am spus.

— Nu dau apă la șoareci, a zis. Bocesc.

Acesta era cuvîntul exact.

— Ir... am început și m-am corectat iute. Hai, Alena, nu mai boci.

Numai că bocea, sau dădea apă la șoareci, sau miorlăia cu atîta disperare, că a început să-mi fie milă de ea.

— Lasă asta, Ir... Alena.

— Vezi, a suspinat. Mereu Irena, Irena, Irena. O iubesc, doar e sora mea. Dar mă înnebunește că lîngă ea nu sînt decît un nimeni cu picioarele strîmbe.

— Nu-i adevărat, am zis. Și, oricum, ești un nimeni al naibii de drăguț.

— Atunci de ce nu te uiți mai bine, ai ?

— Mă uit.

— În cazul ăsta cum se face, dacă te uiți atît de bine, că încă n-ai observat nimic.

Probabil că e moartă după mine, am gîndit uluit. Să plesnești de rîs. Încă una din glumele pe

care Domnul le făcea mereu pe seama mea. Una din glumele alea proaste.

— Cîteodată eşti orb.

— Orbit, ar trebui să spui. Ajunge ca Irena să dea din fund şi vă buluciţi cu toţii ca oile.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Alena.

— La drept vorbind, al meu e mai frumos decît al ei. Dar am un nas groaznic.

M-am uitat la nas în ciuda voinţei mele şi deodată am priceput un mare adevăr. Sau, mai exact, unui mic. Nasul era în primul rînd acela care o deosebea de Irena, cu care, de altfel, semăna mult. Avea dreptate, sincer vorbind, fundul ei era mai frumos decît al Irenei. Silueta Irenei tindea spre baroc, Alena însă şi-o formase în timpul săriturilor la coş.

— Nu-i adevărat, am spus, ca s-o consolez.

— Ba e, a zis. Luceşte tot timpul.

— De ce nu-l pudrezi ?

— Nu ajută.

— Atunci lasă-l să lucească. Pe mine nu mă deranjează.

— Aşa zici, a spus şi iar a izbucnit în lacrimi.

Pe peron a apărut doamna Moutelíková şi a observat imediat lacrimile Alenei. Era clar că le punea pe seama prezenţei mele.

— Hai să plecăm de-aici, a şuierat Alena.

— Nu stăm pînă vine un tren ? Ca să pară că l-am aşteptat. Dacă plecăm acum, mîine apari pe lista aia.

— Ei şi ? a replicat Alena. Oricum, e singurul mod ca să ajung şi eu printre fetele drăguţe.

Am ieşit din gară şi am pornit spre rîu. Dumnezeule, cu mine se petrecea ceva. Zău, nu era nici un mister — mă îndrăgosteam. Acum era aproape

întuneric. Îmi petrecusem brațul pe sub al Alenei și puteam să simt lîngă mine șoldul ei tare de baschetbalistă. În noaptea de iulie înțesată de stele, profilul nasului ei nu arăta rău deloc. Cozile îi veneau de minune și am băgat de seamă că înlocuise elasticele pe care le avea la domnul Stařec cu niște panglici verzi. Nu știuse că voi fi acolo. Doamne ! De fapt era singura fată din toată școala care purta cozi. Da, singura.

Curînd am ajuns în fața ei.

— Nu intra încă, Alena. Hai să ne plimbăm puțin în pădure.

— La nouă trebuie să fiu acasă.

— Mai ai cincisprezece minute.

Am simțit c-ar vrea grozav să nu meargă acasă. Iar eu voiam grozav să mă plimb în pădure cu ea.

— Atunci, vino, a spus. Nici urmă din lipsa de hotărîre a surorii ei.

Am traversat iute podul, am trecut de fabrica de bere și am pătruns printre copaci. Acolo iarba era înaltă. Am sărutat-o fără nici un fel de preliminarii. Avea o gură frumoasă, caldă, moale și mi-a răspuns la sărut. Ne-am sărutat febril vreo cinci minute și pe urmă ne-am oprit să ne tragem răsuflarea.

— Orice-ai zice, a spus Alena, Irena e o proastă.

— Ai dreptate, Alena.

— E o fată bună și e sora mea, dar în fond e o proastă.

— Groaznic de proastă.

— N-o spune tu, Danny. Dar așa e.

— Atunci ce să spun ?

— Spune ceva drăguț despre mine.

— Ești drăguță foc. Alena, ești minunată. Ai cel mai grozav fund din tot județul.

— Bine că măcar cineva îl apreciază, a spus. Şi încă nu m-ai văzut dezbrăcată.

M-am aruncat asupra ei şi ne-am mai sărutat cinci minute. Pe urmă i-am vîrît mîna sub fustă.

— Mnu, a spus sub gura mea, aşa cum dictau convenţiile.

— De ce nu, Alena ? am întrebat, conform acelorași convenţii, şi mi-am prins degetul de elasticul din jurul taliei ei.

— Mnu, a repetat şi m-a apucat de mînă.

I-am tras chiloţii în jos şi am simţit un covor des de păr.

— Mnu ! Mlasă-mă în pace ! Şi s-a smuls din îmbrăţişarea mea. Tot baschetul era cel care-i dăduse o formă excelentă. S-a ridicat, şi-a săltat fusta şi acolo, în faţa mea, şi-a tras chiloţii în poziţia iniţială. Erau subţiri şi albi ca laptele.

M-am ridicat şi eu.

— Te-ai supărat pe mine ?

— Bineînţeles că nu. Dar nu putem s-o facem acum.

— De ce nu ?

Sunetul orologiului din turnul primăriei mi-a dat răspunsul.

— Isuse ! Nouă şi un sfert. Trebuia să fiu acasă la nouă.

— Nu pleca acum. Oricum o încasezi de la taică-tu.

— Nu încă. Întotdeauna mă iartă un sfert de oră.

Am cuprins-o în braţe.

— Alena !

Ne-am mai sărutat o dată, aşa că totul era în ordine. De data asta însă n-a durat decît un minut.

— Zău că trebuie să mă duc.

— Alena, vreau grozav să fim împreună.

— Şi eu, Danny, vreau să fiu cu tine.

Dumnezeule ! Nici măcar una dintre cele douăzeci şi trei de fete nu mi-o spusese aşa, direct. Irena o zisese de cîteva ori, dar ea nu avea urechea mea muzicală, aşa că nu putea să audă ezitarea din glasul ei, cum o auzeam eu. Nu şi în glasul Alenei. Dumnezeule ! Pusesem mîna pe mica ei grădină cu tufişuri dese şi mi-o spusese imediat după aceea. Dumnezeule ! Dumnezeule ! Doamne !

— Atunci hai s-o facem mîine, am spus.

— Nu pot. Vine mătuşa mea de la Rounov şi seara mergem la teatrul în aer liber. S-a gîndit puţin şi i-a venit o idee. Dar dacă vrei, dacă vrei cu-adevărat, atunci vino cu mine sîmbătă la Şerlich, după miere. Putem merge cu bicicletele.

— De-acord.

M-a privit inchizitorial, de parcă n-ar fi fost sigură cum o să iau ce-mi va spune.

— Am putea... ştii, am putea să rămînem acolo peste noapte. Sînt nişte rude de-ale noastre şi întotdeauna rămîn noaptea la ele. Tatii o să-i zic că stau acolo peste noapte, iar rudelor mele că trebuie să mă întorc acasă... ştii... ;

Cele spuse de ea m-au scos complet din minţi. Ca un nepriceput ce eram, a întrebat-o unde vom dormi.

— Dumnezeule ! a oftat. La hotel, cum altfel. La Şerlich sînt tot felul de hoteluri turistice. N-ai fost niciodată ?

Sîmbătă dimineaţa am pornit spre Şerlich pe biciclete. Nu era lucrul cel mai plăcut al excursiei noastre. E adevărat că Alena a apărut într-un şort albastru şi, cum pedalam lîngă ea, aveam minunatul prilej să-i admir fundul exemplar. Problema

era că eu nu eram nici pe departe bun de concurent la Turul Franței. Echilibrul meu era destul de instabil și, ori de cîte ori ne depășea o mașină, mă clătinam rău de tot. Mai prezentam și tendința de a intra în șanț.— am și intrat de două ori. Din fericire mi-am zgîriat doar genunchii și bicicleta a rămas cît de cît întreagă. Gîfîiam și pufăiam de cîte ori urcam la deal și Alena trebuia să mă aștepte în vîrf. Mă ironiza pe chestia asta, dar nu cine știe ce, dacă țineam seama că era jucătoare de baschet. În plus se dovedea plină de tact, sau ce-o fi fost. La urma urmelor, știa foarte bine unde mergem și de ce. Eram amîndoi teribil de plini de tact unul față de celălalt.

Am ajuns la Máselná Lhota pe la trei. Am rămas să mă odihnesc în pădure, în timp ce Alena a zburat cu măiestrie la vale, pe poteca șerpuită dintre cîmpuri, spre ferma unde rudele ei creșteau albine. Aranjaserăm să rămînă acolo la ceai și pe urmă să le spună că seara trebuia să fie acasă. Între timp eu o voi aștepta în pădure și, după ce va pleca de la fermă, vom merge mai departe, pînă la poalele muntelui Šerlich, unde erau hotelurile alea turistice.

M-am întins în iarba înaltă și mi-am adunat ce forțe îmi mai rămăseseră, știind că în seara aceea voi avea mare nevoie de ele. Pe cer pluteau nori albi, pufoși, dinspre sat se auzea mugetul vitelor și am putut să disting zgomotul harnașamentului unui cal. Încercam să mă conving că în sfîrșit, Dumnezeu se pregătea să mă răsplătească pentru toate eforturile depuse, dar nu prea reușeam, probabil fiindcă, de fapt, mă pregăteam să comit cu-adevărat păcatul preacurviei și, ca să fie și mai grav, cu un prezervativ, fapt ce punea capac pă-

catului originar. Nu puteam risca s-o bag pe Alena în bucluc. Nici măcar nu știam dacă a împlinit șaisprezece ani. Irena împlinea șaptesprezece în august, asta însemna că Alena putea avea cel mult șaisprezece. Așa că nu puteam risca, chiar dacă eram gata să-mi risc sufletul comițînd păcatul preacurviei. Simțeam însă că Dumnezeu, deși, fără îndoială, deloc tolerant, ierta de obicei acest păcat, chiar dacă era unul din cele șapte păcate capitale. Dar, cu toate că preacurvia era cu siguranță cel mai puțin capital dintre cele șapte, tot păcat era, și să-l privești ca pe o răsplată divină însemna curată blasfemie ? Exista o circumstanță atenuantă : îi voi provoca plăcerea Alenei, lucru pe care creștinii sînt datori să-l facă între ei — numai că, în același timp, o voi duce și în păcat, ceea ce în schimb, îmi va provoca plăcere mie. Așa că dacă făceai bine socoteala, existau, de fapt, două păcate și două circumstanțe atenuante, cîte una pentru fiecare păcat. Cu siguranță că Dumnezeu ne va ierta. În mine s-a trezit o dorință teribilă de Alena și de faimosul ei fund, dezbrăcat, și chiar atunci a apărut în depărtare, cu două sacoșe uriașe pline cu borcane cu miere pe ghidon. Mergea agilă pe bicicleta cu o bară specială, care împiedica fusta să se prindă în lanț — bicicleta era nouă și cînd mi-am adus aminte de fustele ei scurte, m-am întrebat în ce secol trăiau creatorii de modele de biciclete — și a început să pedaleze la deal, spre Muntele Șerlich.

Am sărit pe bicicletă la fel de agil ca și ea și am pedalat pe o cărare paralelă cu a ei. Cînd am ieșit din cîmpul vizual al fermei, am trecut pe cărarea ei și am așteptat-o

Și pe urmă am mers alături, pe biciclete, în sus pe panta lină, spre hoteluri.

În Șerlich erau trei hoteluri. Am coborît de pe biciclete cu puțin înaintea primului. Alenei îi era rușine să intre cu mine.

— Danny, n-o să ne creadă dac-o să zicem că sîntem căsătoriți.

Mă întrebam și eu ce vom spune — încă de ieri, de fapt. Se vedea cu ochiul liber că Alena era minoră și, cu toate că păream ceva mai mare decît ea, cu greu aș fi putut trece drept un bărbat însurat. Ieri nu mă mai gîndisem la asta, sperînd să-mi vină vreo idee la fața locului, dar acum nu aveam nici o inspirație.

— Ce-ar fi să ne ducem separat și să luăm fiecare cîte o cameră ?

— Atunci **chiar** că o să fie clar că nu sîntem căsătoriți.

— În cazul ăsta nici n-o să pretindem că sîntem, am spus, făcînd din nou dovadă de tîmpenie.

— Numai că toată treaba o să fie cît se poate de clară, nu crezi ? a spus Alena. Cine-o să creadă că am venit tot drumul pînă aici, pe bicicletă, doar ca să-mi petrec noaptea la hotel ? Și încărcată cu miere ? Și minoră pe deasupra ?

M-am uitat la ea. Mi se părea frumoasă. Cu siguranță că înainte fusesem orb. Îi lucea nasul, acum însă chestia asta mi se părea nostimă și nimic mai mult. Problema era că nimeni n-ar fi crezut-o, orice ar fi spus, chiar și adevărul.

— Nu ne rămîne de făcut decît un singur lucru, am zis. O să spunem că sîntem frate și soră.

— Nu-i o prostie ?

— Ce vezi tu prostie în asta ?

— Un frate și o soră care se duc să doarmă departe de casă împreună.

Bănuiesc că avea dreptate. Nici unul dintre noi nu era în stare să judece din proprie experiență.

Nu aveam surori iar ea nu avea fraţi. Marie Dreslerová avea un frate cu un an mai mare decît mine, dar nu-i descoperisem existenţa decît după ce o iubeam de doi ani. Într-atît era de invizibil.

— Atunci ce să spun ?

— Nu ştiu.

Atît de aproape de ţel şi ne izbeam de un obstacol stupid. Stăteam locului nehotăriţi, lîngă bicicletele noastre. îra cald, greierii ţîrîiau, şi muream de dorinţa de a fi într-o cameră de hotel cu Alena.

— Aşa le spun, am zis cu hotărîre.

— Ce ?

— Că sîntem frate şi soră.

— Nu ştiu...

— Ce-mi pot face ?

— Păi, cred că nimic.

— Cel mult pot să spună că n-au camere libere.

— Păi, cred că ai dreptate.

Am pornit hotărît spre primul hotel, să-i anunţ că venisem la munte ca să dorm cu sora mea.

Mai mult ca sigur o să mă dea pe uşă afară.

Dar lucrurile s-au rezolvat cît se poate de prieteneşte. Nu aveau camere libere. Era în plin sezon.

Au mai mers un pic pe biciclete pînă la următorul hotel, unde s-a petrecut acelaşi lucru.

Îa fata celui de-al treilea hotel, i-am spus Alenei :

— De data asta intră cu mine. O să pară mai convingător şi oricum n-au camere.

A păşit curajoasă alături de mine, dar cum am deschis uşa, a şi început să se înroşească. Acest hotel era de fapt unul tare mic, cu un hol ceva mai mare decît un antreu, deşi pereţii erau acoperiţi de panouri frumoase şi, pe unul dintre ele, se căsca un fel de fereastră cu inscripţia „Recepţie". Nu era

nimeni. Doar unul din clopotele acelea cu buton. Am așteptat cam cinci minute, după care mi-am luat inima în dinți și am apăsat pe buton.

De undeva dinăuntru a apărut un bărbat cu o cămașă demodată, fără guler, cum purta și tata la ocazii — din alea la care trebuia să atașezi un guler tare. Mi-a fost antipatic de cum l-am văzut. S-a uitat la mine, apoi la Alena și era clar că ne-a mirosit pe loc.

— Vreți o cameră ? a întrebat.

— D... da, am bîiguit, căci bruscheța tonului lui m-a luat pe nepregătite. Sora mea și cu mine... am dori să ne petrecem noaptea aici... Noi... deodată mi-a venit o idee și am început să vorbesc fluent. Tipul m-a ascultat cu interes, a examinat-o cu destulă suspiciune pe Alena, tot îmbujorată, și eu am continuat. Facem un tur pe bicicletă, tocmai de la Praga.. Noaptea trecută am dormit la Zelený Hradec, iar mîine am vrea să ajungem pînă la Kostelec.

— Deci sînteți într-un tur, ai ? Și rucsacurile unde le aveți ?

Alena s-a înroșit ca focul. Am încercat să salvez iute situația.

— Afară, pe biciclete.

— Așa care va să zică. Tinerii din ziua de azi sînt tare neglijenți, a spus tipul. O șterg uneori fără să le spună părinților unde se duc.

— Părinții noștri știu tot, am răspuns. Ba tata ne-a și ajutat, pe Al-Irena și pe mine, să stabilim traseul cel mai bun.

— Așa care va să zică, a repetat tipul, numai că nici vorbă să fiți frate și soră.

— Îmi pare rău, am zis, încercînd să mă apăr.

— Ascultă, nu încerca să mă duci tu pe mine, a protestat tipul. Am simțit o orbitoare lumină

roșie în spatele meu, era probabil Alena. Pe sora ta, deci, o cheamă Alirena, nu ? N-am mai auzit în viața mea un nume ca ăsta, și nu-s de azi de ieri în meseria asta, te rog să mă crezi. Așa că nu mă lua de prost.

— Cum vă permiteți să ne insultați în halul ăsta, am protestat timid și fața tipului s-a luminat și ea de o lumină roșie.

— Ca să zică eu vă insult, ai ? a spus. Ascultă. Vrei să-ți faci de cap cu domnișoara, numai că nu se poate. E interzis de Reich. Dar sînt atîtea lucruri interzise în țara asta ad-hocupată, că mă-ntreb unde-o să ajungem, ce zici ? Așa că luați cîte o cameră fiecare, pentru cazul că vine vreun control. Dacă vă prinde pe amîndoi în aceeași cameră, nu-i treaba mea, iar voi ați pățit-o. Dați-mi legitimațiile.

Eram atît de uluit, că, fără un cuvînt de protest, mi-am scos carnetul de elev și Alena, ca în tranșă, a procedat la fel. Aveam noroc că dăduserăm peste un tip direct ca ăsta. Nici nu ne trecuse prin minte că nemții introduseseră obligativitatea prezentării legitimației pentru înregistrarea la hotel.

Așa că tipul ne-a înregistrat cu numele noastre adevărate. Nu era bine deloc, dar cum imaginea nopții cu Alena se apropia cu pași repezi de realitate, nici că mi-a păsat. Oricum a scris numele noastre în dreptul unor numere de cameră diferite, în așa fel încît dacă improbabilul survenea, să putem ieși din încurcătură cu o minciună. Greu de realizat. Cum ar fi putut explica Alena că nu și-a petrecut noapte la unchiul ei apicultor și cum aș fi putut explica eu că nu mă cățăram pe stîncile Prachov, cum le spusesem părinților ? Și totuși, puțin îmi păsa. Se vor aranja ele toate. Muream

de dorința acestei nopți cu Alena, care, între timp, aproape că-și revenise la culoarea normală.

— Și cu asta basta, a spus tipul, dîndu-ne înapoi legitimațiile. Unu și Trei. Puteți să vă punneți... sacii sau ce aveți în camere, dar încă nu le puteți folosi. Mai e o pereche ca voi.... știți, frate și soră. Ea stă la Unu și el la Trei. Au ieșit să culeagă mure și se vor întoarce spre seară, nu știu exact cînd. Dacă folosiți camerele acum, s-ar putea să vă întrerupă cînd v-o fi lumea mai dragă.

Alena a roșit din nou și tipul a băgat de seamă.

— Lasă asta, a zîmbit, n-ai de ce să te temi. Le explic eu situația cînd se întorc. Domnișoara poate merge la Unu și dumneata la Trei, după care vă puteți înțelege cu ceilalți doi. Satisfăcuți ?

— Strașnic, am spus. Mulțumesc.

Și ne-am dus să luăm mierea.

Era ora cinci. Am pornit și noi să culegem mure. Tipul a dovedit că are un excelent simț al afacerilor, după ce am urcat mierea sus, tocmai cînd ieșeam pe ușă, m-a strigat. Alena a ieșit și eu m-am întors la el. S-a aplecat peste tejghea și mi-a spus, aproape șoptit :

— Ai prezervative ?

Aveam, dar nu mă simțeam în situația de a-l refuza.

— Ce fel aveți ? l-am întrebat.

— Ollas dinainte de război, clasa întîi. Din alea cu un balonaș la vîrf. Cele mai bune care există. Alea fără balon se pot rupe ușor și... văd că domnișoara nu-i chiar bunică. Ai dă de dracu'. Poți să le folosești și de mai multe ori.

— Dați-mi două.

— Sînt în pachete de cîte trei.

— Atunci un pachet.

Cred că nenorocitul de țap bătrîn a mărit prețul cu cinci sute la sută. Dar mergea drept la țintă. Eram atît de înnebunit, că aș fi semnat o chitanță pentru aproape orice sumă mi-ar fi cerut.

Mă pregăteam să plec, cînd mi-a venit un gînd înfiorător. M-am întors.

— Încă ceva, dacă nu vă supărați că vă întreb. De unde sînt ceilalți doi ?

— Praga, a spus și, ca să n-am nici o îndoială că se bucura de chinul meu, a adăugat. La fel ca voi.

Chestia asta m-a înfuriat.

— Noi nu sîntem de la Praga. Am inventat totul.

— Ușurel, tinere, a spus. Ăștia doi sînt cu-adevărat din Praga. În primul rînd, eu îmi dau imediat seama și în al doilea, au venit cu o mașină cu număr de Praga. Tocmai au plecat cu ea să culeagă mure.

Nu-l prea credeam și poate mi-a citit gîndurile, căci a adăugat :

— Liniștește-te. Nu-s de prin părțile locului. Ascultă, n-ar fi recomandabil pentru afacerile mele dacă aș amesteca oamenii în cazuri de flagrant delict, ce zici ? Poți fi sigur că sînt din Praga, el e cam de două ori mai bătrîn ca tine și ea cam de trei ori mai bătrînă ca iubita ta. Și sînt căsătoriți. Numai că nu între ei.

Va să zică era cu-adevărat codoș. Discuția asta mă făcea să mă simt un păcătos.

— N-o să fie deloc greu să ajungi la o înțelegere cu ei, tinere. Dacă sosesc înaintea voastră, le spun eu care-i cazul. Între timp du-te afară și profită de soare, cu iubita ta. Dumnezeule, ce te mai invidiez ! Cîți ani are ? Unsprezece ?

— Și jumătate, i-am spus, dar furia mea se topise.

— O fi cu siguranță mulțumit. De cameră, vreau să spun. Și dacă ai nevoie de ceva, știi la ce mă refer, sînt aici ca să vă servesc. Discreție garantată.

Am părăsit hotelul cu sentimentul enorm de plăcut al păcatului, întunecat doar de conștiința sîcîitoare că Domnul le știe pe toate.

— Sînt de la Praga, i-am spus Alenei. Tipul spune că sînt căsătoriți amîndoi, dar fiecare cu altcineva.

Alena ședea pe o buturugă între rugii de mure și avea gura albastru închis. După ce a auzit ce-am spus, a tăcut un timp, pe urmă a remarcat :

— Asta-i adulter, nu ?

— Păi... sigur.

— Dar e groaznic.

— Ce e groaznic ?

— Să te căsătorești și pe urmă să fii necredincios.

— Păi... sigur.

— De ce să te căsătorești, dacă pe urmă ești necredincios ?

— Bănuiesc că, atunci cînd te căsătorești, nu bănuiești c-o să se întîmple așa ceva.

— În cazul ăsta mai bine nu te căsătorești.

— Dacă nu știi c-ai să rămîi fidel ?

— Dacă nu știi dacă o să fii fidel sau nu.

— Păi... cred că mai bine nu, am spus.

— Adică dacă doi oameni se iubesc, trebuie să știe că niciodată — înțelegi — n-o vor face cu altcineva., a început Alena să dezvolte teoria ei simplistă, nu-i așa ? Și pe urmă, dacă unul dintre ei

încă îl mai iubește pe celălalt și celălalt îl înșeală... ei bine, nu pricepi ? Este atît de... inuman.

— Păi... bănuiesc că este, am spus. Am privit soarele mîngîind coapsele Alenei și, dimpotrivă, mi s-a părut cît se poate de uman. Am repetat totuși : Sigur că ai dreptate.

— Păi nu-i așa ?

— Ba așa e.

O gîză se cățără în sus pe una din cozile ei. Se încurcă în labirintul de șuvițe de păr strîns împletite. O priveam fascinat, curios dacă o să mai știe să iasă de acolo și cum anume.

— Danny ? a spus Alena.

— Da ?

— Ascultă, cred c-o să te superi, dar ascultă...

Mi-a pierit interesul pentru gîză. Procesele mintale simpliste ale Alenei o conduseseră cu siguranță la o concluzie profund în dezavantajul meu.

— Ce-i, Alena ?

— Știi, eu... eu nu prea...

— Ce ?

— Eu nu mă mai întorc acolo.

— Unde acolo ?

— La hotel. O să fie ea acolo...

— Ce vrei să spui, care „ea" ?

— Femeia aia... necredincioasă. Și. desfrînatul ăla.

— Of, Alena, lasă asta. N-are nimic comun cu noi.

— Ba da, are, a replicat, fără să se uite la mine.

— Cum ? Noi nu sîntem căsătoriți.

— Dar tu o iubești pe Irena.

— Păi... nu asta-i problema, am spus prea puțin convins, cu toate că în clipa aceea nu simțeam prea multă dragoste pentru Irena.

Simţeam ceva. Pentru Alena. Dar s-ar fi putut să nu fie decît un fel de solidaritate.

— Mereu ne încurci numele. Iralena, a spus, maimuţărindu-mă. Sau Alirena.

— Am vrut numai să te ascund în faţa ţapului ăluia bătrîn.

— Lasă chestiile astea.

După-amiaza frumoasă şi caldă ce se transforma într-o seară frumoasă şi fierbinte şi apoi într-o noapte frumoasă şi toridă s-a dezintegrat rapid într-un morman de ruine. Era musai să salvez o situaţie atît de promiţătoare.

— Alena, am rostit grav, am iubit-o pe sora ta, e adevărat. Dar acum, cînd te cunosc...

— Păi mă cunoşti de cînd o cunoşti şi pe ea.

— Uneori oamenii sînt orbi.

— Ai mai spus-o şi alaltăieri. Cum de ţi s-au deschis brusc ochii ?

— Am fost orbit. Acum însă pot vedea că Irena e o bestie şi...

— Eu sînt premiul de consolare.

— Nu, Alena, zău că nu...

— Atunci ce vrei ?

Ei bine, nu prea puteam să i-o spun direct, chiar dacă era o fată grozavă. Şi oare chiar asta voiam ? Voiam numai treaba aia, pentru care cumpărasem prezervativele la preţ de speculă ? Şedea pe o buturugă, cu gura albastră, şi briza de munte făcea valuri aurii în iarba înaltă din jurul ei.

— Te iubesc, am spus, fraza fiind uşor stricată de un ton fals ce răzbătea în glas.

— Vax, a zis. Era expresia Irenei. Nu mă vrei decît ca premiu de consolare. Pe de altă parte, cine ştie... poate era expresia Alenei şi Irena o luase de la ea.

— Nu. Te iubesc.

De data asta am spus-o fără cusur, căci de data asta eram convins că e așa.

— Ba nu mă iubești. Vrei doar să te distrezi cu mine.

Pentru moment n-am spus nimic, pe urmă m-am gîndit la o tactică.

— Dar tu, Alena ?

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Tu de ce ești aici cu mine ?

— Fiindcă sînt proastă.

— Ba nu ești. Vrei să te distrezi. Eu te iubesc și tu ești aici ca să te distrezi.

— Tu **ești** ăla prost. Oricum pentru fată nu-i nici o plăcere.

— Ce vrei să spui ? am întrebat, sincer uimit. Dacă nu e, de ce o fac fetele ?

— Habar n-ai.

— Atunci explică-mi tu. De ce-o fac, dacă nu e nici o plăcere ?

— Fiindcă sînt **îndrăgostite,** de-aia. Ești atît de **îngrozitor** de prost, Danny.

Din ochi au început să-i curgă lacrimi. M-am uitat la ea. Gîza se mai lupta încă vitejește în împletitura părului ei. Dumnezeule ! Asta înseamnă... chiar **sînt** un prost. Cred că mă iubește sincer. Ce idiot pot să fiu. M-a cuprins un ocean de tandrețe. M-am ridicat, am îngenuncheat lîngă ea și am cuprins-o cu brațele.

— Alena... zău că țin foarte mult la tine.

Am sărutat-o pe obraz și i-am simțit gustul sărat al lacrimilor. Și-a întors capul, dar nu s-a ferit de îmbrățișarea mea. Mi-am intensificat activitatea și, peste cîteva momente, a întors capul înapoi și am sărutat-o pe gura pătată de mure. Ne-am

sărutat un timp. Totul era din nou în ordine. Pe urmă a spus :

— Danny, e adevărat ?

— E-adevărat.

— Şi cum se face că ţii brusc la mine, odată ce-o iubeşti pe Irena de trei ani ?

— Nu ştiu, am spus sincer. Dar e-adevărat. Zău că e.

— Nu te cred, a zis, dar nu-mi pasă. Te iubesc.

M-a îmbrăţişat şi ne-am sărutat din nou. Apoi a început iar să mă deranjeze un gînd. Era o prostie, dar arunca o lumină ciudată asupra părerii ei despre mine.

— Alena, am spus într-una din pauzele dintre sărutări, cînd ai spus că n-o să fie cine ştie ce plăcere cu mine, ce... ce-ai vrut să zici prin asta.

— Danny, tare mai eşti prost.

— Crezi cumva că... ştii tu... n-o să fiu bun sau cam aşa ceva.

— Oh, Danny !

— Ei ? În clipa aceea eram aproape furios.

— E nevoie să-ţi explic ?

— Ce-ai vrut să spui de fapt ?

— Păi, fata n-are cine ştie ce plăcere din asta, nu-i aşa ? a spus, privindu-mă drept în ochi. Ochii ei erau poate şi mai mari decît ai Irenei, căprui cu pete de aramă ce reflectau peticele verzi de lumină din pădure. Prima dată, a adăugat.

— Dumnezeule ! Va să zică era virgină.

— Cică doare, a mai zis.

Oceanul de sentimente dinlăuntrul meu s-a prefăcut în furtună, dar vîntul era tandreţea însăşi. Cine-ar fi bănuit.

— O să fiu blînd, am spus ca un prost.

— O să supravieţuiesc, a zis.

— Zău că n-o să fiu brutal.

— Cum, prostuțule, a întrebat. Nu există decît un singur fel de-a o face, indiferent dacă ești brutal sau nu.

Chestia asta m-a paralizat. Nu ne-am mai sărutat, am stat doar așa, unul lîngă celălalt. Gîza se încurcase într-un nod din păr și dădea din picioare, furioasă.

— Danny ?

— Ce-i Alena ?

— Ai mai avut vreodată vreo fată ?

Dumnezeule, ce să-i spun. Să recunosc adevărul ?

— Păi, sigur, am spus. N-a fost cine știe ce.

— Dar ai avut pe cineva ?

— Da, am avut, am spus. Sfinte Doamne ! La păcatul preacurviei, relativ ușor de iertat, am adăugat și minciuna. Și ce minciună ! Una absolut de neiertat.

— Irena ? a întrebat foarte încet.

— Nu, n-a fost Irena.

— Atunci cine-a fost ?

— Nu cred c-o cunoști.

— E din Kostelec ?

— Nu, din Praga.

Alena a amuțit. Cum dădea înnebunită din picioruțe, gîza i-a gîdilat obrazul. A scos-o cu grijă din coadă și a ridicat un deget. Gîza s-a tîrît ca proasta în susul degetului, și-a desfăcut aripile și și-a luat zborul. S-a oprit, ceva mai încolo, pe o floare care, cu cîteva minute în urmă, fusese suptă, probabil pînă la ultima picătură, de un bondar uriaș și gras.

— Nu-mi pasă, a rostit Alena. Te iubesc.

A spus-o de parcă s-ar fi simțit mîndră, sau cam așa ceva...

Stăteam culcaţi în iarbă, la marginea pădurii, sus pe platoul înalt, iar drumul de munte şi cele trei hoteluri cu acoperişurile lor roşii se întindeau jos sub noi. Al nostru era ascuns de nişte copaci. Încă nu-mi revenisem de tot din surpriza produsă de spusele Alenei. Sentimentele pe care le avusesem înainte — sentimente care, să fiu sincer, se făcuseră cunoscute mai ales printr-un fel de tensiune între picioare, chiar dacă de fapt, era mai mult decît atît — dispăruseră ca prin minune, sau se preschimbaseră în altceva. Nu că n-aş fi aşteptat cu nerăbdare noaptea, căci o aşteptam, dar furtuna de tandreţe era acum teribil de tăcută. Brusc, în iarba aceea aurită — Dumnezeule ! — brusc am avut sentimentul puternic că trăiesc. Nu numai că mi-e bine. Că trăiesc.

Dar, cum eram un prost, idei prosteşti au început să-mi chinuie mintea.

— Ir... Alena, crezi că Zde... şi m-am oprit, era însă prea tîrziu. Alena a încremenit. Am lăsat neterminată fraza aia tîmpită, dar ea a insistat.

— Ce-i cu Zdeněk ?

— O, nimic.

— Ştiu, a spus cu amărăciune, Danny, eşti îngrozitor.

— Păi... sigur, am zis, cred că ai dreptate.

— Şi nu mai spune „păi... sigur. sigur e-aşa, păi... sigur, sigur nu-i aşa, păi... sigur, ai dreptate".

— Păi... am spus. Adică n-o să mai spun.

Am tăcut amîndoi. Alena era încă încordată ca o coardă de chitară, iar eu muream de poftă să-mi trag un picior în fund.

— Sînt un măgar, Alena.

— Nu, nu eşti, a spus Alena. Eşti numai nebun după ea.

— Sînt. Acum însă te iubesc pe tine.

— Păi... sigur.

— Vezi că acum o spui tu.

— Bănuiesc că da.

— Soră-ta m-a înnebunit de-a binelea. Dar există o limită în toate, știi ?

— Sper.

— Există. În toate. Și tu ești grozavă.

— Aici ai dreptate, a spus. Încă nu știi ce grozavă sînt.

— Sînt pe cale să descopăr, am zis, petrecîndu-mi brațul pe după umerii ei. Înțepeneala îi dispăruse.

— Între ea și Zdeněk n-a fost niciodată nimic, a spus Alena. Zdeněk ar fi vrut, asta-i limpede. Dar Irena e... ei bine, Irena e o bestie. Exact cum ai spus. Nu iubește pe nimeni. Nici măcar pe Zdeněk.

Stăteam culcați acolo, înn liniștea munților, și sus, deasupra noastră, nori pufoși se deplasau încet spre apus. Soarele atîrna peste niște șiruri de munți, care păreau un decor.

— Oricum, a spus Alena, nu e o prostie ? Nu e caraghios și o prostie ?

— Ce anume ?

— Asta a spus. Ce-o să facem noi la noapte.

— Nu e o prostie, am răspuns tăios.

— Zău că-i caraghios, a zis. Și e o chestie teribil de tîmpită. Cel puțin din punctul de vedere al fetei.

— S-ar putea, am admis. Dar nu e caraghios.

— Aș fi în stare să trăiesc și fără asta. Te-aș iubi și fără asta.

Oprește-te, Alena ! mi-am zis. Părea că încearcă să scape. Probabil că, de fapt, era puțin speriată.

— Și eu aș fi în stare. Dar e un fel de... un fel de dovadă, nu-i așa ?

— Din partea fetei, a spus. Din partea băiatului, dovada nu face nici cît o ceapă degerată..

N-am putut să nu rîd de felul în care punea ea problema.

— Alena, ești grozavă.

— Știu că sînt, a zis. E caraghios, dar e frumos. A căzut apoi din nou pe gînduri. Danny ?

— Ce-i ?

— Ai văzut vreodată o fată goală ?

Pînă să apuc să-i spun o altă minciună, a continuat :

— Ce întrebare tîmpită. Pe cea de la Praga, evident.

— Așa-i.

— Eu n-am văzut încă un băiat gol. Cu excepția copiilor, bineînțeles.

— Ai să vezi la noapte.

Și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Totul e cam caraghios, a spus și a izbucnit în rîs. Doamne, de ne-ar vedea tata.

— Ți-ar da o mamă de bătaie, am zis. Și nu mai cobi, mai bine bate în lemn.

— Zău că n-ar... n-ar trebui să-i fac una ca asta. Dacă află vreodată...

— N-o să afle.

— Oricum, s-ar necăji grozav.

— De ce ? Ce-i rău în asta ?

— El crede că e.

— Nu, nu crede. Îi e doar frică să nu te vîre cineva în bucluc.

— Danny, chiar c-ar fi groaznic. Ai ceva ca să ne ferim ?

— Îhî. Nu-ți face griji.

— Oricum, zău că e caraghios.

— Dar frumos.

Am mai stat așa culcați pe coama dealului și timpul s-a scurs lin. În cele din urmă am auzit o mașină urcînd cu greu spre hoteluri.

— Ei trebuie să fie, am spus.

— E timpul să plecăm, a zis Alena.

— Așa e.

Ne-am ridicat. Alena m-a privit.

— Oh, Danny, o să fie atît de penibil. Ce să-i spun femeii ăleia ?

— Nimic. Aranjează patronul hotelului totul.

Alena a privit pentru ultima oară valea, apoi m-a luat de mînă și, cu hotărîre în glas, a spus :

— Să mergem.

Ne-am dus. Nu, nu va fi numai plăcere. Dar aveam un sentiment pe care nu-l puteam descrie, ca și cum fata asta și cu mine urma să facem ceva ce nu mai făcuse nimeni înaintea noastră. Era clar că aveam senzația asta pentru că absolut toți o făcuseră înaintea noastră — cu excepția cadavrelor vii, a fecioarelor îmbătrînite înainte de vreme și a celibatarilor convinși, care nu avuseseră niciodată parte de așa ceva.

Tipul era încadrat de fereastra ghișeului de la recepție.

— Bună seara, a spus cu evident sarcasm. Părea însă destul de prietenos. Văd că domnișoara a cules mure.

Alena s-a uitat la mine.

— Am gura albastră ? De ce nu mi-ai spus ?

— Fac bine la sănătate, a zis tipul.

— Ați vorbit cu ei ? l-am întrebat.

— E-n ordine. Am aranjat eu totul pentru voi. Sînt amîndoi la Unu și Trei e liberă. Dar dacă vine cineva, eu nu știu nimic, clar ?

Ne-a înmînat o cheie cu o placă mare de lemn legată de ea.

— Vise plăcute.

— Noapte bună, am spus.

— Bună, a şoptit stins Alena. Era din nou cam îmbujorată.

Am urcat scara îngustă de lemn, între pereţii cu panouri. Hotelul mirosea a lemn proaspăt tăiat şi am bănuit că fusese nu de mult renovat ; era evident că afacerile prosperau. Treptele scîrţîiau şi m-a cuprins din nou — probabil şi pe Alena — senzaţia aceea foarte intensă. Era şi nostim şi de spaimă şi dintr-odată mi-a venit s-o iau la goană. Dar Alena şi-a întors spre mine ochii ei de culoarea mierii şi s-a strîns atît de aproape, că am simţit-o tremurînd. Nu mai exista scăpare. Şi oricum va fi fantastic.

După cîteva încercări am reuşit să bag cheia în broască. Am răsucit-o şi am simţit cum se deschide. Puteam intra în camera în care se va petrece totul. Am scos cheia din broască şi am apăsat pe clanţă. Uşa s-a deschis. Într-un colţ, camera avea un suport pentru lighean, apoi un şifonier mic şi un pat dublu, mare. Lîngă fereastră era un scaun din răchită. Pe scaunn şedea ajutorul de primar.

Alena a scos un fel de chiţcăit. Eu n-am emis nici un sunet.

— Alena, a spus ajutorul de primar, coboară şi aşteaptă-mă jos.

— Eu, tăticule...

— M-ai auzit ?

— Da.

— Atunci dă fuga.

Vorbea aproape cu tandreţe. Se zice că aşa sînt sadicii. Am rămas singur cu el.

— Stai jos, domnule Smiřický.

M-am așezat pe patul pe care ar fi trebuit să-l împărțim, Alena și cu mine.

— Am închiriat o mașină, ca să ajung aici la timp, a spus ajutorul de primar. Uite chitanța. Și aici ai chitanța pentru hotel. Mi-a întins două foi de hîrtie. Ai să găsești trecute și două coniacuri mari. Sînt convins că îți dai seama că nu le-am comandat fiindcă aș fi băutor înrăit. -

Mi-am dat seama, nici o problemă, dar asta n-a făcut să-mi scadă cu nimic furia. Amîndouă chitanțele, de fapt oricare în parte, ca să nu mai vorbim despre ele împreună, făceau cu mult mai mult decît aveam eu în buzunar, bani adunați cu ajutorul unui mic împrumut de la Harýk și al unuia mare de la Bertie, ultimul cu o dobîndă amețitoare.

— Nu... nu am atîția bani, domnule.

— Evident, îmi poți plăti în rate. Cu dobînda obișnuită.

— Mulțumesc, am spus.

— N-ai pentru ce, a răspuns ajutorul de primar. Mă așteptam ca acum să se dea la mine, dar îl subapreciam. Era un sadic spiritual și n-a făcut decît să spună, foarte calm : Acest incident va rămîne între dumneata și mine, domnule Smiřický. E însă ultima oară. Dacă se repetă. mă voi vedea silit să-l informez pe tatăl dumitale și, foarte probabil, și pe domnul Junák, directorul școlii. Sînt sigur că nu-mi vei purta pică pe chestia asta. **Sunt certim denique fines.**

Nu era nevoie să-mi mai spună că acesta era sfîrșitul, cel puțin în măsura în care se referea la cele două fete ale lui și la mine.

Alena ședea pe un scaun, în hol, ca o mică floare roșie din tapet. Avea în față un pahar cu limonadă

verde, pe care cu siguranță n-o comandase ea... nici n-o atinsese. I-o dăduse trădătorul codoș.

Codoșul însuși stătea la ferestruica lui, cu o expresie gravă întipărită pe chip.

— Să mergem, Alena, a spus ajutorul de primar și pe urmă s-a întors spre tipul din ferestruică. Aș dori să vă mulțumesc din nou, domnule Fibír. Vă rămîn teribil de îndatorat.

— Pentru nimic, domnule, a răspuns Iuda. Am și eu copii.

Vai de capul lor !

Groaznicul tată al Alenei a împins-o pe bancheta din spatele mașinii închiriate, o Lady Praga, și mi-a ordonat să mă așez lîngă el. A fixat cele două biciclete de un grătar de pe acoperiș, iar sacoșele cu miere le-a pus pe locul gol de lîngă Alena. Am pornit la vale, pe drumul de munte, ajutorul de primar conducînd încet și prudent. Peisajul ce defila în jurul nostru era diabolic de frumos. Ce Iudă ! Ce ne mai îndrugase ! Să-l fi auzit ajutorul de primar! Codoș împuțit ! Și sadicul ăsta gras de lîngă mine!

Soarele se reflecta, roșu, în ochelarii ajutorului de primar, așa c-a lăsat în jos ecranul verde de mică. Am părăsit valea dintre munți și am trecut pe lîngă pădurea în care o așteptasem după-amiază pe Alena, apoi pe lîngă ferma apicultorului.

— Alena, le-ai spus Pitașilor să ne pregătească pentru săptămîna viitoare o gîscă ? a întrebat sadicul.

— Le-am spus, tăticule, a răspuns Alena, cu o voce mică ce trăda domnia terorii în care trăiau fetele ajutorului de primar la ele acasă, chiar dacă n-ai fi zis că-i așa, chiar dac-o lăsa pe Alena să meargă în excursii cu echipa de baschet și pe Irena să se cațere pe munți cu Zdeněk. Asta însă doar cu

un grup de alpiniști, iar domnul Chroust, zarzavagiul, mergea întotdeauna cu ei. Avea vreo cincizeci de ani și făcea alpinism ca să slăbească. Iar domnul Rameš, profesorul de gimnastică, însoțea întotdeauna echipa de baschet ; un filfizon în care părinții naivi aveau încredere, căci era însurat. În general, ajutorul de primar avea o grijă strașnică de fetele lui. În plus, Irena era apărată și de totala ei lipsă de sentimente.

— Cînd eram tînăr, Alena, obișnuiam să vin în excursii la Muntele Šerlich cu biata ta mamă, a spus ajutorul de primar. Luam trenul de dimineață spre Černčire și apoi urcam pînă la cabana Neruda. Pe vremea aceea era un loc turisitic foarte frecventat. De fiecare dată întîlneam cunoștințe. Îmi place să-mi aduc aminte de vremurile alea.

Te cred și eu, canibalule, mi-am spus. Dar altora le interzici aceeași plăcere.

— Ne întorceam întotdeauna cu același tren local, la șapte treizeci. Și mama dumitale, domnule Smiřický, obișnuia să vină și ea acolo. Era logodită cu locotenentul Kuráž.

Asta era o surpriză. Mama nu-mi spusese niciodată.

— Bietul băiat, după cum știi, a căzut la Zborov. De partea austriecilor.

L-am lăsat să creadă că știam tot. Cu cît va spune mai mult, cu atît mai bine. Crezusem întotdeauna că tata fusese singura iubire a mamei. Mi-am dat seama că povestea asta mă interesa.

— Nu știu dacă ești la curent sau nu, dar și tatăl tău a luptat la Zborov.

Asta o știam.

— Acolo s-a ales cu rana de la picior, am spus.

— Războiul e un lucru groaznic, a continuat ajutorul de primar. Toate formele de violență sînt

groaznice. Cred că oamenii sînt — sau mai degrabă ar trebui să fie — mai raționali. Dacă s-ar strădui să înțeleagă esența lucrurilor, n-ar trebui să recurgă defel la asemenea măsuri.

Ascultă-l cum vorbește despre violență ! am gîndit. Ascultă-l cum încearcă să înțeleagă. Păi sigur. Dar cînd e vorba să priceapă eforturile mele.

— Tatăl tău și locotenentul Kuráž erau tovarăși de arme, a apus și soarele de un portocaliu aprins i-a inundat fața rotundă, în spatele ochelarilor. Au zăcut împreună la același spital militar din Viena. Înainte să moară, locotenentul Kuráž i-a dat tatălui tău o scrisoare pentru mama ta. Tatăl tău a stat în spital mai bine de un an, dar pînă la urmă s-a întors acasă. Mulți nu s-au mai întors.

Deci așa a fost, mi-am spus. Și cînd tata s-a întors...

— Alena, nu te trage ? Să închid fereastra ?

— Mi-e foarte bine, tăticule, a spus Alena supusă.

Am mers mai departe, soarele apunea și mă simțeam de parcă aș fi făcut parte dintr-o familie ce se întorcea dintr-o excursie. Jos sub noi, în vale, frumosul oraș Kostalec răsărea de sub un văl luminescent de pulbere de bumbac. Dintr-odată n-am mai fost chiar așa de sigur că Dumnezeu e într-adevăr atît de crud cum crezusem. Chiar dacă, după cum se prezentau lucrurile, șansele mele în ce le privea pe Irena și pe Alena pieriseră pe apa Sîmbetei. Sau **finis,** cum a spus ajutorul de primar. **Sunt certim denique fines.** Avea două fete ; probabil de-aia folosise pluralul.

Fantasticul anotimp se sfîrșește :

BLUES TRIST DE TOAMNĂ

Nu ne vom mai întîlni niciodată...
Vei dansa, vei cînta cu alți băieți, nu cu mine,
Nu ne vom mai întîlni niciodată...
Și alte iubiri îți vor sfîșia inima cu-ale lor suspine !

Josef Krátký, a 7-a b

Asta era sfîrşitul, cel puţin pentru restul verii. Ajutorul de primar şi-a trimis îndărătnicele fete pe moşia contelui Czernin, unde fratele lui era vechil. Cum soţia fratelui sprijinea cu bani o revistă religioasă pentru tinerele fete, fiicele ajutorului de primar erau pe mîinile cele mai bune, sau cel puţin aşa credea el. La sfîrşitul lui august, Zdeněk a dispărut brusc din Kostelec — i-au dat liber de la fabrică zece zile şi a răspîndit zvonul, că merge din nou să-şi viziteze mama bolnavă la Praga, dar pe mine nu m-a dus. Cam pe la jumătatea lui august am avut o slabă licărire de speranţă; de la Rounov am venit în tren cu totul întîmplător cu Marie Dreslerová, într-un compartiment gol, şi părea că a uitat scena la care fusese martoră iarna trecută, în apartamentul ajutorului de primar. Dar cînd i-am telefonat a doua zi, fratele ei mi-a spus că a plecat la bunică-sa, cît o ţine culesul recoltei. Părea că toate astea au legături puternice cu glia natală.

Dar nu aveam prea mult timp de meditat, căci în ultima săptămînă din august se dădeau corijenţele. Brynych avea una la latină şi a căzut. Mă pregăteam şi eu să spun adio clasei a opta. În ziua examenului, domnul Bivoj a făcut o indigestie, fiindcă mîncase prea multe afine şi l-a înlocuit domnul Stařec. Mi-a dat o problemă pe care cu greu o putea rezolva chiar el, dar pînă la urmă a reuşit şi am trecut. Şi Alena şi-a luat corijenţa, exact în acelaşi fel, n-am avut însă prilejul să vor-

besc cu ea. Ajutorul de primar în persoană a adus-o la examen și cînd domnul Stařec i-a dat satisfăcător, tot el a condus-o acasă ; chiar a doua zi a înscris-o în clasa a șasea la liceul de fete Eliška Krasnohorká din Praga, unde o soră de-a lui era profesoară.

În săptămîna în care a început școala, Fonda ne-a făcut rost de o șușă la Cafeneaua Beránek și taică-su a aranjat ca directorul școlii, domnul Junák, să-și dea acordul. Urma să cîntăm în fiecare sîmbătă muzică de promenadă. Dansul nu mai era permis din cauza doliului pentru soldații Reichului căzuți în luptă. Bineînțeles că noi cîntam și muzică de dans, în fiecare sîmbătă după-masă, la Provodov — cam la vreo cinci kilometri în sus, la munte, unde puterea Reichului se simțea mai puțin.

Tocmai cîntam **Chinatown** la Beránek cînd, exact la mijlocul melodiei, a intrat Irena. Am luat-o pe de lături și nu m-am mai putut redresa. Lexa, care cînta lîngă mine, mi-a spus încet de tot :

— Revino-ți, bărbate, și, pe la mijloc, Benno a băgat un solo neprevăzut și a salvat situația.

Nici nu mi-am dat seama cînd s-a terminat cîntecul. Irena mă fascina. Alena era departe și de fapt, nu mă preocupase niciodată prea mult, cu excepția celor două sau trei zile de la sfîrșitul lui iulie. Irena însă **da,** mă preocupa. În ciuda felului în care mă tratase, în ciuda lucrurilor pe care le aflasem despre ea, în ciuda a ceea ce vedeam acum îa fața ochilor, o purtam în inimă sau Dumnezeu știe unde. Irena. Ședea la o masă cu Franta Kočandrle, care ar fi trebuit să fie cu Marie Dreslerová, numai că Marie nu se vedea nicăieri. Nu era greu de ghicit ce se întîmplase. Irena era o scîrbă. Îi dăduse papucii lui Zdeněk — pe bună dreptate — dar nu mă ierta pentru glezna luxată,

care într-o săptămînă sau două, oricum se vindecase perfect. Dacă era musai să caute alinare în tovărășia unui băiat, s-o fi făcut măcar cu unul liber. Nici gînd. A trebuit să-l fure pe Kočandrle de la biata Marie.

Cîntam **Down by the Old Mill Stream** și, cam pe la jumătatea solo-ului, am luat-o din nou razna; cînd am terminat, Benno a spus :

— Domnilor, ce-ați zice de o pauză de zece minute, ca Smiřický aici de față să-și poată reveni din șocul produs de sosirea Alteței Sale Regale, fiica ajutorului de primar ?

Fonda a anunțat pauza la microfon, cu alte cuvinte, bineînțeles, și Kočandrle s-a dus la toaletă.

Am ajuns lîngă Irena cît ai zice pește.

— Bună, mi-a spus destul de rece.

Am trecut direct la subiect.

— Irena acum umbli cu Kočandrle ?

— Ce m-ar putea împiedica ?

— Păi, nu-i prea frumos din partea ta. La urma urmelor, Kočandrle e iubitul-Mariei.

— Nu mai e.

— Văd și eu. Tot mai ești supărată pe mine ?

— Ce părere ai ? Aș prefera să nu te mai văd în fața ochilor.

— Te rog, Irena, fii rezonabilă. N-am vrut decît să te ajut. Doar nu crezi că te-am lăsat intenționat să cazi de pe stîncă.

— Nu vorbesc despre stîncă.

— Da' despre ce vorbești ?

Mi-a aruncat o privire foarte puțin prietenoasă.

— Ascultă. Helenka Teichmanová Jarmila Dovolilová, Lada Hornychová și așa mai departe — nu țin minte întreaga listă — toate astea aș putea să ți le iert. Și pe surorile Weber, chiar dacă îmi sînt verișoare de departe. Dar cînd juri că mă iubești și

pe urmă încerci s-o seduci pe propria mea soră... ei bine, există o limită în toate, nu știai, băiețaș ?

— Așadar Alena a vorbit. Pot să-ți explic totul, Al... Irena. Nu eram încă sigur ce argumente aș putea aduce.

— Alena ! Ți-ai găsit. Ea nu-mi spune niciodată nimic despre problemele ei.

„Problemele" era cuvîntul Alenei. Ar fi putut fi și al Irenei — cele două fete aveau aproape totul în comun. Numai că Alenei îi lucea nasul și avea caracter, pe cînd Irenei nu-i luceau decît ochii și era o scîrbă.

— Atunci cine ți-a spus ? Taică-tu ?

— Jirka Fibír, dacă vrei să știi. V-a văzut din bucătărie. L-a văzut și pe taică-su cum v-a făcut vînt, pînă să apuci s-o dezvirginezi.

Toate astea le-a spus pe un ton cît se poate de acru. M-am necăjit rău de tot.

— O să-ți facă taică-tu vînt de lîngă Kočandrle la timp ? Sau e deja prea tîrziu ?

Am regretat cele spuse de cum mi-au ieșit pe gură, dar era prea tîrziu.

— Ești dezgustător, a zis Irena. Pleacă. Să nu te mai văd niciodată... niciodată. Ai înțeles ?

— Stai, Irena, n-am vrut...

Dar exact în clipa aceea Kočandrle, ușurat, s-a întors de la toaletă și a văzut din expresia Irenei care era problema. M-a privit de parcă îmi lua măsura.

— E momentul să cîntați din nou, nu crezi ? De ce mai sînteți plătiți ?

M-am zgîit și eu la el de parcă i-aș fi luat măsura și m-am îndepărtat fără un cuvînt.

Am cîntat **St. James' Infirmary.** Fonda l-a prezentat ca fiind un „Cîntec trist" și pe urmă și în nemțește, pentru domnul Ceeh, care ședea într-un

colț al cafenelei, într-o uniformă a Flugabwehr-ului „**Trauriger Lied**“ — oricum era gata să pice la germană. La mijloc aveam un solo mare pentru saxofon tenor și l-am cîntat cu atîta simțire că și domnul Ceeh s-a oprit din povestitul acțiunilor lui eroice de prindere a bișnițarilor și a părut că ascultă.

Miercurea următoare m-am dus la Bíloves după apă minerală și pe o bancă, la vale de pădurea Montace, am dat de Přema, cu Vahář și cu Benda, discutînd cu Leopold Váňa. Se certau. M-am așezat lîngă ei chiar cînd Vana spunea :

— Exact ! Dictatura proletariatului.

— Cine mai vrea altă dictatură ? a exclamat Benda. Avem deja una.

Benda era persoana cea mai timidă din oraș. Probabil că nu vorbise în viața lui cu vreo fată. O dată, la parcul de distracții, l-am convins să agațe una, dar n-a fost în stare decît s-o întrebe cît e ceasul — fata i-a răspuns, el i-a mulțumit și cu asta basta. Cu excepția surorilor lui, era probabil singura fată cu care vorbise vreodată.

— Dictatura proletariatului este democrație adevărată, a spus Leopold Váňa.

— Cum poate dictatura să fie democrație, nătărăule ? a întrebat Benda. Explică-mi.

— Este o democrație în raport cu proletariatul, a răspuns Leopold Váňa. Cu muncitorii ca tine.

— Eu nu sînt proletar, a zis Benda. Sînt mecanic calificat.

— Aparții clasei muncitoare. Iar dictatura proletariatului este o dictatură în raport cu burghezia.

— Adică cu tine, nu ? a zis Přema.

— Numai că eu am priceput rolul istoric al clasei muncitoare, a spus Leopold Váňa. După răz-

boi vom instaura socialismul. Burghezia va trebui s-o șteargă.

— Și taică-miu e socialist, a declarat Vahář. Socialist ceh.

— Socialiștii cehi sînt socialiști burghezi, a zis Leopold Váňa. Ei ajută de fapt la menținerea domniei burgheziei.

— Atunci cum se face că nemțălăii îi bagă la pîrnaie ? a întrebat Přema. Ziceai că nazismul este dictatura fățișă a burgheziei. L-au vîrît pe tata lui Lexa la zdup, or el era membru în parlament din partea partidului socialist ceh.

— Fiindcă burghezia e șovină, în timp ce proletariatul este internaționalist.

— Stai o clipă, prostule, a protestat Přema. Asta înseamnă că burghezia e împotriva nemților, în timp ce muncitorii...

Leopold Váňa însă nu-l asculta. Era înfierbîntat la culme.

— Cea mai mare parte a burgheziei cehe colaborează cu nemții. Muncitorii își riscă gîtul...

— Chiar așa ? l-a întrerupt Benda. La fabrică, muncitorii dau brînci ca să-și cîștige tichetul de șnaps.

— O groază din așa-numita burghezie e la răcoare și ea, a spus Vahář. Profesori, măcelari, membri ai asociației Sokol. Și evrei, bineînțeles. Sînt aproape toți burghezi.

— Nu fac decît să plătească pentru corupția unui sistem la crearea căruia au contribuit ei înșiși, a spus Leopold Váňa. După război însă vor fi dați deoparte. Nu mă refer la evrei, mă refer la toți acești domni patroni de fabrici, guvernatori, și ajutori de primar...

— Pe curînd, am spus. Trebuie să mă duc după apă minerală.

— Mai stai, Danny, e interesant, a zis Přema.

— Nu pot, trebuie să mă duc.

— Lasă-l să se ducă, a spus Leopold Váňa. Nu mă plăcea, probabil instinctiv. Nu-l interesează altceva decît să sufle în trîmbița aia a lui.

— Așa e, am spus. Pe curînd.

Am pornit iute prin pădure. Nu că nu m-ar fi interesat, dar Váňa mă scotea din sărite. Mergînd așa mi-am amintit că tata, după ce asculta știrile, spunea întotdeauna „Să ne ferească Dumnezeu de bolșevism. Ar însemna să ajungem din lac în puț." Poate că exagera. De unde să știu eu ? Mătușa Pavla Kohnová, sora unchiului Kohn care se însurase cu sora cea mică și frumoasă a mamei. Mařenka, era și ea comunistă. Și era bogată, la fel ca Leopold Váňa. Dar nu era antipatică. Se ducea la manifestații cu o umbrelă de soare și reușea întotdeauna să pocnească cîte un polițist peste cască cu ea, fără să-l rănească de-adevăratelea, și mereu o băgau la zdup. Dar de fiecare dată își plătea cauțiunea și pe urmă scria un articol despre modul brutal în care fusese arestată. Unchiul Kohn spunea că mătușa Pavla dăduse partidului toată moștenirea și ce avea acum era, în cea mai mare parte, împrumutat de la el. Zicea că n-are nimic contra comuniștilor — că îi susține pe cei săraci or el, ca secretar al Asociației Ceho-evreiești și administrator neplătit al unui club de fotbal avea legături strînse cu săracii — dar dacă mătușa Pavla nu încetează să-și mai piardă timpul cu aținătorul la război de Fučík, nu-i mai împrumută un ban. Din nu știu ce motiv unchiul Kohn nu-l putea suferi pe Fučík ; fiindcă era atît de virtuos, sau, mai probabil, fiindcă același Fučík aproape că dusese la ruperea căsătoriei cu tanti Mařenka. Mătușa Mařenka era cu douăzeci de ani mai tînără decît unchiul Kohn și Fučík

era cu vreo cincisprezece ani mai tînăr. Unchiul Kohn nu ne-a spus niciodată dacă **era** chiar același Fučík, dar probabil că era. Unchiul Kohn nu-l putea suferi pe Fučík și-l bălăcărea tot timpul. Cînd au venit nemții, tanti Pavla a fugit în Rusia. Credeam că i-au dat imediat de lucru acolo, că s-ar putea s-o auzim vorbind la Radio Moscova sau cam așa ceva. Pe dracu', Radio Moscova. Am primit o scrisoare de la ea, scrisă pe o foaie mare de hîrtie, iar adresa de pe dosul plicului era **Lager** nu știu cum — tata a zis că asta înseamnă lagăr de concentrare. Îl ruga pe tata să-i trimită un dicționar cehrus. Cred că tata avusese ceva cu ea, căci l-am văzut plîngînd cînd i l-a trimis. Tanti Pavla era frumoasă. Obișnuia să umble în pantaloni bărbătești și fuma țigări roz în portțigarete lungi. N-am aflat dacă a primit sau nu dicționarul. Pe urmă a izbucnit războiul și rușii s-au aliat cu germanii și au intrat în Polonia, din partea cealaltă. Poate că tata exagera, dar ori de cîte ori cineva începea să trăncăne ca Leopold Váňa, nu mă puteam abține să nu mă gîndesc la tanti Pavla și nu eram în stare să mă entuziasmez prea tare la promisiunea unei dictaturi a proletariatului, chiar dacă Leopold pretindea că este o democrație mai democrată decît cea în care credeau ajutorul de primar și idolul său, T. G. Masaryk. Tanti Pavla îmi plăcea. Nu cred că era prea bătrînă. Cel mult douăzeci și cinci de ani.

Am ieșit din pădure și cînd am ajuns la rîu am cotit spre izvorul unde oamenii mergeau să scoată, pe gratis, apă minerală. Încă o dată Domnul și-a adus aminte de mine : lîngă pompă nu era decît o fată, și anume Marie Dreslerová. Purta un fulgarin albastru deschis și părul ei, proaspăt spălat, îi

cădea pe spate în valuri bogate de aur, aidoma cascadei Sfîntului Ion de pe rîul Vltava.

— Pompez dacă vrei, Bucle de aur, am spus.

Şi-a întors spre mine ochii ei albaştri.

— Nu-i nevoie. Am terminat.

— În cazul ăsta varsă tot şi-ţi pompez eu din nou. Vreau să fac ceva pentru tine.

S-a uitat din nou la mine şi a spus :

— Hmm.

Mereu spunea aşa.

— Ce vrea să însemne asta ? Că te mai gîndeşti ?

— M-am şi gîndit. Dacă vrei, poţi să mă ajuţi să duc apa acasă.

Avea două sacoşe, fiecare cu cîte trei sticle mari în ea. Tot atîtea aveam şi eu.

— Îţi trebuie cam mult ca să te hotărăşti, a spus.

— Nu-i adevărat. Numai că... mi se pare prea puţin. Doar atît beţi voi acasă !

— Dacă ţii cu tot dinadinsul, pot să mai împrumut cîteva sticle din staţiune.

— N-au sticle, am zis iute.

— Pari foarte bine informat.

— Destul de bine. Dacă, de pildă, ţi-aş cere să te întîlneşti cu mine, nu mai există nimic care să te împiedice să spui „da".

M-a privit cercetător cu ochii ei albaştri. Era, se vede, teribil de isteaţă — cel puţin în domeniul ăsta.

— Fiindcă am terminat cu Franta, vrei să spui ?

— Exact, am zis. Dar eu nu intenţionez doar să-i ţin locul. Sînt mult mai bun decît Kočandrle.

O nouă privire inchizitorială a frumoşilor ochi de nu-mă-uita şi din nou :

— Hmm.

— Te mai gîndești la chestia asta ?

— Nu știu. „Hmm" înseamnă că, în orice caz, scrii compuneri mai bune decît Kočandrle.

E clar că faima mea de scriitor ajunsese la toate fetele din liceul din Kostelec.

— Dar ai rămas corijent la mate, mi-a amintit.

— Am luat corijența.

— O corijență e o corijență.

— O să aranjez cu cineva să te ajute la mate, am spus. Vaničková, de exemplu. Are numai zece. Și pe lîngă compuneri, o să-ți fac temele la germană. Și la latină.

— N-ai fost corijent la latină anul trecut ?

— Acum doi ani. De-atunci am devenit foarte bun. Materia de a șasea e floare la ureche.

Era minunat să discuți cu Marie. Dinspre rîu se rostogolea o ceață de toamnă și o frunză s-a desprins dintr-un castan și a aterizat pe umărul ei. A dat-o jos.

— A venit toamna, a spus. E trist.

— Ce-i trist toamna ? am întrebat.

— Totul.

Căratul apei minerale făcea, bineînțeles, orice altceva imposibil. Nici Clark Gable n-ar fi reușit să se dea la ea cu douăsprezece sticle pline în mîini. Mergeam alene pe cărarea din vale ; frunze pluteau, căzînd din copaci și se opreau, ruginii și roșii, în buclele de aur ale Mariei. Fulgarinul avea un cordon îngust din același material, care făcea ca talia ei să pară nespus de ispititoare. Avea o banderolă neagră la mînecă și ciorapi negri.

— După cine porți doliu, Marie ? am întrebat, cînd mi-am mai tras puțin sufletul.

— Pentru... a șovăit destul de mult, înainte să răspundă. Port doliu după Kočandrle. N-am văzut prostie mai mare.

— Glumești.

— Nu, e-adevărat.

— Dar Kočandrle e în viață.

— În ce mă privește, e mort.

Picioarele ei în ciorapii ăia negri erau, nici vorbă, cele mai grozave din Kostelec — cum îi spuneam mereu.

— Îi porți din cauza picioarelor.

— Ce vrei să spui ?

— Picioarele tale sînt frumoase în ciorapi negri. Adică mai frumoase ca de obicei.

— Asta-i tipic pentru tine, a zis. Nici un gînd serios în capul tău. Niciodată.

— Cum ai vrea să fiu serios cînd vorbim despre Kočandrle ? am spus. E un măgar.

— Este, a aprobat, și puțin îmi pasă de el.

— Atunci de ce porți ciorapi negri ?

— Fiindcă vreau să am picioare și mai frumoase.

— Reușești, am zis cu convingere în glas. Am abandonat apoi subiectul ciorapilor ei negri. N-am aflat niciodată secretul lor.

— Mie-mi reușește totul. În afară de Kočandrle.

Doamne sfinte, am gîndit.

— Eu o să fac să-ți reușească tot ce-ți dorești.

De după tufișuri a apărut banca pe care Přema, Benda și cu Vahář tot mai discutau cu Leopold Váňa, care tocmai spunea furios :

— Tatăl lui Lexa a servit întotdeauna burghezia și din vina lui... Přema însă l-a întrerupt, și mai furios.

— Dar a făcut parte din rezistență.

— S-a jucat de-a rezistența, a ripostat Leopold Váňa. De fapt... și-atunci a zărit-o pe Marie, uitînd de importantul lui mesaj.

Leopold își încercase norocul cu Marie înainte să apară Franta Kočandrle. Familia lui avea o vilă la două case de a Dreslerilor. Bănuiesc însă că nu era genul ei. Reușisem să ajung cu ea mai departe decît el și cît de departe ajunsesem cu Marie făcea ca distanța la care ajunsesem cu Irena să pară un record mondial. Cum l-a zărit pe Leopold Váňa, Marie și-a ridicat nasul în vînt și a trecut pe lîngă el de parcă era Nefertiti sculată din morți. Tropăiam în urma ei, aidoma unui scalv egiptean, iar brațele îmi ieșiseră de tot din încheieturi, ca prinse de mînecile hainei. Leopold Váňa a încercat s-o salute, dar Marie nici nu l-a băgat în seamă. Přema, Benda și Vahář nici măcar n-au încercat, au privit însă loial în aceeași direcție cu Leopold și toți cei opt ochi au descris încet un arc, în timp ce Marie a trecut țanțoșă pe frumoasele ei picioare negre.

— Eu o să fac să-ți reușească tot ce-ți dorești, Marie, am repetat, ca să-i aduc aminte.

— Chiar crezi că Kočandrle este singurul lucru care ne desparte ? m-a întrebat.

— N-am auzit să mai fie cineva.

— Pot fi și alte lucruri care despart băieții și fetele, mi-a ținut o predică, nu doar băieții.

— Aș vrea să știu și eu ce anume.

— Fetele, a spus. Ai uitat iarna trecută ? Ce-am văzut cînd m-am uitat pe fereastra mătușii.

— N-am uitat, speram însă că tu ai uitat.

— Am cam uitat, a zis Marie, dar de unde știu eu că n-o să-mi împrospătez memoria ?

— N-ai putea să uiți în continuare.

— Hmm.

— Asta înseamnă c-ai să te mai gîndeşti ?

— Exact, a spus. Cînd te văd chinuindu-te cu atîtea sticle... s-ar putea să uit de tot.

A început să plouă, mai întîi slab, destul cît să mă ude, pe urmă mai tare, dar nu destul de tare ca să treacă prin fulgarinul Mariei. În cele din urmă însă a început să toarne şi apa ameninţa să pătrundă prin el şi să-i ude rochia nouă pe care o purta pe dedesubt. Din fericire eram aproape de cabana lui Pitterman şi ştiam că Rosta ţine cheia într-o gaură dintr-un pin din spatele casei.

În mod normal Marie n-ar fi venit cu mine, dar era îngrijorată din cauza rochiei. Înăuntru era aproape întuneric, datorită norilor negri de ploaie, şi a trebuit să aprind o lampă cu carbid. Marie şi-a scos fulgarinul şi iat-o în rochia ei cea nouă, absolut înnebunitoare : fusta era tricotată şi albă, în timp ce sînii îi erau prinşi într-o bluză strîmtă albastru deschis, cu ancora pe ea, care-i venea de minune. Ştiam că Marie are cele mai frumoase picioare şi cei mai frumoşi sîni din Kostelec, dar n-aveam idee că erau atît de senzaţionali. S-a întors, lăsînd să se vadă un guler marinar bine călcat, şi a început să se uite prin cabana lui Rosta. Lîngă unul din pereţi era un divan pe care domnea o dezordine de nedescris ; pe el erau azvîrlite tot felul de lucruri, inclusiv nişte izmene murdare, cu pete galbene între picioare. Nu mai puteam de bucurie. Rosta era unul dintre candidaţii la dragostea Mariei şi cu toate că şansele lui erau mici, reprezenta oricum o ameninţare. După natura asta moartă de pe divan mă aşteptam ca şansele lui să scadă şi mai mult. Asta şi trădarea lui Kočandrle făceau ca ale mele să fie din ce în ce mai mari.

Marie s-a apropiat de şevalet. Rosta îl acoperise cu o cîrpă murdară.

— Vrei să fac ceai ? am spus. Ştiu unde-l ţine.

— Ar fi grozav, a răspuns Marie.

Am deschis un bufet şi am descoperit o adevărată raritate.

— Văd că are şi nişte rom. Vrei rom în ceai ?

— Ar fi şi mai grozav. Mi-e frig, a spus Marie şi a continuat să-şi vîre nasul prin bîrlogul lui Rosta. Rosta le pictase pe toate celelalte fete din Kostelec, poate cu excepţia cocoşatei Vaničkovă, pe Dadka Habrová o pictase chiar nud. Marie însă nu-l lăsase niciodată, deşi era aceea pe care şi-ar fi dorit cel mai mult s-o picteze ; era obiectul dorinţelor lui.

Marie s-a apropiat de masă şi a apucat, cu delicateţe, două cești murdare.

— E o adevărată cocină, a spus.

— Le spăl eu.

— Asta-i treabă de femeie, a zis Marie. Tu fă ceaiul. Cu rom.

Aşa c-am făcut ceaiul în timp ce ea a deschis uşă, a adunat nişte apă de ploaie în cești şi le-a spălat cu vîrfurile degetelor. Unghiile îi erau roşii ca sîngele.

Ne-am aşezat apoi pe divan şi am sorbit din băutura fierbinte. Habar n-avea că două treimi din ceaiul ei erau rom curat ; după cîteva înghiţituri, ochii au început să-i strălucească de parcă erau două lanterne.

— Marie, am spus, eşti pe departe cea mai frumoasă fată din tot Kostelec-ul.

— Kostelec nu-i chiar buricul pămîntului, a zis.

— Din tot Reich-ul german. Din toată Europa, am plusat. Din toată lumea. Din tot universul.

— Asta-i tot ?

— Nu știu ce urmează.

— Nici eu.

— Atunci cum vrei să știu eu, dacă tu nu știi ?

— Cred că ai dreptate, a spus, deși ar trebui să știi. Tu care scrii toate compunerile alea. Tu ești cel cu imaginația.

— Tu ești mai presus de imaginația mea, Marie.

— L-ai făcut cam tare, a zis. Hai să schimbăm cești-le.

— De ce, Marie ? Nu ți-am pus decît o lingură de rom.

În ceașca mea nu pusesem nici măcar o lingură. Voiam să-mi păstrez capul limpede, atunci cînd al ei va fi ameţit de tot.

— Să văd. Asta face să mi se învîrtă capul, și mi-a luat ceașca din mînă. Nu mi-a rămas decît s-o iau pe a ei.

A sorbit din ceai.

— M-ai fraierit ! a strigat, privindu-mă cu ochii ei albaștri luminoși. În al tău n-ai pus nimic.

— Ce vrei să spui ?

— Ai vrut să mă îmbeți, a zis. Pricep prea bine ce-i în capul tău.

— Nu-i adevărat.

— Ba e.

— Ba nu. Am vrut să nu consum tot romul. Nu-i al meu.

S-a uitat la mine, ochii ei albaștri erau dintr-o dată foarte veseli, și a izbucnit în rîs. Deci era ori-

cum puțin amețită, numai după cîteva înghițituri. A spus :

— Drept pedeapsă va trebui să bei tu totul. Pînă la fund.

— Nu, Marie, am protestat.

— Recunoști că ai vrut să mă îmbeți.

— Păi... așa e, am vrut. Fiindcă de obicei ești ca un țurțure de gheață.

— Eu ? Ca un țurțure de gheață ?

— Cel puțin atît cît știu eu. Poate Kočandrle știe mai mult.

— Kočandrle poate să se ducă... la plimbare, nici nu-mi pasă de el, a zis Marie. Hai, bea-l. Pînă la fund.

Am băut.

Efectul a fost imediat. Am prins-o pe Marie pe după mijloc.

— Hei, lasă-mă în pace ! a strigat, smucindu-se din strînsoarea mea. Nu vedeam ce face, dar o auzeam cotrobăind și pe urmă vocea ei a spus : Mai e jumătate de sticlă.

— Numai jumătate ?

— Ajunge, a zis. Dacă tot ai băut partea mea, îmi torn alta. Am auzit un gîlgîit.

— Toarnă-mi și mie puțin, Marie.

Am auzit romul gîlgîind în ceașca mea.

Deodată Marie mi-a apărut în față, cu fusta ei albă tricotată, cu sînii desenînd două minunate coline în bluza albastru deschis. A privit în jur avidă, cu un fel de neliniște.

— Mă întreb ce mai are pe aici ?

— N-are decît rom.

— Aha, a spus Marie. Știu.

— S-a apropiat de șevalet și a tras de pe el cîrpa murdară de vopsele. Și în clipa aceea orice

avantaj aş fi putut avea asupra lui Rosta din cauza izmenelor lui pătate a dispărut.

Am recunoscut tabloul, deşi nu-l mai văzusem niciodată. Poate că-l picta pentru mine, ca surpriză de ziua mea de naştere. Grozavă surpriză ! Compoziţia era aceeaşi ca a tabloului martirului jupuit de piele pînă la brîu, cel pe care-l văzuserăm în casa parohială, cînd l-am ajutat pe venerabilul părinte Meloun. Numai că martirul, fără doar şi poate, eram eu, semănam perfect — la chestia asta Rosta se pricepea de minune — şi pielea mea nu era jupuită de mercenari, ci de cele douăzeci şi trei de fete din Kostelec, inclusiv cele două surori Weber din Linz. Şi toate erau goale puşcă. Toate semănau perfect — adică la faţă, căci n-aveam pe ce să mă bazez ca să judec restul. Marie era a doua de la margine, imediat lîngă Irena. Deci pînă la urmă, o pictase şi pe ea. Nu-mi dădusem seama că Rosta pictează pornografie.

Marie a izbucnit în rîs. Rîdea atît de tare, că s-a îndoit de mijloc, apoi s-a ridicat la loc şi fusta tricotată s-a săltat indiscretă deasupra genunchilor. Cînd te gîndeşti că se spunea că e cea mai pioasă fată din Kostelec — cum or fi, atunci, cele nepioase ? Am apucat sticla şi, fără ca să mă vadă, am tras un gît.

— Sfinte Dumnezeule, a rîs Marie. Aşteaptă numai pînă s-o afla.

— Cui o să-i spui ?

— Nu ştiu, cuiva însă trebuie să-i spun. S-a aplecat să vadă mai bine. Asta-i Jarmila Dovolilová, a zis, arătînd cu degetul, şi asta, Eva Bojanovskă. Şi asta-i Irena.

— Şi asta eşti tu, am spus, încercînd să arăt cu degetul, dar m-am clătinat şi am nimerit alături.

— Eu ! a chicotit și a băut o gură din ceașca ei. N-am sînii atît de mari și sînt blondă și acolo jos.

— Adevărat ? am întrebat plin de interes și m-am ridicat. Adică am crezut că mă ridic, de fapt însă am căzut.

Marie s-a uitat la mine.

— Dumnezeule, ești făcut praf.

— Sînt, am spus. Din vina ta.

— Cum adică din vina mea ? a întrebat, de parcă n-ar fi știut.

— De-aia, am spus. De-aia, de-aia, de-aia.

— Ce înseamnă de-aia de-aia de-aia ?

— Înseamnă de-aia de-aia de-aia.

— Fiindcă fiindcă fiindcă ești beat.

— Nu ! Fiindcă fiindcă fiindcă te iubesc.

— Fiindcă fiindcă fiindcă te vei culca imediat.

— Fiindcă fiindcă fiindcă o să vii sîmbătă la dans la Provodov.

— Fiindcă fiindcă fiindcă poate o să vin, a spus Marie, fiindcă fiindcă fiindcă tu o să te ridici acum, uite-așa, și m-a ajutat să mă pun pe picioare și fiindcă fiindcă fiindcă Marie o să te ajute să te bagi în pătuț.

— Fiindcă fiindcă fiindcă Marie o să se bage în pătuț cu mine.

— Fiindcă fiindcă fiindcă Marie **nu** o să se bage în pătuț cu tine. Mi se învîrtea capul. Fiindcă fiindcă fiindcă ești beat mort.

— Nu sînt !

— Fiindcă fiindcă, a spus, fiindcă ești.

A apucat izmenele lui Rosta delicat, cu două degete.

— Fiindcă cineva a făcut caca în izmenele astea și fiindcă Marie a făcut ordine fiindcă băiețașul

Danny e beat şi trebuie să facă nani. Nu-i aşa că băieţaşul Danny trebuie să facă nani ?

— Aşa e, am spus. Fiindcă trebuie. Fiindcă e criţă. Fiindcă nu vrea.

— Dar fiindcă e criţă fiindcă trebuie, a spus Marie, frumoasa blondă din Kostelec.

Mi-a pus ceva sub cap, poate treningul lui Rosta şi a tras peste mine o pătură puturoasă, dar prin mirosul acela am simţit parfumul părului ei. Fetele rezistă întotdeauna mai bine decît băieţii ; cînd un tip e beat mort, întotdeauna se găseşte cîte o fată prin preajmă, sau cel puţin se găsea, care să-l culce în pat şi să-l acopere şi să stingă lumina, oh, mamă a bărbaţilor, mamă a moliilor, mamă a tuturor lucrurilor... a vieţii, oh, atît de grea...

Marie a stins lampa cu carbid. Afară ploaia picura domol. Mă simţeam minunat. Mă simţeam minunat în cabana aceea, în frumosul oraş Kostelec, cu atît de mult timp în urmă... Marie era o fată fantastică... cu atît de mult timp în urmă...

Eram în braţele lui Morfeu.

M-am trezit a doua zi de dimineaţă şi încă mai ploua. Zgomotul ploii se amesteca cu un alt zgomot. Un timp nu mi-am putut da seama ce este, pînă cînd, în sfîrşit, mi-a căzut fisa şi am îngheţat : cineva sforăia. Cu siguranţă nu putea fi...

M-am întors. Era Rosta, culcat lîngă mine pe divanul lat şi emiţînd sunete puternice, alarmante.

M-am ridicat şi am căzut la loc, gemînd. Romul lui trebuie să fi fost clasa întîi.

Sforăitul s-a oprit. Rosta a deschis ochii.

— Mahmureala de dimineaţă, beţivule, a spus.

— Dumnezeule, bărbate, am zis, dacă era alcool metilic, o să mă ai pe conştiinţă. Au !

M-am apucat cu amîndouă mîinile de cap.

— Calul de furat nu se caută la dinți, a spus Rosta. Ceva nu era în regulă cu proverbul, dar mă durea prea tare capul ca să-mi dau seama ce anume.

— Auaau ! m-am văitat. Și o s-o ai și pe ea pe conștiință. Cea mai frumoasă fată din Kostelec orbește...

— Cu cine-ai fost aici, nemernicule ?

Întrebarea asta m-a trezit brusc. Nu prea puteam să-i spun lui Rosta că fusesem cu Marie, chiar dacă nu făcusem decît să mă îmbăt cu ea... sau, mai precis, să mă îmbăt sub ochii ei vigilenți.

— Ghicește, am zis. Apare și în fresca aia a ta.

Rosta s-a uitat chiorîș la imoralitățile acum descoperite și a spus.

— Irena ?

N-am zis nimic, ceea ce reprezenta, de fapt, un răspuns. Dar el a adăugat :

— Stai o clipă. Nu putea fi ea. Umblă acum cu găoaza aia de Kočandrle.

— Păi ăla e cu scîrba de Marie, am spus ca s-o acopăr.

— Scîrba de Irena i l-a suflat.

De fapt îi dădusem un fir, dar, din fericire, n-a băgat de seamă.

— Au ! Ai cumva o aspirină ?

Rosta s-a ridicat și s-a dus spre masă. Am spus.

— Chiar crezi că scîrbei de Irena îi pasă că acum e cu găoaza aia de Kočandrle ?

— Deci Irena **a fost** aici cu tine, a spus, pescuind două tablete dintr-un flacon. În cazul ăsta e o super-scîrbă. Ascultă-mă pe mine, toate fetele sînt tîrfe.

— Chiar așa.

— Pînă la urmă ai regulat-o ? a întrebat Rosta.

Asta mi-a luat pîuitul. Rosta era un tip grozav, dar s-ar fi putut îmbăta, sau vreo fată l-ar fi putut aduce într-o dispoziţie specială, gata să se confeseze, căci nu era complet imun la trucurile lor şi s-ar putea ca Irena să descopere că răspîndesc despre ea poveşti care, din nefericire, erau neadevărate.

— Aş fi făcut-o, bărbate, am spus, dacă nu era nenorocitul ăla de alcool metilic al tău.

— Deci ai dat-o în bară, hai ?

— Ce-ai fi vrut, bărbate ? O gură din porcăria aia şi s-a zis cu tine.

— Las-o baltă, bărbate. Era rom Meinl adevărat, de dinainte de război, a spus Rosta. Nu da vina pe rom pentru nepriceperea ta.

— Tu, presupun, eşti mai priceput ?

— Sînt.

— Şi cu Marie cum rămîne ? Ai regulat-o ?

Rosta a clătinat trist din cap.

— Pe ea nu, bărbate. E tare îndărătnică. Nici măcar n-am pictat-o.

— Vezi, prostule ? N-ar fi trebuit decît să vă apuce ploaia împreună, s-o aduci aici şi s-o pictezi.

M-am sculat. Creierul meu a protestat vehement.

— Nu-i aşa de simplu, a spus Rosta. Cel puţin nu cu Marie.

— Dar de pictat oricum ai pictat-o, am zis, arătînd spre Marie goală în tabloul acela votiv, cu sînii enormi şi muntele lui Venus negru.

— Asta nu-i decît un fel de fantezie freudiană.

— Văd, am zis. Şi foarte exagerată. Ţîţele ei nu sînt nici pe departe atît de mari.

— Ştiu. Numai că eram foc de furios pe ea cînd le-am pictat.

M-am dus lîngă şevalet şi am studiat-o pe Marie goală. În ciuda creierului meu în fierbere, mi-am amintit frumoasa seară tîrzie de ieri, ceaţa, frunzele de castan, fusta tricotată a Mariei, ploaia şi cascada blondă de bucle de aur. Mi-am amintit şi ce-mi spusese. De fapt era o problemă de realism, aceeaşi problemă despre care discutase Rosta cu domnul Balaş, profesorul de desen.

— Şi încă ceva, bărbate, am spus. Mă îndoiesc că o blondă naturală ca ea ar putea fi brunetă acolo jos.

Spunînd astă m-am simţit nespus de fericit.

Rosta a venit lîngă mine şi am început să studiem amîndoi grădiniţa Mariei, cel puţin aşa cum o pictase el. După un timp, a spus :

— S-ar putea să ai dreptate. Bănuiesc că nu poate. Bărbate, a adăugat visător, cînd mă gîndesc că s-ar putea ca şi acolo jos să aibă aurul ăla fantastic.

Deodată mi-am dat speriat seama că nu fusesem acasă peste noapte şi nu le spusesem nici o vorbă părinţilor. Cele două sacoşe ale mele cu cele şase sticle de apă minerală zăceau într-un colţ şi pe perete, deasupra lor, era un ceas. Şapte fără un sfert ! Dumnezeule ! Mama trebuie să fie moartă de frică.

— Fir-ar să fie ! am strigat. Ai mei or să mă omoare.

Am fugit acasă pe ploaie. Mă gîndeam c-am dat de dracu'. Am zburat în sus pe scări pînă la etajul trei şi am sunat.

A deschis mama. S-a încruntat la mine, altfel însă nu părea îngrijorată.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Danny, a spus sec.

Am simţit o împunsătură de frică.

— Mamă, ascultă, să-ți explic. Am... Dar habar n-aveam cît de mult știe și ce-o făcea să fie atît de calmă, în condițiile date.

— Ești mult prea tînăr ca să te îmbeți în halul ăsta.

Deci asta era. Cine-o fi putut...

— Și să joci jocuri de noroc.

Cineva îi spusese o minciună gogonată. Cine ? Desigur...

— N-am vrut, mamă, dar uite-așa...

— Nu ești obișnuit cu alcoolul. Trebuie să ai grijă.

— Am fost doar...

— Honza Dresler spunea că n-ai băut decît un pahar de grog și...

— Honza Dresler ?

— Da. A telefonat Marie Dreslerová și a spus că Honza îmi transmite că te-ai îmbătat în cabana lui Pitterman.

Marie ! Vasăzică era de fapt o fată grozavă, nu o scîrbă. E-adevărat că iarna trecută mă turnase ajutorului de primar, dar cu greu ai fi putut s-o învinovățești, căci avea întîlnire cu mine și m-a văzut cu ochii ei cum mă giugiuleam cu alta. Se gîndea la mine. Un mesaj de la Honza Dresler — era și tare deșteaptă pe deasupra.

— N-o să mai fac, mamă, am spus.

— Nu mai vorbi prostii. a zis mama. Încearcă însă să bei cu moderație. Să bei pînă-ți pierzi mințile... n-ai nici un motiv pentru asta. Ești tînăr, chipeș, inteligent...

La școală am zărit-o pe Marie într-o pauză plimbîndu-se în sus și-n jos pe culoar, cu Blanka Poznerová, sub ochiul vigilent al doamnei Rivnáčová ; cînd m-a văzut și-a acoperit gura cu palma și a în-

ceput să chicotească. Am rînjit şi eu la ea ; nu mă deranja deloc că rîdea de mine. Cred că fusesem tare caraghios după tot romul ăla, important însă era că mă ascunsese de ai mei şi grija ei mă scăpase de mari necazuri.

M-am dus la toaletă, unde cam o sută de persoane fumau tutun din producţia proprie şi Leopold Váňa îi instruia pe Lexa şi pe Jiřa Horák, campionul de biliard al Kostelec-ului, în comunism.

— În Reich puterea a deţinut-o burghezia, a spus încruntîndu-se trăgînd dintr-un trabuc pe care, evident, îl furase de la taică-su.

— Rahat ! a zis Jiřa Horák. Naziştii deţineau puterea. Şi ei nu-s burghezi, dacă ai habar despre ce vorbeşti. Ia-l, de pildă pe Köhl, a adăugat, dîndu-ni-l de exemplu pe **Regierungskommissar**-ul local. Înainte de război a lucrat la căile ferate, era controlor ca taică-miu, dar i-au făcut vînt pentru beţie la locul de muncă şi delapidarea banilor companiei.

— În plus l-a mai şi turnat pe tata, a spus Lexa. Singurul neamţ cumsecade din Kostelec e domnul Kleinander, şi recunosc că el e burghez — e contabil şef.

— Nu mă înţelegeţi greşit, a insistat Leopold Váňa. Eu privesc lucrurile în general. Normal că detaliile...

O duhoare cumplită a năvălit dinspre closete.

— Dumnezeule, a exclamat Lexa, parc-ar fi explodat un butoi cu rahat. Cred că aseară Mánesii au avut din nou varză fiartă la masă. Benno ! a strigat spre closete. Data viitoare adu nişte colonie cu tine. De ce să suferim noi din cauza lăcomiei tale ?

— Tacă-ţi clanţa, a spus vocea lui Benno din spatele uşilor.

A sunat clopoțelul și am ieșit de la toaletă.

Încă mai ploua, dar mă simțeam bine. Ultima oră aveam mate cu domnul Bivoj, care ne asculta întotdeauna. Cred că își luase metoda din teatrul de marionete. Mai întîi o scotea la tablă pe cea mai proastă fată din clasă, de data asta pe Ladislava Hornychová, îi dădea o problemă și pe urmă o lăsa să vorbească. Nu izbutea niciodată să spună prea mult și domnul Bivoj nu zicea nici el nimic. Tăcea exact două minute, după care întreba calm, dar cu o ironie glacială „Asta-i tot ?", Ladislava Hornychová răspundea, la fel de calm „Mă tem că nu știu" și pe urmă domnul Bivop spunea „Stai jos" și cu un gest larg, scria ceva în carnetul lui negru : clar un patru. Urma la lecție cel mai prost băiat, de obicei eu sau poetul clasei, Josef Krátký. De data asta m-am nimerit eu și rolul meu parcă era scos dintr-un film mut. A durat două minute, după care am spart tăcerea :

— Îmi pare rău, mi-a spus să stau jos și a chemat-o la tablă pe Libuše Maršíková.

Cuprindea astfel toată clasa și cu o singură problemă ne pica pe toți — într-atît de bine își cunoștea meseria. În clasă eram douăzeci și unu, ploaia bătea darabana în ferestre, zdrențe de ceață pluteau iute peste turnul castelului și eu mă simțeam grozav. Domnul Bivoj a ajuns pînă la Jarda Bukavec, care era grozav la mate, dar și mai bun la șah. Domnul Bivoj îl plăcea, în același timp însă era gelos pe el, căci înainte ca Jarda să înceapă să joace șah, Bivoj fusese cel mai bun jucător din Kostelec. Acum Jarda Bukavec pierdea în fața lui Bivoj numai la orele de mate, unde răspundea anume greșit, de dragul șahului, ca Bivoj să fie bine dispus și să ne dea probleme mai ușoare. Azi însă Jarda n-a

fost cu-adevărat în stare să rezolve problema ; domnul Bivoj i-a scris, încîntat, un patru mare în carnet şi a sunat clopoţelul. Nimănui nu-i păsa prea tare de un patru la Bivoj, căci nota era devalorizată, datorită numărului mare în care circula.

Cum am ajuns acasă, cum a plecat tata la bancă şi mama în vizită la doamna Moutelíková, am şi format numărul Dreslerilor. A răspuns fratele Mariei.

— Mařenka îşi face lecţiile, a spus.

— Nu fii prost — cheam-o.

— Tata zicea că să nu iasă din cameră. A luat un patru la compunere.

— Termină cu tîmpeniile, la compuneri nu se dă patru.

— Are patru greşeli grave de ortografie, a spus Honza. Pentru fiecare greşeală gravă îţi scade un punct şi oricum compunerea părea scrisă de un copil de patru ani, aşa că îţi dai seama.

— Tata e acasă ?

— Nu.

— Ascultă, sper că n-ai să refuzi un prieten.

— Bine-bine, o chem.

După cîteva momente i-am auzit glasul.

— Danny ?

— Da.

— Danny, erai minunat de beat. Acum te simţi bine ?

— Mă simt fantastic, Marie, datorită ţie.

— Sigur că datorită mie. Eu am turnat tot romul ăla în tine.

— N-are nici o importanţă. Încercasem şi eu să-l torn în tine.

— Ştiu. Intenţiile mele însă au fost onorabile.

— La fel şi ale mele.

— Depinde de cum privești lucrurile, a spus. Am făcut-o ca să mă distrez.

— Oricum, Marie, a fost frumos din partea ta.

— Nu sînt chiar atît de sigură a spus nehotărîtă. La urma urmelor, e un păcat.

— Nu. Mă refeream la faptul că le-ai telefonat alor mei.

— Oh, asta. Păi...

— Păi ce ?

— A fost ca un fel de penitență pentru telefonul pe care l-am dat iarna trecută... știi tu care, a spus.

M-a năpădit o undă de dragoste și tandrețe. Aproape că uitasem cît e de pioasă... lucru ușor de înțeles. Dar, clar, era pioasă.

— N-a fost prea frumos din partea mea, a spus.

— Am meritat-o cu vîrf și îndesat. Odată ce te iubesc pe tine, n-ar trebui să mă ating de nimeni.

— Vrei să spui să nu te uiți la nimeni, m-a corectat.

— Jur că n-o să mai fac, am zis, mînat de cele mai bune intenții. Marie, vii sîmbătă la Provodov la dans ?

— Da, vin.

Am început să mă cațăr iute pe scara spiralată, pînă ce m-am trezit în al optulea cer.

— Hai să mergem împreună, vrei ? Începem să cîntăm la trei, așa că dacă plecăm la unu...

— Am aranjat să mă ducă Blanka Poznerová cu mașina lor.

M-am oprit exact cînd să pătrund în al nouălea cer.

— Păi... n-ați putea să mă luați și pe mine ?

— Mergem cinci fete. Nu e loc și pentru tine.

M-am prăvălit la vale, în al treilea cer. Dar tot în cer eram.

— Dar vii sigur, Marie ?

— Știi că vin, Danny, a spus cu cea mai dulce voce. Probabil că-l uitase pe Kočandrle. Trebuia să bat fierul cît...

— Vine tata, a șoptit în telefon. Trebuie să închid, altfel adio sîmbătă. Pa, Danny.

Și a închis cu un clic.

Așa că m-am dus la Provodov, pe jos, cu orchestra. Trăgeam un căruț încărcat cu instrumentele noastre, eram urmați de o mulțime de fani și de fetele din Kostelec, care ne ajutau să împingem căruțul, așa că de fapt, nu era greu deloc. Cele mai multe dintre fete purtau ghete scîlciate și-și duceau pantofii de dans în sacoșă. Cînd sufla vîntul și le ridica fulgarinele, pe dedesubt puteam zări rochiile de ocazie. Toate se coafaseră pentru acest prilej și purtau baticuri colorate, ca nu cumva vîntul să le strice permanentul.

Urcam încet panta lină a dealului. Sub noi, în vale, Kostelec-ul strălucea în ploaie. Nori cenușii și negri atîrnau deasupra orașului și din pădure se ridica ceața. Pînă la Provodov, un sat mare de munte, erau aproape patru kilometri, în mijlocul lui se înălța o biserică cu cupolă roșie, în formă de ceapă și chiar alături se afla o cîrciumă uriașă, numită **Ghinda.** Fonda Novák, fiul cîrciumarului, era mort după swing și el ne aranjase șușa. În spatele cîrciumii se afla o sală mare, unde se juca teatru de amatori și se organizau ceaiuri dansante, înainte ca nemții să interzică dansul. Numai că nemții erau proști și veneau la control doar sîmbătă seara și duminică după-masa, așa că noi cîntam sîmbetele pînă la șase, după care coboram în goană la Kostelec, să cîntăm seara, muzică de cafe-concert, la Cafeneaua Beránek. Iarna coboram pe sănii. Ca

să fie mai sigur, domnul Nosek, jandarmul satului, şedea de şase lîngă fereastră şi ne avertiza dacă venea cineva în control.

Sala era aproape plină cînd Brynych a început numărătoarea inversă şi am intonat melodia noastră de deschidere, **The Casa Loma Stomp.** Ştiau că e melodia introductivă, un fel de semnătură a noastră, aşa că nu dansa nimeni. Cîntam în picioare, căci o ştiam cu toţii pe de rost. M-am uitat în jur. Normal, nici urmă de Marie. Bănuiam c-o să apară cam peste vreo oră. Blanka Poznerová era exact genul care întîrzia oriunde s-ar fi dus. Familia Pozner avea cea mai mare uzină din Kostelec, o uriaşă fabrică de cauciuc şi Blanka se ducea în fiecare săptămînă la Praga, cu maşina, la orele de dans de la Jirásek. Aveau o maşină cu şofer. Probabil că fetele vor apărea pe la patru, oricum mai aveam de aşteptat două ore.

Aşa că, pentru moment, puteam cînta plin de cele mai plăcute speranţe. M-am uitat prin sală. Helena Teichmanová venise cu Kábrt şi Prdlas, regele fanilor, cu o păpuşică boită toată, care era probabil din Hradec, Ladislava Hornychová venise cu Pepík Kucera şi Dadka Habrová, într-o rochie fără bretele, goală de la sfîrcuri în sus, cu Jarka Mokrý, care probabil era combinat cu ea, fără ştirea Zuzanei. Pe scurt, toată lumea era prezentă. Cel puţin cincisprezece sau şaisprezece din turma mea de douăzeci şi trei de mioare. Tocmai ne croiam drum prin melodia zglobie şi Venca Štern lansa deasupra capetelor noastre un fel de solo de trombon în glissando, cînd s-a deschis uşa şi, dinspre cîrciumă, a intrat Irena, într-o rochie de mătase galben-verzuie, iar în spatele ei nătărăul de Kočandrle, într-un costum negru cu dungi roşii, la

două rînduri. Imediat după ei au intrat Leopold Váňa şi Rosta Pitterman.

Chestia asta m-a cam descumpănit. Irena cu Kočandrle — în regulă. Îmi plăcuse întotdeauna să fac pe grozavul la saxofon în faţa Irenei, deşi, cînd era vorba de jazz, n-avea ureche nici de doi bani şi azi voi face acelaşi lucru în faţa Mariei. Cînd o vedea-o pe Irena cu Kočandrle, o să se încolăcească în jurul meu ca o liană. Şi eu, se-nţelege în jurul ei ca trei liane. O să le spun băieţilor să cînte cîteva numere fără mine ; Benno putea să-mi ţină locul, cînd nu aveam vreun solo, la fel şi Fonda. Obişnuitul nostru Bob Crosby Dixieland va cînta pur şi simplu Dixie.

Rosta însă însemna o complicaţie în plus. Nu-l invitasem, dar nici nu ar fi fost nevoie. Apărea întotdeauna acolo unde erau fetele. Ca şi mine. Eram un prost că nu mă gîndisem la asta, că nu încercasem să aranjez într-un fel, Dumnezeu ştie cum, să-l împiedic să vină. Cu siguranţă o să se dea la Marie. Ar fi trebuit poate să-i dau bani Pikslei, o binecunoscută prostituată din Kostelec, să-i pozeze nud la cabană. Numai că, foarte probabil, Rosta nici nu s-ar fi uitat la ea — nu era interesat de tipul ăsta de studiu de nud.

Ceva însă trebuia să fac. Am terminat de cîntat uvertura şi am trecut la **Una din zilele astea.** Aici, la Provodov, Fonda a anunţat-o cu adevăratul ei nume, în engleză şi nu ca fiind **Einmal, einmal mein Schatz** [1], cum făcea la Beránek.

După cum era de aşteptat, Rosta şi Dadka Habrová au ieşit primii pe ring. Naiba ştie cum de reuşise Rosta să i-o sufle lui Jarka chiar de la început, dar dansau cu atîta elan, de ziceai că acum

[1] O singură, o singură dată, comoara mea (germ.)

îi pică rochia de pe ea. Curînd însă pe ring s-a creat o asemenea îmbulzeală, că le-am pierdut urma. Kočandrle, bineînțeles, dansa cu Irena. Tontul stătea de parcă ar fi înghițit un băț, Irena însă se rotea în jurul lui, rochia de mătase i se ridica atît de sus, că-i vedeam jartierele. Irena, scîrba. Era la rînd solo-ul meu și am cîntat, ca un suspin, pe versul **Smoe of these days, you're gonna miss me honey...** [1] Irene nu părea deloc că-mi va simți cîndva lipsa, dar pentru moment nu i-o simțeam nici eu, scoteam sunete puternice, triumfătoare, în gama de mijloc. unde saxofonul-tenor sună cel mai bine... **you'll be sorry when I'm far away...** [2] și pe urmă nu mi-a mai rămas decît să aștept, cu senzația plăcută că ușa se va deschide și va apărea capul blond al Mariei. Mi-am înfrumusețat solo-ul cu mici înfloriturí ironice, cum n-o mai făcusem niciodată, pe urmă m-am așezat și a urmat la rînd Benno, rapid și magnific, cu surdină în clopotul trompetei, de parcă și-ar fi bătut joc de Irena, în locul meu. Orăcăia ca o broască, ușor ieșit din ritm, iar eu cîntam mici riff-uri de umplutură pe lamentoul lui diabolíc și pe urmă am terminat toți laolaltă, în fortissimo. Am cîntat apoi **Swingin' the Blues** și **Bob Cats.** Și **Tiger Rag.** Pe urmă m-am dus să mă ușurez. Domnul Novák ne dădea gratis bere doi la sută și puteai să bei zece halbe, cu un efect mai slab decît ceașca de rom pe care o băusem la cabană. Pe de altă parte însă, trebuia să te ușurezi mai des.

Leopold Váňa stătea pe culoar cu Jiřa Horák și-l bătea din nou la cap, ca un misionar. Mi s-a părut ciudat că venise aici, căci era clar că nu-l intere-

1) Într-una din zilele astea, ai să-mi simți lipsa, iubito (engl.)
2) O să-ți pară rău, cînd voi fi departe (engl.)

sează jazz-ul. Numai că în locul acesta se aduna toată suflarea.

— Ai dreptate, Jiřa, strigă Leopold Váňa cînd am ajuns lîngă el şi şi-a dat seama că sînt eu. E o luptă a întregului popor. Dar e de datoria noastră s-o transformăm într-o mişcare a conştiinţei de clasă.

— Păi eu credeam că problema e să-i batem pe nemţi, a spus campionul de biliard.

— Sigur, asta-i o parte din ea, a zis Leopold Váňa, dar principalul e...

A apărut Rosta şi a strigat :

— Danny, vine şi Marie.

— Zău ! De unde ştii ? am spus, ca şi cum mi-ar fi zis o noutate.

— Mi-a spus Zuzana Princová. Vin amîndouă cu maşina Blankăi Poznerová.

— Zău ? Cu cine vine ?

Rosta m-a tras la o parte, departe de predicator, care se oprise din predică şi ne asculta.

— Păi tocmai asta e, bătrîne, a spus Rosta agitat, vine singură. Cu celelalte fete.

— Aha.

— Asta-mi dă şi mie o şansă.

Ştiam prea bine că-i dă. Numai că gîndul ăsta nu mă bucura la fel de mult ca pe el.

— Danny, îmi faci un serviciu ?

— Sigur, am spus, cam lipsit de entuziasm.

— Ştiţi **Everybody Loves My Baby,** nu ?

— Ştim.

— E charleston, a şoptit Rosta, ca un conspirator. Nimeni de-aici, în afară de mine, nu ştie să-l danseze. Eu îl ţin minte din revista **Soare de primăvară.** O să-i spun Mariei c-o învăţ, pe urmă vin la voi şi vă cer să-l cîntaţi pentru ea, tu aranjezi cu orchestra şi eu o învăţ să danseze.

— Şi la ce rezultate fantastice te aştepţi ?

— Păi, ştii şi tu... o învăţ să danseze, nu ? Îi creez o anume dispoziţie. Probabil că după atîta timp petrecut cu Kočandrle e plictisită de moarte, aşa că trebuie să mă prezint într-o lumină favorabilă, ca să zic aşa. Ştiu să dansez bine cherleston, şi nimeni din Kostelec nu ştie.

Mi-am amintit de izmenele de pe sofaua din cabana lui şi m-am întrebat dacă charlestonul o să-i fie de prea mare ajutor. Speranţele mele au mai crescut un pic.

— Bine, dacă asta vrei, am spus.

Ne-am dus să ne uşurăm şi pe urmă m-am întors în sală.

Şi-acolo, la o masă chiar lîngă uşă, şedea Marie, cu Zdeněk Pivonka.

M-am tîrît spre estradă şi Rosta s-a tîrît spre Zuzana Princová. Am început cu un blues, care se putea dansa ca un fox, trot lent şi amîndouă fetele, Marie şi Irena, au ieşit iute pe ring cu iubiţii lor schimbaţi. Şi amîndouă au dat un spectacol grozav, aruncîndu-şi una alteia priviri de ucigătoare indiferenţă şi încolăcindu-se ca nişte liane în jurul celor doi prostănaci, în timp ce cei doi prostănaci, Kočandrle şi Pivonka, dansau de mama focului.

Dumnezeule ! Sfinte Dumnezeule ! am suspinat în sufletul meu şi am scos din saxofon un sunet aidoma şuieratului trist al unui vapor pe Mississippi. În faţa ferestrei cîrciumii se legănau ramurile unui măr, căci vîntul toamnei adusese asupra Provodovului un nou val de ploaie. Am terminat **Joe Turner**, Fonda a observat şi el picăturile de ploaie şi a anunţat un foxtrot lent, **Heaven Cries for Me**[1]. **Chiar** că plîngea. Dădea apă la şoareci... bocea, aşa

[1]) Cerul plînge pentru mine (engl.)

cum spusese cîndva Alena, acum exilată la şcoala ei de fete din Praga.

The rain is dancing round us [1], cînta Lexa, folosit uneori pe post de solist, **it's just the fog becoming raindrops...** [2] iar Benno şi cu mine umpleam intervalele, deşi nu era în partitură, într-atît eram de mişcaţi de ploaia de toamnă... **but I know that it ain't ture...** [3] cînta Lexa, trecînd la o formă dialectală, ca nu cumva să ia versurile prea în serios, şi am zărit jartierele Mariei, pe cînd executa o piruetă uriaşă, nespus de fericită că reuşise, dintr-o singură lovitură, să se răzbune şi pe Irena şi pe Kočandrle... **It's heaven cryng over me** [4], cînta Lexa, la fel ca Perry Como, în timp ce Benno şi cu mine am suspinat o codă — un fel de ceartă prietenească, în ritm de blues, peste tăcerea lungă ce se lăsase.

Pe ring lucrurile nu arătau prea prietenos. Toată lumea aştepta numărul următor şi amîndouă fetele pălăvrăgeau cu nătărăii respectivi, rîzînd şi agitîndu-se, în timp ce Rosta le privea posomorît de la o masă goală din colţ. Îl lăsase pe Leopold Váňa s-o ia pe Zuzana Princová la dans.

— **Swingers Congress** a anunţat Fonda şi am lansat un swing lent ; fetele însă dansau ca şi cum ar fi fost un dans căzăcesc. Şi am tot cîntat aşa, cu inima plină de blues, altedouă foxtroturi, după care am luat o pauză şi Zdeněk s-a dus la toaletă.

Am prins privirea tristă a lui Rosta şi mi-a venit o idee. În această luptă ciudată, Rosta se transformase, brusc, din rival în aliat ; mai bine cu el,

1) Ploaia dansează în jurul nostru (engl.)
2) Nu-i decît ceaţa transformată în picături de ploaie (engl.)
3) Ştiu însă că nu-i adevărat (engl.)
4) E cerul ce plînge pentru mine (engl.)

sau cu altcineva, decît cu Zdeněk Pivonka... Nu-i ajunge, ticălosului, că mă ținuse, doi ani, departe de Irena ? Acum o luă de la cap cu Marie ? Cred că Rosta simțea la fel.

— Fonda, am zis, hai să cîntăm **Everybody,** de acord ?

— De-acord.

— Chiar acum, de-acord ?

— De ce chiar acum ?

— Îți explic eu mai tîrziu. Hai repede !

Fonda n-a mai întrebat nimic, a dat semnalul. A înțeles că e vorba despre o fată și asemenea cazuri aveau prioritate absolută, chiar și în pauză. Brynych a bătut în lemn ritmul de charleston și pe deasupra gîtului saxofonului am putut vedea că Rosta se prinsese și se ridica în picioare. S-a îndreptat rapid spre Marie și noi am început să cîntăm... **Everybody loves my baby** [1]... iute și răspicat și în gînd am văzut picioarele albe ale Kristýnei în colivia aia de sîrmă... **but my baby don't love nobody but me** [2]... Nimeni nu se așteptase să luăm o pauză atît de scurtă și mulți tipi se duseseră la toaletă, așa că ringul de dans era aproape gol. Și s-a golit cu desăvîrșire cînd ceilalți au văzut ce începe să facă Rosta cu o Marie ușor zăpăcită.

Poate că la început fusese zăpăcită, dar n-a rămas mult timp așa. Marie învăța repede. Cînd era vorba de dans sau de alte asemenea frivolități, prindea mult mai iute decît la școală. După cîteva momente picioarele ei, mai frumoase decît ale Kristýnei în fusta albă tricotată și în ciorapi negri, au început să salte în sus și în jos, iar Rosta dansa charleston ca și cum ar fi fost pe arcuri. Cele cîteva

[1]) Toți o iubesc pe iubita mea (engl.)

[2]) Iubita mea însă nu mă iubește decît pe mine (engl.)

perechi care se aşteptaseră la un foxtrot şedeau pe margine şi se uitau la ei. **Everybody wants my baby but my baby dont't want nobody**[1]... Am cîntat în gînd şi am scos nişte note în staccato, ca să se potrivească cu paşii lor... **but me...**

Şi dintr-odată, ca din senin, Zdeněk a traversat nonşalant ringul de dans, l-a bătut pe umăr pe săltăreţul Rosta, a spus ceva — foarte probabil „Îmi dai voie ?" şi într-o secundă a început să salte în sus şi-n jos, de parcă el ar fi fost pe arcuri, iar Rosta s-a oprit ca şi cum arcurile lui s-ar fi rupt şi, blegit, s-a întors la masă, tîrîndu-şi picioarele, căci Marie, vipera, îşi întorsese faţa zîmbitoare spre Zdeněk şi-şi sălta atît de sus picioarele, că jartierele aruncau semnale în toate direcţiile... **'cause when my baby kisses me on my rosy cheeks** [2] şi-aşa era, obrajii ei ardeau ca nişte trandafiraşi, ochii de un albastru deschis erau la fel de strălucitori cum fuseseră cu două seri în urmă, din cauza romului, iar părul des de aur îi zbura deasupra capului, proaspăt spălat, şamponat, ondulat sau cine ştie ce i-o mai fi făcut.... **I just let those kisses be and don't wash my face for weeks** [3]... **Oh ! Everybody loves my baby...** Suflam cu atîta putere că mi s-a rupt cureaua saxofonului şi a trebuit să-i ţin toată greutatea în degetul mare de la mîna dreaptă... **everybody loves my baby...** am cîntat ultima parte, cred că Zdeněk a făcut o tumbă pe parchetul de dans sau cam aşa ceva... and my baby loves... everbody... [4] Picioarele negre ale Mariei în

---

1) Toată lumea o doreşte pe iubita mea, dar iubita mea nu doreşte pe nimeni (engl.)

2) Căci atunci cînd iubitul meu mă sărută pe obrajii ca trandafirii (engl.)

3) Las sărutările să vină şi nu mă spăl săptămîni întregi pe faţă (engl.)

4) Şi iubita mea îi iubeşte... pe toţi (engl.)

pantofi de dans săltau în sus și în jos, ca și cum ar fi fost pe sîrmă... **but me... oh !... but me...** [1]

Ei bine, pe scurt, Zdeněk era regele ringului de dans și, la cererea publicului, a trebuit să repetăm de trei ori chaslestonul ăla tîmpit ; toți voiau să-l învețe și Zdeněk juca bucuros rolul de instructor, făcînd demonstrații cu Marie, iar mulțimea îi imita, sute de picioare săltau în sus și-n jos dincolo de gîtul saxofonului meu, și eu suflam în el furios, iar în mintea mea cuvintele acestui cîntec tîmpit începură să se încurce.

Doar Irena nu dansa charleston. Tot timpul a stat înțepată la masă cu Kočandrle. Mi-a făcut plăcere și, uitîndu-mă la ei, eram sigur că se ceartă. Asta mi-a făcut și mai mare plăcere.

După excesul de charleston, Zdeněk s-a dus la toaletă, iar Marie s-a întors la masă. Ca să ne odihnim, și noi și dansatorii, am cîntat **I'm Going la Lock up Today.** I-am făcut semn lui Benno să continue fără mine și, cît ai zice pește, eram lîngă Marie.

— Marie, îmi dai voie ?

Și-a ridicat privirea de pe oglinjoara în care-și studia propria frumusețe, pe care o accentuase cu o pudră ametitor de parfumată.

— Sînt moartă de oboseală.

— Dar nu-i decît un foxtrot lent, Marie.

S-a uitat la mine. Sînii îi tresăltau mai iute ca de obicei.

— Te rog, Marie, peste un minut va trebui să mă duc să cînt și mor de dorința să dansez cu tine. Vino.

— Dacă mă rogi atît de frumos.

1) În afară de mine (engl.)

S-a ridicat și m-am strîns lîngă sînii ei dulci, am simțit apăsarea dulcilor ei coapse, în timp ce le mișca în ritmul foxtrotului... **I'm going to lock up today in my treasure-chest of dreams** [1], cînta Lexa pe nas, imitîndu-l pe Václas Irmanov... **the it will stay right here with me** [2]...

— Marie, i-am șoptit la urechiușe. Purta un cerceluș albastru de botez, căci era o fată pioasă. Ziceai că vii singură, cu niște fete.

— Așa credeam, Danny, zău că da.

— Atunci cum se face că ai venit cu Pivonka ?

N-a zis nimic și am executat o piruetă perfectă dar melancolică, exact cum ne învățase profesorul de dans Toman și ea s-a lăsat pe mine cu sînii ei, care erau și moi și tari, calități pe care nici un alt material de pe lumea asta nu le posedă.

— Ai făgăduit și pe urmă ți-ai călcat cuvîntul.

— E greu, Danny... există lucruri...

Așa e. Lucruri. Nu părea prea grozav.

— Ce lucruri ? am vrut să știu, deși știam prea bine. **Then the light of all grey days** [3]... cînta Lexa... **that still burn in the dark** [4]...

— Oh, știi tu, a spus Marie.

Da, știam, știam.

— Ai început să umbli cu Zdeněk ?

— Hmm.

— Ce înseamnă „hmm" ? am întrebat, plin de amărăciune.

— Oh, știi tu.

Am tăcut un timp, în care nu i-am simțit decît sînii și picioarele lungi, zvelte

---

[1] Azi mă voi încuia în sipetul meu de vise (engl.)

[2] Atunci va rămîne aici cu mine (engl.)

[3] Apoi lumina tuturor zilelor cenușii (engl.)

[4] Ce mai arde încă în întuneric (engl.)

I'm going to lock un today in a lock-me-up heart... and keep it there always [1]**...**

Sigur c-o s-o păstrez, veşnic, dar Marie ? Poate că şi ea... Cine ştie ?

Deodată mi-am ieşit din fire.

— Sigur, Marie. Ştiu exact ce vrei să spui.

Mi-a simţit supărarea şi a zis încet :

— Poate că nu ştii.

— Ba da, ştiu. Nu sînt chiar atît de prost. Tot îl mai iubeşti pe Kočandrle.

— Kočandrle ? Gîdilă-mă să rîd.

— Aş vrea, dar n-o să mă laşi.

— Ai dreptate, n-o să te las.

— Pe Zdeněk însă l-ai lăsa, nu ? Or nici pe el nu-l iubeşti.

— Danny, nu fii dezgustător.

— Va să zică eu sînt cel dezgustător ?

— Începi să fii.

— Mi-am recăpătat controlul asupra mea şi am simţit cum furia s-a mai stins, aşa că am tăcut un timp. Apoi am spus, însă mînios, dar şi mai disperat :

— Ai început să umbli cu Pivonka ca să-l faci gelos pe Kočandrle.

— Vai de mine ! a zis Marie.

— Iar eu sînt o distracţie de moment, nu-i aşa ?

— Ei bine, cînd spui chestii de-astea...

— Sînt o jucărie pentru tine, nu-i aşa ?

— Nu, nu-i adevărat. Dar eşti plictisitor.

— Eu ? Plictisitor ? Dumnezeule !

— Zău că eşti.

— Fiindcă am dreptate.

— N-ai deloc dreptate, a spus, dar ştiam că nimerisem drept la ţintă.. Şi ce ţintă !

---

[1] O s-o închid azi într-o inimă cu lacăt... şi s-o păstrez acolo veşnic (engl.)

And then this day will never end [1]... cînta Lexa.

— Îmi dai voie ? a rostit cineva în spatele meu cu o voce stinsă, care suna ca aerul lichid.

Am întors capul. Bineînțeles. Kočandrle în persoană. Am privit-o pe Marie în ochi și am dansat mai departe, dar Marie și-a ferit privirea și a vrut să se oprească.

— Danny, te rog, nu fi supărat pe mine, dar... mi-a șoptit rugător la ureche și pe urmă a alunecat din îmbrățișarea mea. Dacă s-ar fi prefăcut enervată, probabil c-aș fi încercat s-o conduc de-a curmezișul ringului, oricît de furios și de disperat eram, și l-aș fi lăsat pe Kočandrle ca pe un prost. Dar Marie îmi șoptise „Nu fi supărat" și nu puteam fi, nu pe ea. Niciodată. Am simțit doar o nespusă tristețe. Chiar și mult mai tîrziu, cînd anii au trecut, cumplit de repede...

I-am dat drumul. Kočandrle s-a înfipt să-mi ia locul.

I remember oh, so fondly [2]... cînta Lexa. Am rămas o clipă locului, ca un prost, pe ringul de dans, pe urmă m-am întors și am văzut toată amploarea catastrofei. Pivonka, idiotul ăsta cu buze groase, cu Irena în brațe. Ea făcea iar pe grozava. Zdeněk o învîrtea în cercuri mari, de jur-împrejur, iar Irena zîmbea de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat între căderea ei de pe cele Cingi Degete și această a doua cădere.

Dumnezeule ! Fir-ar să fie ! Cineva s-a ciocnit de mine și un toc feminin ascuțit s-a înfipt în pulpa mea. M-am întors, mi-am croit cu greu drum prin-

---

[1]) Și-atunci ziua asta nu va mai lua sfîrșit (engl.)

[2]) Îmi amintesc, oh, cu atîta drag (engl.)

tre perechile de pe ringul de dans şi m-am dus iute la toaletă să bocesc.

Pe coridor, Leopold Váňa îl procitea din nou pe Rosta.

— Trebuie să încercăm să lămurim poporul că...

Am intrat în toaletă şi am urinat îndelung, melancolic. Lacrimile se scurgeau în pişoar. Şuvoaie viguroase de ploaie se prelingeau pe fereastra murdară, pătată de muşte.

Am cîntat apoi întreg setul de blues. **Blues in the Dark** [1]. Dacă sîmbăta trecută cîntasem aşa că-l făcusem chiar şi pe domnul Ceeh să se ridice şi să asculte, nu ştiu cum am cîntat acum. **Can't cheatiri' make me love you** [2]... Cîntam cu adîncă simţire... **be mean and you drive me away** [3]... Numai că nu se potriveau cu situaţia mea. Indiferent de cît de crud mă tratau fetele, eu tot le iubeam. Sau ce-o fi fost. Poate că eram tînăr şi-atîta tot. Poate că era ploaie. Ceaţa. Toamna asta tristă. Războiul, care făcuse ca totul să se termine prost.

Cîntam fără să mă uit la note, Benno, în spatele meu, se lamenta şi plîngea la trompeta lui cu surdină, iar Lexa, la înălţimi ameţitoare, se văita la clarinetul lui... **did you ever dream, lucky baby** [4]... trompeta lui Benno vorbea, Haý se culcase peste chitara lui ; părea c-o îmbrăţişează, scoţînd sunete ascuţite, plîngătoare... **and wake up cold in hand** [5]...

---

1) Blues în întuneric (engl.)

2) Înşelătoria nu mă poate face să te iubesc (engl.)

3) Fii nesinceră şi-o să mă alungi de lîngă tine (engl.)

4) Ai visat vreodată, iubire norocoasă (engl.)

5) Şi te-ai trezit cu mîinile reci (engl.)

Muzica teribil de tristă, frumoasă, m-a cuprins cu îmbrățișarea ei consolatoare, băieții și fetele se roteau și dansau în fața mea, trombonul lui Venca Štern suna ca un clopot, ca un dangăt al iubirii... al nu știu cui... al tinereții.

S-a deschis ușa și jandarmul Nosek, de la jandarmeria din sat, a apărut și ne-a făcut semn că totu-i în regulă. A privit în jur. Leopold Váňa s-a ridicat de la masa din colț, unde ședea Jiřa Horák, și s-a îndreptat spre domnul Nosek. Domnul Nosek i-a strigat ceva la ureche. Trebuie să fi fost greu de auzit, căci făceam un vacarm îngrozitor. Leopold Váňa a părut mirat și a pălit, cel puțin așa mi s-a părut. A privit apoi spre orchestră cu gura căscată, alb ca moartea, și a traversat sala, ocolind ringul de dans. Lexa și-a început blues-ul solo și a cîntat minunat, în registrul ceresc, în stratosferă... **did you ever, ever dream, lucky baby...** Leopold Váňa și-a croit drum prin sală, a ocolit estrada și s-a urcat prin spate, a venit spre noi și s-a oprit între mine și Lexa. Poate că aștepta să terminăm... **you gonna long for me baby** [1]... Lexa cînta, sus, în înălțimile de neatins ale acestei triste fantomatice de toamnă... **one of these cold rainy days** [2]... apoi a terminat și a venit rîndul lui Fonda, un solo în genul lui Count Basie care suna aidoma picăturilor de ploaie pe un acoperiș de tablă. Leopold Váňa i-a spus ceva lui Lexa, Lexa a părut că se ridică pe jumătate de pe scaun și Leopold Váňa a dispărut.

— Ce-i ? l-am întrebat pe Lexa într-o pauză.

---

[1] O să-ți fie dor de mine, iubito (engl.)

[2] Într-una din zilele astea reci, ploioase (engl.)

— L-am împușcat pe tata, a spus Lexa și era, Dumnezeule, alb ca varul, și s-a ridicat, și a dispărut undeva în spatele estradei ; a urmat solo-ul meu și toate se învîrteau... totul ajunge la un sfîrșit... războiul ăsta e sfîrșitul tuturor lucrurilor... au început să-i împuște... tinerețea noastră... burghezia aia... **did you ever dream, lucky baby...** am urlat de durere, în gol, fără ca nimeni să mă audă... **and wake up... cold... in the dark...**

Tehnoredactor : MATEI GARIP
Corector : SORIN PANAIT

Tiparul executat la S. C. „Grafica Prahoveană" S.A. Ploiești
în tiraj de 15.000 exemplare.
Bun de tipar 18.I.1993. Apărut 1993.

„Fantastic anotimp" ne cheamă. Spre adolescență, spre dragoste, spre vîrsta pe care cu toții am avut-o și pe care o uităm adesea. Devenim înțelepți, importanți, serioși, noi, aceia care — vă mai aduceți aminte ? — am iubit, am fost iubiți, sau, dimpotrivă.

„Fantastic anotimp", carte splendidă despre viața adevărată.

Škvorecký, un autor extraordinar.

IOAN DAN NICOLESCU

Editura „Atlantis"
Ploiești

Lei 400